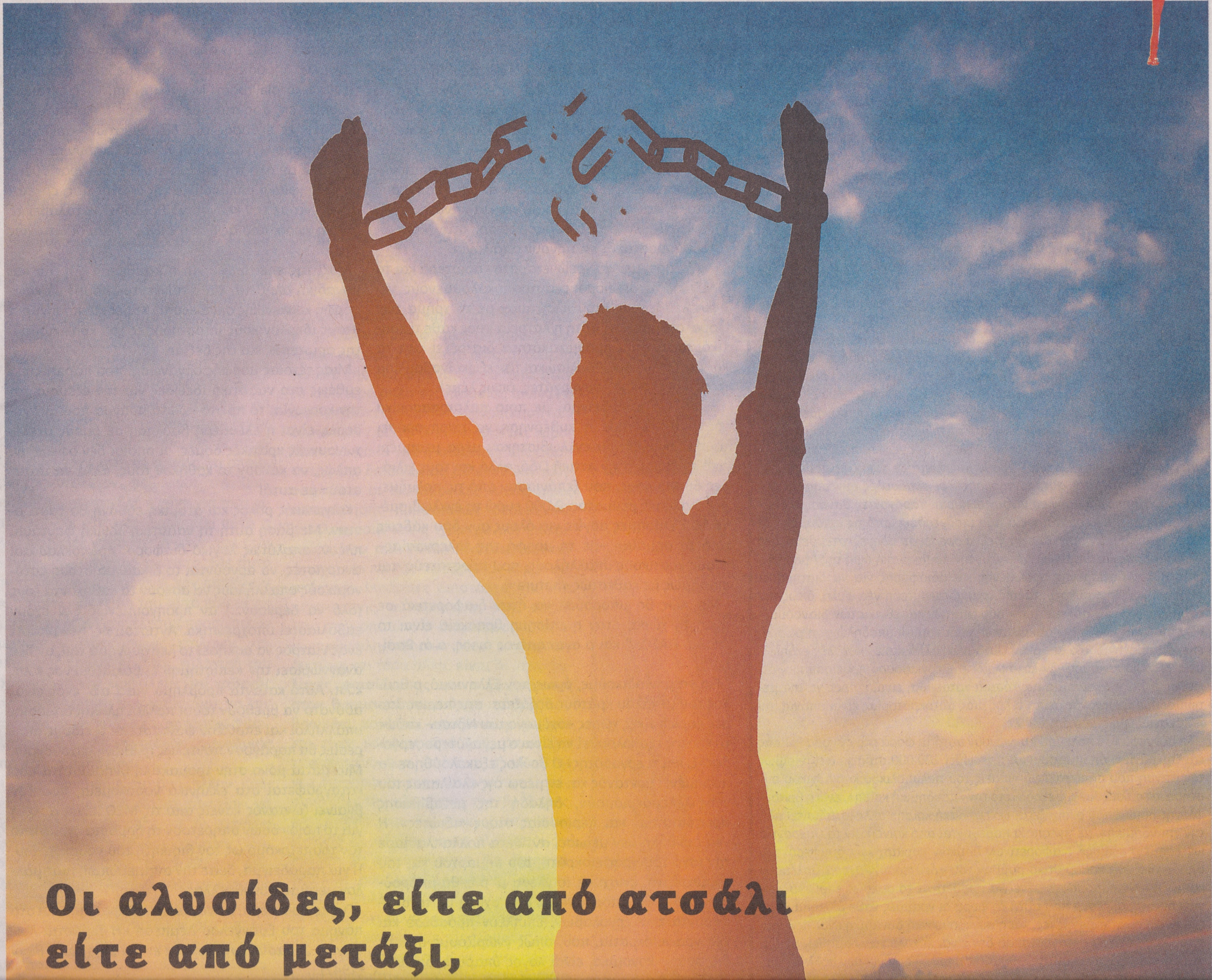
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

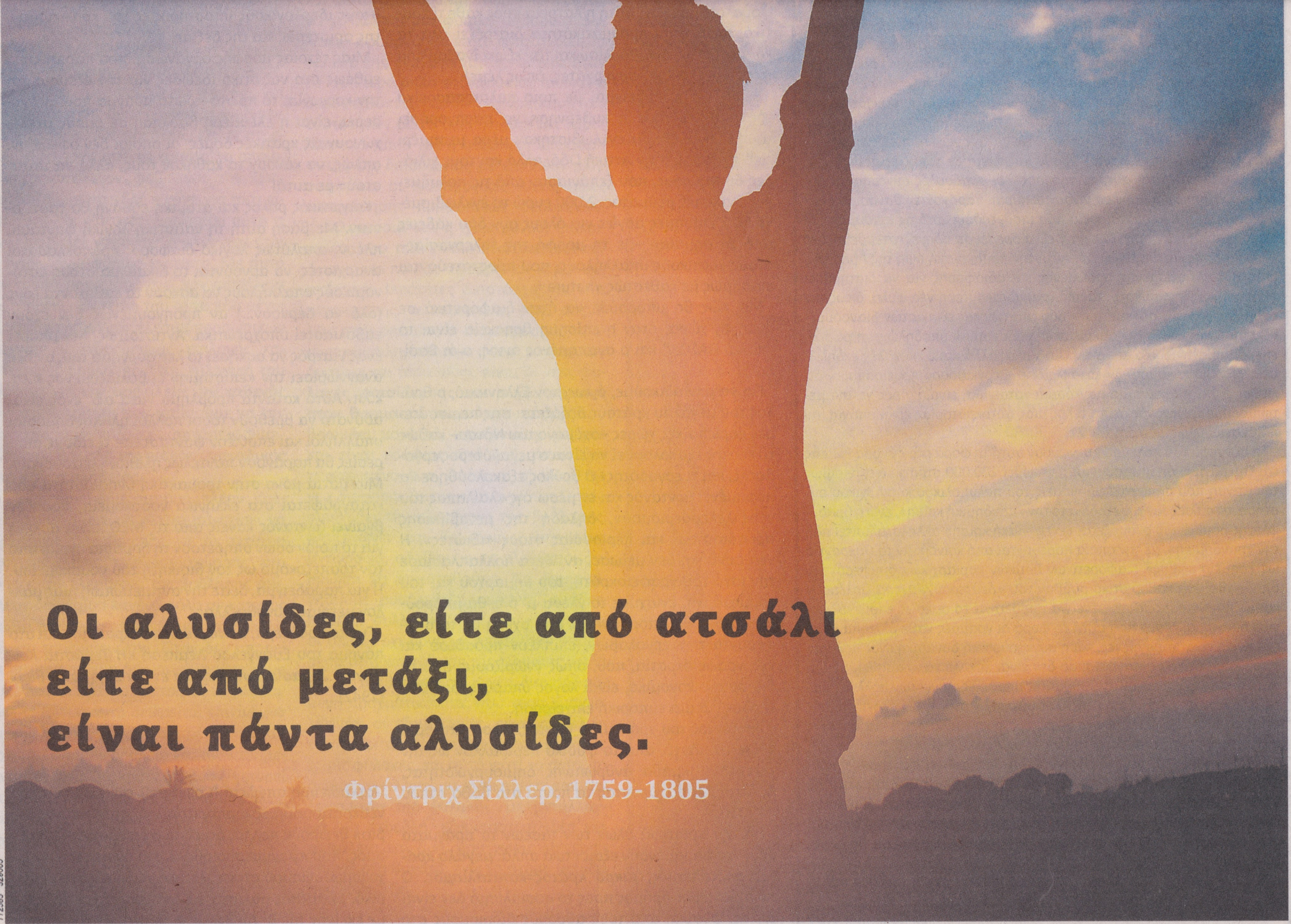
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 223
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι αλυσίδες, είτε από ατσάλι είτε από μετάξι,

Οι αλυσίδες, είτε από ατσάλι
είτε από μετάξι,
είναι πάντα αλυσίδες.
Φρίντριχ Σίλλερ, 1759-1805

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Ο ιστορικός ***Νιλ Φέργκιουσεν,*** σε άρθρο του στον *Economist* στα μέσα του 2021, παρότρυνε για να κατανοήσουμε το μέλλον της αμερικανικής ισχύος να αντλήσουμε διδάγματα συγκρίνοντάς την με τον προκάτοχό της, την Μ. Βρετανία του Μεσοπολέμου ως Αγγλόφωνο παγκόσμιο Ηγεμόνα. Εξηγεί, ότι όπως οι Βρετανοί στη δεκαετία του 1930, οι Αμερικανοί στη δεκαετία του 2020 έχουν απωλέσει τον έρωτα τους για την αυτοκρατορία – γεγονός που οι Κινέζοι αναλυτές έχουν παρατηρήσει και απολαμβάνουν, ωστόσο, η αυτοκρατορία παραμένει. Παρ' ότι η Αμερική έχει λίγες πραγματικές αποικίες, το *Πουέρτο Ρίκο* και οι *Παρθένοι Νήσοι* των ΗΠΑ στην *Καραϊβική*, το *Γκουάμ και τα νησιά Βόρειας Μαριάνας* στο βόρειο Ειρηνικό και την Αμερικανική *Σαμόα στο νότιο Ειρηνικό*, ωστόσο, η αμερικανική στρατιωτική παρουσία είναι σχεδόν πανταχού παρούσα, όπως ήταν κάποτε η βρετανική – το προσωπικό των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων βρίσκεται σε περισσότερες από 150 χώρες και ανέρχεται περίπου στις 200.000.

Ο σκωτζέζος ιστορικός υποστηρίζει, επίσης, ότι το τέλος της αμερικανικής αυτοκρατορίας δεν ήταν δύσκολο να προβλεφθεί, ακόμη και στο απόγειο της νεοσυντηρητικής, όπως την χαρακτηρίζει, ύβρης μετά την εισβολή στο Ιράκ το 2003. Υπήρχαν, κατά την γνώμη του, τουλάχιστον τέσσερις θεμελιώδεις αδυναμίες της παγκόσμιας θέσης της Αμερικής εκείνη την εποχή: πρόκειται για έλλειμμα ανθρώπινου δυναμικού (λίγοι Αμερικανοί επιθυμούν να περάσουν μεγάλα χρονικά διαστήματα σε μέρη όπως το Αφγανιστάν και το Ιράκ), δημοσιονομικό έλλειμμα, έλλειψη προσοχής (η τάση του εκλογικού σώματος να χάνει το ενδιαφέρον για οποιαδήποτε επέμβαση μεγάλης κλίμακας μετά από περίπου τέσσερα χρόνια), και ένα έλλειμμα ιστορίας (η απροθυμία των υπεύθυνων χάραξης πολιτικής να πάρουν διδάγματα από τους προκατόχους τους, πολύ δε λιγότερο από άλλες χώρες).

Τονίζει, επίσης, ότι τόσο αριστερά όσο και δεξιά στην Αμερική χλευάζουν ή συκοφαντούν την ιδέα ενός αυτοκρατορικού σχεδίου και επισημαίνει τις επιπτώσεις της αποχώρησης από το Αφγανιστάν. Επίκαιρες δε θεωρεί τις σκέψεις του ***Τσώρτσιλ*** *«πώς η κακία των πονηρών ενισχύθηκε από την αδυναμία των ενάρετων. Πώς η δομή και οι συνήθειες των δημοκρατικών κρατών, εκτός εάν συνταχθούν σε μεγαλύτερους οργανισμούς, στερούνται εκείνων των στοιχείων επιμονής και πεποίθησης που μπορούν από μόνα τους να δώσουν ασφάλεια σε ταπεινές μάζες. Πώς, ακόμη και σε θέματα αυτοσυντήρησης... οι συμβουλές σύνεσης και αυτοσυγκράτησης μπορούν να γίνουν οι κύριοι παράγοντες θανάσιμου κινδύνου... [πώς] η μεσαία πορεία που υιοθετήθηκε από τις επιθυμίες για ασφάλεια και μια ήσυχη ζωή μπορεί να βρεθεί ότι οδηγεί κατευθείαν στο επίκεντρο της καταστροφής...».* Αυτή την παρακμιακή όψη της Αμερικής,

Ο νεοκρατισμός και τα «αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού»

«Σε αντίθεση με άλλες χιονοθύελλες, το χιόνι έπεσε μέρα μεσημέρι, ενώ συνήθως πέφτει βράδυ».
Κ. Μητσοτάκης

Ένα από τα ιερότερα ιδεολογικά τοτέμ της Μεταπολίτευσης, που εξακολουθεί να επιβιώνει από τα χτυπήματα της μοίρας είναι το «***μεγάλο Κράτος***» (ισάξιο της Μεγάλης Ιδέας) με τη μορφή ενός καλοκάγαθου γίγαντα, που μοιράζει δώρα στα παιδάκια, τρέχει αμέσως, όπου τον φωνάξουν με αυταπάρνηση, προστατεύει τους ανθρώπους από τον κακό τους εαυτό, ε, και στην ανάγκη ρίχνει και κανά πατρικό μπερντάχι ξύλο προς συμμόρφωση, όταν κάποιοι απροσάρμοστοι δεν παίρνουν από λόγια.

Και μπορεί μεν να χρεώνεται στην αριστερά και το ΠΑΣΟΚ από διάφορους αυτοαποκαλούμενους νεοφιλελεύθερους (που πλούτισαν με το χρήμα των φορολογουμένων) αυτή η λατρεία προς κάθε τί κρατικό, αλλά στην πραγματικότητα διατρέχει όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου και του εξωκοινοβουλίου (τους εξωτερικούς συνεργάτες, όπως λέμε).

Δείτε, για παράδειγμα, με ποιο παλαιοπασοκικό τρόπο αποφάσισε η κυβέρνηση να παρηγορήσει τους οδηγούς, που εγκλωβίστηκαν μέρα μεσημέρι από τα χιόνια στην Αττική Οδό, αλλά και τους χιλιάδες δύσμοιρους, που ξεπάγιασαν από τις πολυήμερες διακοπές ρεύματος. 2.000 ευρώ το εγκλωβισμένο ΙΧ, 2 επίσημες αργίες για όλους συν δύο «άδειες από τη σημαία» –με τη μορφή της τηλεργασίας– στους κρατικούς υπαλλήλους, που προστατεύονται

βασίλειο της τεμπελιάς, που λέγεται Δημόσιο.

Στο κάτω-κάτω η δικτατορία του προλεταριάτου αποτελεί μία μεταβατική, κρατικιστική περίοδο μετά την αναμενόμενη σοσιαλιστική επανάσταση, κατά την οποία η εργατική τάξη, σε συμμαχία με τους αγρότες, εξουδετερώνει πολιτικά την αστική τάξη και αναλαμβάνει την σταδιακή οικοδόμηση της κομμουνιστικής κοινωνίας, ώσπου να αυτοδιαλυθεί το κράτος και να καταργηθούν οι διακρίσεις σε κοινωνικές τάξεις.

Στις μέρες της παράνοιας που ζούμε, δεν έχει νόημα, πλέον, η πολιτική απαίτηση για ***Μεγάλο Κράτος***, διότι απλούστατα επέστρεψε ξανά (αν είχε φύγει και ποτέ...) ... Για την ακρίβεια είναι παντού, από τον λεγόμενο δημόσιο χώρο, ως την κρεβατοκάμαρα και το παιδικό playroom. Με νέα ορμή, νέες έκτακτες εξουσίες επ' αόριστον, με ιδιαίτερα απλοποιημένες διαδικασίες έκδοσης των διαταγμάτων –αρκεί μια κοινή υπουργική απόφαση για να κλείσουν τα καταστήματα σε όλη την επικράτεια–, εκσυγχρονισμένο με τα ψηφιακά μπλιμπλίκια της εποχής μας, έρχεται σύμφωνα με τον κεϋνσιανό θρύλο να καταλάβει το ζωτικό χώρο, που άφησε η «αγορά» και οι αστοχίες της.

Μαζί της επέστρεψε και η «αυθεντία», η μια και μοναδική αλήθεια, και ο συγκεντρωτισμός σε κάθε μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Χαρές και πανηγύρια στους ιδεολογικούς υποστηρικτές του κρατικισμού, της αριστεράς και της δεξιάς.

Μιας τέτοιας μορφής οργάνωση, που παραπέμπει ευθέως στο ναζιστικό ιδεώδες για την εξουσία και την κοινωνία, το πρώτο-πρώτο πράγμα που απαγορεύει, είναι η ελεύθερη βούληση σε όσους στελεχώνουν τις κρατικές δομές, οι οποίοι δεν οφείλουν, απλώς, να κάνουν το καθήκον τους, αλλά να ταυτιστούν με αυτό!

Κοινωνικός ρόλος και ατομική ευθύνη θα ταυτίζονταν. Με βάση αυτή τη ναζιστική λογική φαντάζει, πλέον, απολύτως λογικό διάφοροι πρωτοκλασάτοι αναρχιστές να αρνούνται το δικαίωμα στους αστυ-

αυτοκρατορία – γεγονός που οι κινέζοι αναλυτές έχουν παρατηρήσει και απολαμβάνουν, ωστόσο, η αυτοκρατορία παραμένει. Παρ' ότι η Αμερική έχει λίγες πραγματικές αποικίες, το *Πουέρτο Ρίκο* και οι *Παρθένοι Νήσοι* των ΗΠΑ στην *Καραϊβική*, το *Γκουάμ* και τα νησιά *Βόρειας Μαριάνας* στο βόρειο Ειρηνικό και την Αμερικανική *Σαμόα στο νότιο Ειρηνικό*, ωστόσο, η αμερικανική στρατιωτική παρουσία είναι σχεδόν πανταχού παρούσα, όπως ήταν κάποτε η βρετανική – το προσωπικό των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων βρίσκεται σε περισσότερες από 150 χώρες και ανέρχεται περίπου στις 200.000.

Ο σκωτζέζος ιστορικός υποστηρίζει, επίσης, ότι το τέλος της αμερικανικής αυτοκρατορίας δεν ήταν δύσκολο να προβλεφθεί, ακόμη και στο απόγειο της νεοσυντηρητικής, όπως την χαρακτηρίζει, ύβρης μετά την εισβολή στο Ιράκ το 2003. Υπήρχαν, κατά την γνώμη του, τουλάχιστον τέσσερις θεμελιώδεις αδυναμίες της παγκόσμιας θέσης της Αμερικής εκείνη την εποχή: πρόκειται για έλλειμμα ανθρώπινου δυναμικού (λίγοι Αμερικανοί επιθυμούν να περάσουν μεγάλα χρονικά διαστήματα σε μέρη όπως το Αφγανιστάν και το Ιράκ), δημοσιονομικό έλλειμμα, έλλειψη προσοχής (η τάση του εκλογικού σώματος να χάνει το ενδιαφέρον για οποιαδήποτε επέμβαση μεγάλης κλίμακας μετά από περίπου τέσσερα χρόνια), και ένα έλλειμμα ιστορίας (η απροθυμία των υπεύθυνων χάραξης πολιτικής να πάρουν διδάγματα από τους προκατόχους τους, πολύ δε λιγότερο από άλλες χώρες).

Τονίζει, επίσης, ότι τόσο αριστερά όσο και δεξιά στην Αμερική χλευάζουν ή συκοφαντούν την ιδέα ενός αυτοκρατορικού σχεδίου και επισημαίνει τις επιπτώσεις της αποχώρησης από το Αφγανιστάν. Επίκαιρες δε θεωρεί τις σκέψεις του ***Τσώρτσιλ*** *«πώς η κακία των πονηρών ενισχύθηκε από την αδυναμία των ενάρετων. Πώς η δομή και οι συνήθειες των δημοκρατικών κρατών, εκτός εάν συνταχθούν σε μεγαλύτερους οργανισμούς, στερούνται εκείνων των στοιχείων επιμονής και πεποίθησης που μπορούν από μόνα τους να δώσουν ασφάλεια σε ταπεινές μάζες. Πώς, ακόμη και σε θέματα αυτοσυντήρησης… οι συμβουλές σύνεσης και αυτοσυγκράτησης μπορούν να γίνουν οι κύριοι παράγοντες θανάσιμου κινδύνου… [πώς] η μεσαία πορεία που υιοθετήθηκε από τις επιθυμίες για ασφάλεια και μια ήσυχη ζωή μπορεί να βρεθεί ότι οδηγεί κατευθείαν στο επίκεντρο της καταστροφής…»*. Αυτή την παρακμιακή όψη της Αμερικής, μιας χώρας διχασμένης, χρεωμένης και αδιάφορης για να διατηρήσει την προηγούμενη αυτοκρατορική ισχύ, αντικρύζει η νέα φυλή, όπως την ονομάζει, «λύκων-πολεμιστών» διπλωματών και εθνικιστών διανοουμένων της Κίνας. Αυτή την αμερικάνικη «αδυναμία» υποδηλώνει η ρωσική επέμβαση στην Συρία και στην Ουκρανία, αλλά και οι ποικίλες εκδηλώσεις νεοοθωμανισμού. Εν κατακλείδι ο Φέργκιουσον προειδοποιεί, ότι καθώς έρχεται ακόμη μια παγκόσμια καταιγίδα, είναι καιρός να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι το τέλος μιας αυτοκρατορίας είναι σπάνια, αν ποτέ, ανώδυνη διαδικασία.

Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν αυτή τη φορά στα σύνορα Ρωσίας και Ουκρανίας, όπου έχουν συγκεντρωθεί 100.000 στρατιώτες, ακριβώς την στιγμή που σημαντικές δυνάμεις του πολυπολικού κυριαρχικού συστήματος σαλπίζουν την έξοδο από την "πανδημική κρίση", ενώ η βραδυφλεγής βόμβα που ονομάζεται «ενεργειακή κρίση» αλληλοκαλύπτει ήδη την «πανδημική», με την οποία πορεύονται από κοινού. Αν το *Ουκρανικό* ως «σημείο τριβής» διαφορετικών ζωτικών κυριαρχικών συμφερόντων αποδειχθεί ένα καθοριστικό συμβάν του «*δεύτερου Ψυχρού Πολέμου*» και με ποιόν τρόπο, αυτό μένει να αποδειχθεί το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα. Μόνο που αυτή τη φορά οι γραμμές κάθε άλλο παρά με ευκρίνεια είναι χαραγμένες, και η συγκρουσιακή δυναμική ενός πολυπολικού κυριαρχικού ανταγωνισμού δεν είναι εύκολο να εκτιμηθεί, με ό,τι

και τα «αδιέξοδα» του νεοφιλελευθερισμού»

«Σε αντίθεση με άλλες χιονοθύελλες, το χιόνι έπεσε μέρα μεσημέρι, ενώ συνήθως πέφτει βράδυ».
Κ. Μητσοτάκης

Ένα από τα ιερότερα ιδεολογικά τοτέμ της Μεταπολίτευσης, που εξακολουθεί να επιβιώνει από τα χτυπήματα της μοίρας είναι το «***μεγάλο Κράτος***» (ισάξιο της Μεγάλης Ιδέας) με τη μορφή ενός καλοκάγαθου γίγαντα, που μοιράζει δώρα στα παιδάκια, τρέχει αμέσως, όπου τον φωνάξουν με αυταπάρνηση, προστατεύει τους ανθρώπους από τον κακό τους εαυτό, ε, και στην ανάγκη ρίχνει και κανά πατρικό μπερντάχι ξύλο προς συμμόρφωση, όταν κάποιοι απροσάρμοστοι δεν παίρνουν από λόγια.

Και μπορεί μεν να χρεώνεται στην αριστερά και το ΠΑΣΟΚ από διάφορους αυτοαποκαλούμενους νεοφιλελεύθερους (που πλούτισαν με το χρήμα των φορολογουμένων) αυτή η λατρεία προς κάθε τί κρατικό, αλλά στην πραγματικότητα διατρέχει όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου και του εξωκοινοβουλίου (τους εξωτερικούς συνεργάτες, όπως λέμε).

Δείτε, για παράδειγμα, με ποιο παλαιοπασοκικό τρόπο αποφάσισε η κυβέρνηση να παρηγορήσει τους οδηγούς, που εγκλωβίστηκαν μέρα μεσημέρι από τα χιόνια στην Αττική Οδό, αλλά και τους χιλιάδες δύσμοιρους, που ξεπάγιασαν από τις πολυήμερες διακοπές ρεύματος. 2.000 ευρώ το εγκλωβισμένο ΙΧ, 2 επίσημες αργίες για όλους συν δύο «άδειες από τη σημαία» –με τη μορφή της τηλεργασίας– στους κρατικούς υπαλλήλους, που προστατεύονται επισήμως με καθεστώς «natura».

Μα πώς θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά σε αυτή τη χώρα, όταν η επίσημη θρησκεία είναι το "παλιό ΠΑΣΟΚ" και ο αγαπημένος άγιος, ο άι Βασίλης;

Για να μην αδικούμε, όμως, τον Ελληνισμό, ο θρύλος του μεγάλου κράτους δοξάζεται στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες –όχι μόνο του Νότου– καθώς το κράτος εξακολουθεί να είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης, και τι εργοδότης! Ο θρύλος εξακολούθησε να παραμένει ζωντανός και εν μέσω της «λαίλαπας του νεοφιλελευθερισμού», δηλαδή της μεταβίβασης αρμοδιοτήτων και περιουσίας στους «ιδιώτες». Η νέα συνθήκη δεν μείωσε, αντίθετα πολλαπλασίασε την ισχύ του γραφειοκράτη, του δήμαρχου και του κομματάρχη, ενίσχυσε το γλέντι μ' ό,τι θα μπορούσε και δεν θα μπορούσε να έχει σχέση με τα συμφέροντα των εργολάβων, επιπλέον πρόσθεσε και νέα γραφειοκρατία, που, όπως γνωρίζουμε από τα

να αυτοδιαλυθεί το κράτος και να καταργηθούν οι διακρίσεις σε κοινωνικές τάξεις.

Στις μέρες της παράνοιας που ζούμε, δεν έχει νόημα, πλέον, η πολιτική απαίτηση για ***Μεγάλο Κράτος***, διότι απλούστατα επέστρεψε ξανά (αν είχε φύγει και ποτέ…) … Για την ακρίβεια είναι παντού, από τον λεγόμενο δημόσιο χώρο, ως την κρεβατοκάμαρα και το παιδικό playroom. Με νέα ορμή, νέες έκτακτες εξουσίες επ' αόριστον, με ιδιαίτερα απλοποιημένες διαδικασίες έκδοσης των διαταγμάτων –αρκεί μια κοινή υπουργική απόφαση για να κλείσουν τα καταστήματα σε όλη την επικράτεια–, εκσυγχρονισμένο με τα ψηφιακά μπλιμπλίκια της εποχής μας, έρχεται σύμφωνα με τον κεϋνσιανό θρύλο να καταλάβει το ζωτικό χώρο, που άφησε η «αγορά» και οι αστοχίες της.

Μαζί της επέστρεψε και η «αυθεντία», η μια και μοναδική αλήθεια, και ο συγκεντρωτισμός σε κάθε μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Χαρές και πανηγύρια στους ιδεολογικούς υποστηρικτές του κρατικισμού, της αριστεράς και της δεξιάς.

Μιας τέτοιας μορφής οργάνωση, που παραπέμπει ευθέως στο ναζιστικό ιδεώδες για την εξουσία και την κοινωνία, το πρώτο-πρώτο πράγμα που απαγορεύει, είναι η ελεύθερη βούληση σε όσους στελεχώνουν τις κρατικές δομές, οι οποίοι δεν οφείλουν, απλώς, να κάνουν το καθήκον τους, αλλά να ταυτιστούν με αυτό!

Κοινωνικός ρόλος και ατομική ευθύνη θα ταυτίζονταν. Με βάση αυτή τη ναζιστική λογική φαντάζει, πλέον, απολύτως λογικό διάφοροι πρωτοκλασάτοι αναρχιστές να αρνούνται το δικαίωμα στους αστυνομικούς υπαλλήλους να ασκούν τα καθήκοντά τους (δλδ να δέρνουν…) αν προηγουμένως δεν έχουν εμβολιαστεί υποχρεωτικά. Αντιστοίχως, δεν μπορεί ένας γιατρός να ασκήσει το λειτούργημά του, αν δεν αναγνωρίσει την «επιστήμη» εμβολιαζόμενος κ.λπ. κ.λπ. Αυτό καταντά πρόβλημα γιατί αφ' ενός είναι αδύνατο να βρεθούν τόσοι πολλοί ηλίθιοι δημόσιοι υπάλληλοι και επιπλέον φανταστείτε τί είδους υπηρεσίες θα παράγουν παντελώς ηλίθιοι «λειτουργοί». Μια ματιά μόνο στην τρομακτική θνησιμότητα που καταγράφεται στα ελληνικά νοσοκομεία, που δεν βγαίνει ζωντανός κανείς από τις ΜΕΘ, είναι αρκετή για το ποιόν όσων υπηρετούν τη δημόσια υγεία, από τον τραπεζοκόμο ως τον διοικητή του νοσοκομείου. Ή για παράδειγμα, δείτε την αντιμετώπιση μιας μάλλον μέτριας χιονοθύελλας.

Για περισσότερα, ο αναγνώστης παραπέμπεται στο πόνημα του Ευάγγελου Λεμπέση «*Η Τεράστια Κοινωνική Σημασία των Βλακών εν τω Συγχρόνω Βίω*»

άλλες χώρες).

Τονίζει, επίσης, ότι τόσο αριστερά όσο και δεξιά στην Αμερική χλευάζουν ή συκοφαντούν την ιδέα ενός αυτοκρατορικού σχεδίου και επισημαίνει τις επιπτώσεις της αποχώρησης από το Αφγανιστάν. Επίκαιρες δε θεωρεί τις σκέψεις του **Τσώρτσιλ** «*πώς η κακία των πονηρών ενισχύθηκε από την αδυναμία των ενάρετων. Πώς η δομή και οι συνήθειες των δημοκρατικών κρατών, εκτός εάν συνταχθούν σε μεγαλύτερους οργανισμούς, στερούνται εκείνων των στοιχείων επιμονής και πεποίθησης που μπορούν από μόνα τους να δώσουν ασφάλεια σε ταπεινές μάζες. Πώς, ακόμη και σε θέματα αυτοσυντήρησης... οι συμβουλές σύνεσης και αυτοσυγκράτησης μπορούν να γίνουν οι κύριοι παράγοντες θανάσιμου κινδύνου... [πώς] η μεσαία πορεία που υιοθετήθηκε από τις επιθυμίες για ασφάλεια και μια ήσυχη ζωή μπορεί να βρεθεί ότι οδηγεί κατευθείαν στο επίκεντρο της καταστροφής...*». Αυτή την παρακμιακή όψη της Αμερικής, μιας χώρας διχασμένης, χρεωμένης και αδιάφορης για να διατηρήσει την προηγούμενη αυτοκρατορική ισχύ, αντικρύζει η νέα φυλή, όπως την ονομάζει, «λύκων-πολεμιστών» διπλωματών και εθνικιστών διανοουμένων της Κίνας. Αυτή την αμερικάνικη «αδυναμία» υποδηλώνει η ρωσική επέμβαση στην Συρία και στην Ουκρανία, αλλά και οι ποικίλες εκδηλώσεις νεοοθωμανισμού. Εν κατακλείδι ο Φέργκιουσον προειδοποιεί, ότι καθώς έρχεται ακόμη μια παγκόσμια καταιγίδα, είναι καιρός να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι το τέλος μιας αυτοκρατορίας είναι σπάνια, αν ποτέ, ανώδυνη διαδικασία.

Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν αυτή τη φορά στα σύνορα Ρωσίας και Ουκρανίας, όπου έχουν συγκεντρωθεί 100.000 στρατιώτες, ακριβώς την στιγμή που σημαντικές δυνάμεις του πολυπολικού κυριαρχικού συστήματος σαλπίζουν την έξοδο από την «πανδημική κρίση», ενώ η βραδυφλεγής βόμβα που ονομάζεται «ενεργειακή κρίση» αλληλοκαλύπτει ήδη την «πανδημική», με την οποία πορεύονται από κοινού. Αν το *Ουκρανικό* ως «σημείο τριβής» διαφορετικών ζωτικών κυριαρχικών συμφερόντων αποδειχθεί ένα καθοριστικό συμβάν του «*δεύτερου Ψυχρού Πολέμου*» και με ποιόν τρόπο, αυτό μένει να αποδειχθεί το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα. Μόνο που αυτή τη φορά οι γραμμές κάθε άλλο παρά με ευκρίνεια είναι χαραγμένες, και η συγκρουσιακή δυναμική ενός πολυπολικού κυριαρχικού ανταγωνισμού δεν είναι εύκολο να εκτιμηθεί, με ό,τι αυτό σημαίνει για τυχόν ανεπιθύμητες απώλειες, λόγω των πολλών «μεταβλητών» στην «εξίσωση» (πολλοί οικονομολόγοι ή μεγαλοεπενδυτές όπως ο Soros προφητεύουν τα χειρότερα οικονομικά δεινά για την Κίνα αν δεν διαχειριστεί «σωστά» την κατασκευαστική φούσκα).

Αυτό, ακριβώς, το γεγονός φαίνεται να υποχρεώνει φανερούς ή κρυφούς, κυρίους ή δευτερεύοντες «παίκτες» να είναι πολύ προσεκτικοί, αυτό ακριβώς το γεγονός υποδηλώνουν οι προσπάθειες «διακανονισμού» μέσω φανερών ή κρυφών διπλωματικών κινήσεων, κρυφών ή φανερών παραχωρήσεων εδαφικών ή άλλων, όπως η διαχείριση ενεργειακών δρόμων.

Το μόνο βέβαιο, λοιπόν, είναι ότι «***Από κύλικος μέχρι χειλέων πολλά πέλει***» (*Από το ποτήρι μέχρι τα χείλη πολλά γίνονται*)...

Φεβρουάριος 2022

φορολογουμένων) αυτή η λατρεία προς κάθε τι κρατικό, αλλά στην πραγματικότητα διατρέχει όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου και του εξωκοινοβουλίου (τους εξωτερικούς συνεργάτες, όπως λέμε).

Δείτε, για παράδειγμα, με ποιο παλαιοπασοκικό τρόπο αποφάσισε η κυβέρνηση να παρηγορήσει τους οδηγούς, που εγκλωβίστηκαν μέρα μεσημέρι από τα χιόνια στην Αττική Οδό, αλλά και τους χιλιάδες δύσμοιρους, που ξεπάγιασαν από τις πολυήμερες διακοπές ρεύματος. 2.000 ευρώ το εγκλωβισμένο ΙΧ, 2 επίσημες αργίες για όλους συν δύο «άδειες από τη σημαία» –με τη μορφή της τηλεργασίας– στους κρατικούς υπαλλήλους, που προστατεύονται επισήμως με καθεστώς «natura».

Μα πώς θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά σε αυτή τη χώρα, όταν η επίσημη θρησκεία είναι το "παλιό ΠΑΣΟΚ" και ο αγαπημένος άγιος, ο άι Βασίλης;

Για να μην αδικούμε, όμως, τον Ελληνισμό, ο θρύλος του μεγάλου κράτους δοξάζεται στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες –όχι μόνο του Νότου– καθώς το κράτος εξακολουθεί να είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης, και τι εργοδότης! Ο θρύλος εξακολούθησε να παραμένει ζωντανός και εν μέσω της «λαίλαπας του νεοφιλελευθερισμού», δηλαδή της μεταβίβασης αρμοδιοτήτων και περιουσίας στους «ιδιώτες». Η νέα συνθήκη δεν μείωσε, αντίθετα πολλαπλασίασε την ισχύ του γραφειοκράτη, του δήμαρχου και του κομματάρχη, ενίσχυσε το γλέντι μ' ό,τι θα μπορούσε και δεν θα μπορούσε να έχει σχέση με τα συμφέροντα των εργολάβων, επιπλέον πρόσθεσε και νέα γραφειοκρατία, που, όπως γνωρίζουμε από τα δημόσια οικονομικά, είναι λόγος ύπαρξης, όπως το κέρδος για μια εμπορική επιχείρηση.

Προϊόντος του χρόνου, το Κράτος, αφού καταβρόχθισε τα πάντα, από το φυσικό περιβάλλον ως την τελευταία ικμάδα ανθρώπινης δημιουργικότητας, βούλιαξε παρασύροντας τα πάντα στο βυθό κάπου το 2010...

Για την αριστερά όλων των τάσεων τα πράγματα ήταν και παραμένουν εξαιρετικά απλά: ***μεγάλο κράτος=σοσιαλισμός, μικρό κράτος=καπιταλισμός***. Ο συντομότερος δρόμος προς το σοσιαλισμό δεν είναι άλλος, φυσικά, από τους αθρόους διορισμούς στο

στους ιδεολογικούς υποστηρικτές του κρατικισμού, της αριστεράς και της δεξιάς.

Μιας τέτοιας μορφής οργάνωση, που παραπέμπει ευθέως στο ναζιστικό ιδεώδες για την εξουσία και την κοινωνία, το πρώτο-πρώτο πράγμα που απαγορεύει, είναι η ελεύθερη βούληση σε όσους στελεχώνουν τις κρατικές δομές, οι οποίοι δεν οφείλουν, απλώς, να κάνουν το καθήκον τους, αλλά να ταυτιστούν με αυτό!

Κοινωνικός ρόλος και ατομική ευθύνη θα ταυτίζονταν. Με βάση αυτή τη ναζιστική λογική φαντάζει, πλέον, απολύτως λογικό διάφοροι πρωτοκλασάτοι αναρχιστές να αρνούνται το δικαίωμα στους αστυνομικούς υπαλλήλους να ασκούν τα καθήκοντά τους (δλδ να δέρνουν...) αν προηγουμένως δεν έχουν εμβολιαστεί υποχρεωτικά. Αντιστοίχως, δεν μπορεί ένας γιατρός να ασκήσει το λειτούργημά του, αν δεν αναγνωρίσει την «επιστήμη» εμβολιαζόμενος κ.λπ. κ.λπ. Αυτό καταντά πρόβλημα γιατί αφ' ενός είναι αδύνατο να βρεθούν τόσοι πολλοί ηλίθιοι δημόσιοι υπάλληλοι και επιπλέον φανταστείτε τί είδους υπηρεσίες θα παράγουν παντελώς ηλίθιοι «λειτουργοί». Μια ματιά μόνο στην τρομακτική θνησιμότητα που καταγράφεται στα ελληνικά νοσοκομεία, που δεν βγαίνει ζωντανός κανείς από τις ΜΕΘ, είναι αρκετή για το ποιόν όσων υπηρετούν τη δημόσια υγεία, από τον τραπεζοκόμο ως τον διοικητή του νοσοκομείου. Ή για παράδειγμα, δείτε την αντιμετώπιση μιας μάλλον μέτριας χιονοθύελλας.

Για περισσότερα, ο αναγνώστης παραπέμπεται στο πόνημα του Ευάγγελου Λεμπέση «*Η Τεράστια Κοινωνική Σημασία των Βλακών εν τω Συγχρόνω Βίω*» (1942)...

Οι «αναρχοκομμουνιστές» και το πνεύμα του καπετάν Φώτη Κουβέλη

Παράπλευρη απώλεια (Collateral) της εισβολής του νεοκρατισμού/νεοκορπορατισμού στον «σύγχρονο βίο» θεωρούν πολλοί ότι είναι ο ιστορικός εξευτελισμός, που πραγματοποιήθηκε στο όνομα του αναρχοκομμουνισμού στον ελλαδικό χώρο και στο εξωτερικό. Εκτιμάται μάλιστα ως αντίστοιχος σε κλίμακα με εκείνον της Β΄ Διεθνούς, που στήριξε ή ανέχτηκε

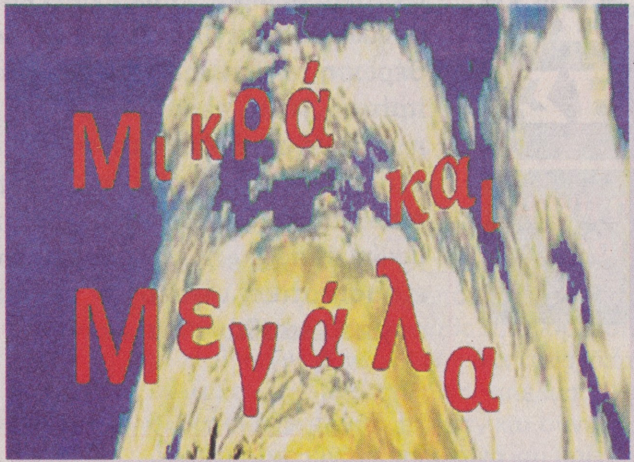
τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Μ' άλλα λόγια για να παραφράσουμε τον Καβάφη, λέγεται ότι *«εξευτελίστηκαν πλήρως, μια πολιτική ροπή τους λίαν σιχαμένη και περιφρονημένη (έμφυτη μολοντούτο) υπήρξεν η αιτία»*. Εμείς πάντως θεωρούμε ότι εξευτελισμός υφίσταται όταν κάποιος εκπίπτει από τις θέσεις του και όχι όταν τις αποκαλύπτει με κάθε περηφάνεια. Ο λόγος γίνεται, γιατί δεν προσχώρησαν απλά απρόθυμα στην κυρίαρχη γνώμη περί υγειονομικών φρονημάτων, δικτατορικών αρμοδιοτήτων και ολοκληρωτικού ελέγχου κρατώντας μια πισινή, όπως αρκετοί φιλελεύθεροι. Οι δύσμοιροι έπεσαν με τα μούτρα στο νέο Μεγάλο **Αφήγημα**, που τους σέρβιραν οι πολυεθνικές του φαρμάκου, οι κυβερνήσεις και ο Μπιλ Γκέιτς ο Φιλάνθρωπος, στρατεύτηκαν (δωρεάν), έδωσαν αιματηρές μάχες στα σόσιαλ μήντια με «ψέκες», βάπτισαν τους πάντες φασίστες, διαγωνίζονταν για το ποιος τους την έχει μεγαλύτερη (την κοινωνική ευθύνη), επιδείκνυαν με καμάρι τα ψηφιακά υγειονομικά πασαπόρτια τους, τηρούσαν όλα τα μέτρα προστασίας σαν προσκοπάκια και τραμπούκιζαν κάθε αποκλίνουσα συμπεριφορά.

Και τώρα; Το κυρίαρχο υγειονομικό αφήγημα κατέρρευσε προ πολλού και η μια μετά την άλλη, οι χώρες έχουν αρχίσει και αίρουν τα μέτρα. Ολόκληρος Καναδάς και ΗΠΑ σείονται από τις λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού. (Παρεμπιπτόντως ο καναδός πρωθυπουργός αγνοείται...) Οι θλιβερές μπουρδίτσες τους για «διορισμούς στην υγεία», μαζικούς εμβολιασμούς και κάτι άλλα που δεν μπορούμε να θυμηθούμε, κρέμονται ακόμα στο διαδίκτυο σαν τα κουρέλια.

Οι γραπτές παρεμβάσεις τους είναι σαν αποσπάσματα από ομιλίες του Φώτη Κουβέλη στη Βουλή, αλλά πιστεύουμε ακράδαντα πως ο Φώτης Κουβέλης ως φυσική παρουσία, αυτός ο ανυπέρβλητος ηγέτης της αενάως φιλολογούσης αριστεράς, θα τους περιφρονούσε. Γιατί κάποιος να ασχοληθεί με τη συγκεκριμένη θλιβερή πραμάτεια τους, όταν μπορεί να τη βρει –και πιο φτηνή– στα πολυκαταστήματα του ΣΥΡΙΖΑ και του Κιναλ-Πασοκ; Λέμε τώρα...

Η τέχνη της προσαρμογής

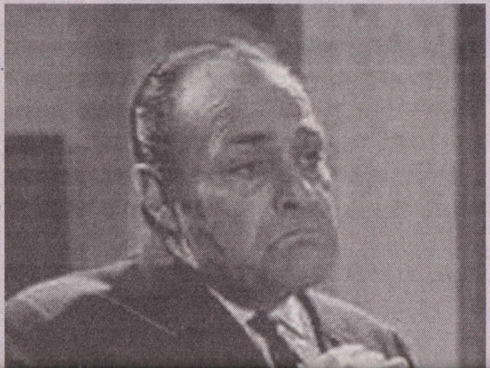
Η σημασία των αλλαγών και προσαρμογών, ώστε να μην αλλάξει τίποτα στην ουσία του συστήματος, είναι αυτονό-

Τον κακό τους τον καιρό

Είναι γραφικό να παρακολουθεί κάποιος τις συζητήσεις και τις διαμαρτυρίες για την αδυναμία του κράτους να προστατεύει έναντι των φυσικών φαινομένων και καταστροφών, ιδιαίτερα όταν αυτές οι διαμαρτυρίες δεν εκφράζονται στην πράξη αλλά μένουν σε δηλώσεις, πληκτρολόγια και σε εκλογές. Κανένα κράτος, με οποιοδήποτε πολιτικό διαχειριστή του, δεν μερίμνησε για τις ανάγκες κανενός. Η πρωταρχική δουλειά του κράτους δεν είναι οι απεγκλωβισμοί, η μέριμνα για μια έντονη χιονόπτωση που έρχεται και το σβήσιμο καταστροφικών πυρκαγιών. Η κύρια δουλειά του κράτους είναι η καταστολή και η συλλογή φόρων, όλα τ' άλλα υπάρχουν για να ανήκουν στην σφαίρα της πολιτικής και να τα διαχειρίζονται αναλόγως οι πολιτικοί εκφραστές και διαχειριστές του. Η κατασταλτική και φοροεισπρακτική φύση του κράτους, δεν θέλει και καμιά μεγαλύτερη ανά-

αστέγους που κοιμούνται στα παγκάκια του λιμανιού. Αφού φωτογραφήθηκε μαζί τους, διεμήνυσε πως μεταξύ 2025-2026, δεν ήταν απόλυτα σίγουρος, θα έχει εξαλείψει το φαινόμενο της αστεγίας. Μετά από αυτή την επίσκεψη, το μισό λεκανοπέδιο της Αττικής θάφτηκε απ' το χιόνι, σπίτια έμειναν χωρίς ρεύμα για πέντε μέρες και οι άστεγοι έψαχναν να βρουν καταφύγιο σε δομές φιλοξενίας των Δήμων οι οποίες δέχονταν μόνο εμβολιασμένους ή μόνο με επίδειξη εργαστηριακού τεστ για τον κορωναϊό. Πόσοι πίστεψαν, άραγε, πως το κοινωνικό «ευαίσθητο» κράτος του Μητσοτάκη, που δεν επέτρεπε την είσοδο ανεμβολίαστων αστέγων σε μια δομή φι-

από τις γειτονιές χωρίς να περιμένουν τις δημοτικές ή τις κρατικές αρχές. Επίσης, υπήρξαν και πολλοί που από μόνοι τους με ιδιωτικά μηχανήματα, άνοιξαν αρκετούς δρόμους αδιαφορώντας αν και πότε θα πληρωθούν από τους Δήμους. Οι παραπάνω πρακτικές, όπως αντίστοιχες πρακτικές αυτοπροστασίας και άρνησης σε οδηγίες τους κράτους το περασμένο καλοκαίρι στην Εύβοια, σαφώς και πρέπει να αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση. Η ύπαρξη του κράτους δεν έχει ως σκοπό την προστασία του κόσμου, αλλά κυρίως την καταστολή του.

Οι χιλιάδες εγκλωβισμένοι από τα χιόνια στην ιδιωτική Αττική Οδό σίγουρα είναι πιο τυχεροί από τους εγκλωβισμένους της Κατεχάκη ή της Ποσειδώνος, αφού οι πρώτοι θα αποζημιωθούν, ενώ οι δεύτεροι, επειδή εγκλωβίστηκαν σε αγνώστου ιδιοκτησίας δρόμους και σε no man's land περιοχή, σύμφωνα και με την δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου, δεν χρήζουν δικαίωμα αποζημίωσης. Προφανώς και το κράτος μερίμνησε για τον ιδιώτη φίλο που κινδυνεύει από χιλιάδες μηνύσεις και ως μεσάζοντας πρότεινε μια αποζημίωση 2.000 ευρώ που θα καταβάλει ο ιδιώτης σε κάθε εγκλωβισμένο όχημα, μπας και έτσι χρυσώσει το χάπι, ενώ σε ό,τι αφορά τους υπόλοιπους δρόμους που εγκλωβίστη-

ελέγχου κρατώντας μια πισινή, όπως αρκετοί φιλελεύθεροι. Οι δύσμοιροι έπεσαν με τα μούτρα στο νέο Μεγάλο **Αφήγημα**, που τους σέρβιραν οι πολυεθνικές του φαρμάκου, οι κυβερνήσεις και ο Μπιλ Γκέιτς ο Φιλάνθρωπος, στρατεύτηκαν (δωρεάν), έδωσαν αιματηρές μάχες στα σόσιαλ μήντια με «ψέκες», βάπτισαν τους πάντες φασίστες, διαγωνίζονταν για το ποιος τους την έχει μεγαλύτερη (την κοινωνική ευθύνη), επιδείκνυαν με καμάρι τα ψηφιακά υγειονομικά πασαπόρτια τους, τηρούσαν όλα τα μέτρα προστασίας σαν προσκοπάκια και τραμπούκιζαν κάθε αποκλίνουσα συμπεριφορά.

Και τώρα; Το κυρίαρχο υγειονομικό αφήγημα κατέρρευσε προ πολλού και η μια μετά την άλλη, οι χώρες έχουν αρχίσει και αίρουν τα μέτρα. Ολόκληρος Καναδάς και ΗΠΑ σείονται από τις λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού. (Παρεμπιπτόντως ο καναδός πρωθυπουργός αγνοείται...) Οι θλιβερές μπουρδίτσες τους για «διορισμούς στην υγεία», μαζικούς εμβολιασμούς και κάτι άλλα που δεν μπορούμε να θυμηθούμε, κρέμονται ακόμα στο διαδίκτυο σαν τα κουρέλια.

Οι γραπτές παρεμβάσεις τους είναι σαν αποσπάσματα από ομιλίες του Φώτη Κουβέλη στη Βουλή, αλλά πιστεύουμε ακράδαντα πως ο Φώτης Κουβέλης ως φυσική παρουσία, αυτός ο ανυπέρβλητος ηγέτης της αενάως φιλολογούσης αριστεράς, θα τους περιφρονούσε. Γιατί κάποιος να ασχοληθεί με τη συγκεκριμένη θλιβερή πραμάτεια τους, όταν μπορεί να τη βρει –και πιο φτηνή– στα πολυκαταστήματα του ΣΥΡΙΖΑ και του Κιναλ-Πασοκ; Λέμε τώρα...

Η τέχνη της προσαρμογής

Η σημασία των αλλαγών και προσαρμογών, ώστε να μην αλλάξει τίποτα στην ουσία του συστήματος, είναι αυτονόητα μεγάλη και ο σχεδιασμός τους είναι ιδιαίτερη τέχνη στο χώρο της πολιτικής. Μάς το δίδαξε, εκτός όλων των άλλων, ο αριστοκράτης πρωθυπουργός της Βρετανίας ***Charles Grey*** (σύμφωνα με ανέκδοτες πηγές το τσάι earl grey οφείλεται σε κάποια ατυχή ανάμειξη περγαμόντου και φύλλων μαύρου τσαγιού από τον Grey) με τον περίφημο μεταρρυθμιστικό νόμο του 1832 για τη διεύρυνση του εκλογικού δικαιώματος, που έφτασε αργότερα ως το καθολικό δικαίωμα ψήφου στους άνω των 18. Όχι μόνο ο Grey διαμόρφωσε το σημερινό αντιπροσωπευτικό σύστημα της Βρετανίας, αλλά σ' αυτόν οφείλονται και τα κατοπινά συστήματα των άλλων χωρών, που αντέγραψαν το βρετανικό.

Μετά από δύο βασανιστικά χρόνια καταναγκαστικών εγκλεισμών, τρόμου, υποχρέωσης επίδειξης υγειονομικού πάσου ακόμα και για τις πιο καθημερινές δραστηριότητες, αναγκαστικών εμβολιασμών κάθε τρεις και λίγο και άλλων εφιαλτικών μέτρων, ήρθε η ώρα της προσαρμογής και των διορθωτικών παρεμβάσεων. Διαβλέποντας ότι ο κόσμος βαρέθηκε το στόρυ, ότι οι αντιδράσεις φουντώνουν και ότι δεν

Τον κακό τους τον καιρό

Είναι γραφικό να παρακολουθεί κάποιος τις συζητήσεις και τις διαμαρτυρίες για την αδυναμία του κράτους να προστατεύει έναντι των φυσικών φαινομένων και καταστροφών, ιδιαίτερα όταν αυτές οι διαμαρτυρίες δεν εκφράζονται στην πράξη αλλά μένουν σε δηλώσεις, πληκτρολόγια και σε εκλογές. Κανένα κράτος, με οποιοδήποτε πολιτικό διαχειριστή του, δεν μερίμνησε για τις ανάγκες κανενός. Η πρωταρχική δουλειά του κράτους δεν είναι οι απεγκλωβισμοί, η μέριμνα για μια έντονη χιονόπτωση που έρχεται και το σβήσιμο καταστροφικών πυρκαγιών. Η κύρια δουλειά του κράτους είναι η καταστολή και η συλλογή φόρων, όλα τ' άλλα υπάρχουν για να ανήκουν στην σφαίρα της πολιτικής και να τα διαχειρίζονται αναλόγως οι πολιτικοί εκφραστές και διαχειριστές του. Η κατασταλτική και φοροεισπρακτική φύση του κράτους, δεν θέλει και καμιά μεγαλύτερη ανάλυση, ούτε κάποιος να έχει διαβάσει θεωρητικούς της αναρχίας ή ακόμα και Ένγκελς. Η εκτεταμένη μπατσοκρατία και καταστολή, οι αθρόες προσλήψεις αστυνομικών, γέρνουν κατά πολύ την ζυγαριά έναντι άλλων κρατικών τομέων. Σ' αυτό το πλαίσιο οι γκρίνιες για το κακό και αναποτελεσματικό κράτος σε φυσικά φαινόμενα και καταστροφές και όχι μόνο, για να μην είναι τουλάχιστον γραφικές θα πρέπει να συνοδεύονται και με κοινωνικές αντιδράσεις. Όσο, βέβαια, οι όποιες αντιδράσεις περιορίζονται ή μονοπωλούνται από αντιπολιτευτικές ρητορικές, που προκρίνουν ένα διαφορετικό κράτος, τόσο ο οποίος αγώνας θα είναι κομματικός υπέρ

2026, δεν ήταν απόλυτα σίγουρος, θα έχει εξαλείψει το φαινόμενο της αστεγίας. Μετά από αυτή την επίσκεψη, το μισό λεκανοπέδιο της Αττικής θάφτηκε απ' το χιόνι, σπίτια έμειναν χωρίς ρεύμα για πέντε μέρες και οι άστεγοι έψαχναν να βρουν καταφύγιο σε δομές φιλοξενίας των Δήμων οι οποίες δέχονταν μόνο εμβολιασμένους ή μόνο με επίδειξη εργαστηριακού τεστ για τον κορωναϊό. Πόσοι πίστεψαν, άραγε, πως το κοινωνικό «ευαίσθητο» κράτος του Μητσοτάκη, που δεν επέτρεπε την είσοδο ανεμβολίαστων αστέγων σε μια δομή φι-

λοξενίας και επιστρέφοντάς τους υποχρεωτικά στο δρόμο, έχει την κοινωνική ευαισθησία να εξαλείψει την αστεγία σε περίπου τρία χρόνια; Επίσης, ποιοι θα είναι οι όροι και οι προϋποθέσεις ώστε οι άστεγοι να έχουν στέγη; Ξέρουμε πως δεν παρέχεται τίποτα από το

ας και άρνησης σε οδηγίες τους κράτους το περασμένο καλοκαίρι στην Εύβοια, σαφώς και πρέπει να αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση. Η ύπαρξη του κράτους δεν έχει ως σκοπό την προστασία του κόσμου, αλλά κυρίως την καταστολή του.

Οι χιλιάδες εγκλωβισμένοι από τα χιόνια στην ιδιωτική Αττική Οδό σίγουρα είναι πιο τυχεροί από τους εγκλωβισμένους της Κατεχάκη ή της Ποσειδώνος, αφού οι πρώτοι θα αποζημιωθούν, ενώ οι δεύτεροι, επειδή εγκλωβίστηκαν σε αγνώστου ιδιοκτησίας δρόμους και σε no man's land περιοχή, σύμφωνα και με την δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου, δεν χρήζουν δικαίωμα αποζημίωσης. Προφανώς και το κράτος μερίμνησε για τον ιδιώτη φίλο που κινδυνεύει από χιλιάδες μηνύσεις και ως μεσάζοντας πρότεινε μια αποζημίωση 2.000 ευρώ που θα καταβάλει ο ιδιώτης σε κάθε εγκλωβισμένο όχημα, μπας και έτσι χρυσώσει το χάπι, ενώ σε ό,τι αφορά τους υπόλοιπους δρόμους που εγκλωβίστηκαν οδηγοί, «δεν ξέρω δεν είδα δεν άκουσα», «δεν είναι δική μου αρμοδιότητα». Σε όλα αυτά, εκτός από την καρατόμηση του αρχηγού της Πυροσβεστικής, που παρεμπιπτόντως ο ίδιος τείνει να γίνει συνώνυμο της λέξης καρατόμηση, το ίδιο το κράτος δεν έκανε και δεν θα έκανε, ανεξαρτήτως πολιτικού διαχειριστή, απολύτως τίποτα. Ούτε γάτα ούτε ζημιά. Ούτε αποζημιώσεις σε κανέναν, ούτε εκχιονιστικά, ούτε γκρέιντερ. Θρίαμβος!

Επιπλέον, πέρα από τον φυσικό ρόλο του κράτους να καταπιέζει και με το δεδομένο πως σε ενδεχόμε-

στο διαδίκτυο σαν τα κουρέλια.

Οι γραπτές παρεμβάσεις τους είναι σαν αποσπάσματα από ομιλίες του Φώτη Κουβέλη στη Βουλή, αλλά πιστεύουμε ακράδαντα πως ο Φώτης Κουβέλης ως φυσική παρουσία, αυτός ο ανυπέρβλητος ηγέτης της αενάως φιλολογούσης αριστεράς, θα τους περιφρονούσε. Γιατί κάποιος να ασχοληθεί με τη συγκεκριμένη θλιβερή πραμάτεια τους, όταν μπορεί να τη βρει –και πιο φτηνή– στα πολυκαταστήματα του ΣΥΡΙΖΑ και του Κιναλ-Πασοκ; Λέμε τώρα...

Η τέχνη της προσαρμογής

Η σημασία των αλλαγών και προσαρμογών, ώστε να μην αλλάξει τίποτα στην ουσία του συστήματος, είναι αυτονόητα μεγάλη και ο σχεδιασμός τους είναι ιδιαίτερη τέχνη στο χώρο της πολιτικής. Μάς το δίδαξε, εκτός όλων των άλλων, ο αριστοκράτης πρωθυπουργός της Βρετανίας ***Charles Grey*** (σύμφωνα με ανέκδοτες πηγές το τσάι earl grey οφείλεται σε κάποια ατυχή ανάμειξη περγαμόντου και φύλλων μαύρου τσαγιού από τον Grey) με τον περίφημο μεταρρυθμιστικό νόμο του 1832 για τη διεύρυνση του εκλογικού δικαιώματος, που έφτασε αργότερα ως το καθολικό δικαίωμα ψήφου στους άνω των 18. Όχι μόνο ο Grey διαμόρφωσε το σημερινό αντιπροσωπευτικό σύστημα της Βρετανίας, αλλά σ' αυτόν οφείλονται και τα κατοπινά συστήματα των άλλων χωρών, που αντέγραψαν το βρετανικό.

Μετά από δύο βασανιστικά χρόνια καταναγκαστικών εγκλεισμών, τρόμου, υποχρέωσης επίδειξης υγειονομικού πάσου ακόμα και για τις πιο καθημερινές δραστηριότητες, αναγκαστικών εμβολιασμών κάθε τρεις και λίγο και άλλων εφιαλτικών μέτρων, ήρθε η ώρα της προσαρμογής και των διορθωτικών παρεμβάσεων. Διαβλέποντας ότι ο κόσμος βαρέθηκε το στόρυ, ότι οι αντιδράσεις φουντώνουν και ότι δεν είναι ιδιαιτέρως πρακτικό να εμβολιάζεις μερικά δισεκατομμύρια κάθε 3 μήνες, αποφάσισαν, εφ' εξής ο εμβολιασμός να γίνει ετήσιος, σύμφωνα με τις νέες κατευθυντήριες γραμμές του CEO της Phizer και του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Προαναγγέλθηκε ήδη, με άρθρο "γραμμής" στο Βήμα της Κυριακής (30/01/2022), από δύο «ειδικούς»... Και εις άλλα με υγείαν....

Λεόν

πρωταρχική δουλειά του κράτους δεν είναι οι απεγκλωβισμοί, η μέριμνα για μια έντονη χιονόπτωση που έρχεται και το σβήσιμο καταστροφικών πυρκαγιών. Η κύρια δουλειά του κράτους είναι η καταστολή και η συλλογή φόρων, όλα τ' άλλα υπάρχουν για να ανήκουν στην σφαίρα της πολιτικής και να τα διαχειρίζονται αναλόγως οι πολιτικοί εκφραστές και διαχειριστές του. Η κατασταλτική και φοροεισπρακτική φύση του κράτους, δεν θέλει και καμιά μεγαλύτερη ανάλυση, ούτε κάποιος να έχει διαβάσει θεωρητικούς της αναρχίας ή ακόμα και Ένγκελς. Η εκτεταμένη μπατσοκρατία και καταστολή, οι αθρόες προσλήψεις αστυνομικών, γέρνουν κατά πολύ την ζυγαριά έναντι άλλων κρατικών τομέων. Σ' αυτό το πλαίσιο οι γκρίνιες για το κακό και αναποτελεσματικό κράτος σε φυσικά φαινόμενα και καταστροφές και όχι μόνο, για να μην είναι τουλάχιστον γραφικές θα πρέπει να συνοδεύονται και με κοινωνικές αντιδράσεις. Όσο, βέβαια, οι όποιες αντιδράσεις περιορίζονται ή μονοπωλούνται από αντιπολιτευτικές ρητορικές, που προκρίνουν ένα διαφορετικό κράτος, τόσο ο όποιος αγώνας θα είναι κομματικός υπέρ της αντιπολίτευσης και θα εξυπηρετεί μόνο μια έκφανση της εξουσίας.

Μια μέρα πριν την έλευση της προβλεφθείσας από τους μετεωρολόγους κακοκαιρίας, με την τραγελαφική ονομασία «Ελπίδα», ο Μητσοτάκης πηγαίνει στο λιμάνι του Πειραιά παρέα με επιλεγμένους δημοσιογράφους, για να μοιράσει μια επίσης τραγελαφική ελπίδα, στους λίαστων αστέγων σε μια δομή φι-

λοξενίας και επιστρέφοντάς τους υποχρεωτικά στο δρόμο, έχει την κοινωνική ευαισθησία να εξαλείψει την αστεγία σε περίπου τρία χρόνια; Επίσης, ποιοι θα είναι οι όροι και οι προϋποθέσεις ώστε οι άστεγοι να έχουν στέγη; Ξέρουμε πως δεν παρέχεται τίποτα από το κράτος, χωρίς κάποια προϋπόθεση ή αντάλλαγμα και αν κρίνουμε από την «πόρτα» στους ανεμβολίαστους αστέγους στις δομές φιλοξενίας, τότε ξέρουμε σίγουρα μια εκ των προϋποθέσεων.

Σε πολλές περιοχές των βορείων προαστίων στην Αθήνα, οι κάτοικοι απεγκλωβίστηκαν μόνοι τους από τα χιόνια. Ιδιωτικά μπουλντοζάκια και γκρέιτερ ναυλώθηκαν βερεσέ

δικαίωμα αποζημίωσης. Προφανώς και το κράτος μερίμνησε για τον ιδιώτη φίλο που κινδυνεύει από χιλιάδες μηνύσεις και ως μεσάζοντας πρότεινε μια αποζημίωση 2.000 ευρώ που θα καταβάλει ο ιδιώτης σε κάθε εγκλωβισμένο όχημα, μπας και έτσι χρυσώσει το χάπι, ενώ σε ό,τι αφορά τους υπόλοιπους δρόμους που εγκλωβίστηκαν οδηγοί, «δεν ξέρω δεν είδα δεν άκουσα», «δεν είναι δική μου αρμοδιότητα». Σε όλα αυτά, εκτός από την καρατόμηση του αρχηγού της Πυροσβεστικής, που παρεμπιπτόντως ο ίδιος τείνει να γίνει συνώνυμο της λέξης καρατόμηση, το ίδιο το κράτος δεν έκανε και δεν θα έκανε, ανεξαρτήτως πολιτικού διαχειριστή, απολύτως τίποτα. Ούτε γάτα ούτε ζημιά. Ούτε αποζημιώσεις σε κανέναν, ούτε εκχιονιστικά, ούτε γκρέιντερ. Θρίαμβος!

Επιπλέον, πέρα από τον φυσικό ρόλο του κράτους να καταπιέζει και με το δεδομένο πως σε ενδεχόμενο πρόβλημα, σε καμία περίπτωση δεν θα είμαστε προτεραιότητά του, θα πρέπει να κατανοηθεί η σημαντικότητα της αυτοπροστασίας, της αλληλοβοήθειας και της αυτονομίας. Να εμπιστευτούμε τις δυνατότητές μας, να καλλιεργήσουμε την αλληλοβοήθεια, έναντι στην επιθετικότητα αλλά και στην φυσική αδιαφορία του κράτους.

Ε.

Διαδρομές
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του συντρόφου και αδελφού μας Γιώργου Βλασσόπουλου

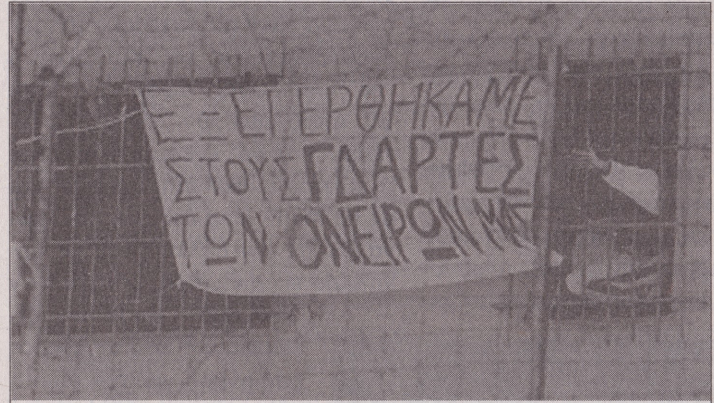
«Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά. Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αυτή η υπεύθυνη στάση των αναρχικών έρχεται να καθορίσει τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009,
Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού)

*«Μην ψάχνετε για τις αιτίες και ποια είναι τα προβλήματα μας, γιατί αυτά είναι ίδια με τα δικά σας. Η μόνη διαφορά είναι πως εμάς είναι ορατά τα κάγκελα της αιχμαλωσίας, αλλά σε σας αόρατα. Εκείνο μόνο που θέλουμε να σας πούμε, είναι πως **για μας, που δεν έχουμε αιτήματα, έχουμε ένα σκοπό: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΚΑΡΒΟΥΝΟ**».*

Γιάννης Πετρόπουλος, Γδάρτες Ονείρων

Περί «αποσυμφόρησης» των φυλακών και άλλων κινηματικών «δαιμονίων»...

Οκτώβριος 1990, Εξέγερση στις φυλακές Αλικαρνασσού.

*«Βλέποντας αυτά τα ελεεινά σκυλιά τη σθεναρή μας αντίσταση, υποχώρησαν μουγκρίζοντας από λύσσα. Κι έτσι ο τρίτος και ο μισητότερος όροφος της Αλικαρνασσού ήταν στα χέρια μας! Μέσα σ' αυτά τα κελιά ήταν τα πιο ελεεινά υποκείμενα-κρατούμενοι που έβγαλε ποτέ η πόρνη δικαιοσύνη. **Ήταν όλοι τους ένας κι ένας οι στενοί***

Μ' άλλα λόγια, όπως εξιστορεί, χωρίς να παραγνωρίζονται γεωγραφικές παρεκκλίσεις στο ζήτημα, ο εγκλεισμός ιστορικά δεν κατείχε παρά μια περιορισμένη, περιθωριακή θέση στο ποινικό σύστημα, γεγονός που επαληθεύεται λόγου χάριν στις προβλέψεις *γαλλικού διατάγματος του 1670*, στο οποίο δεν αναφέρεται η κάθειρξη στις λεγόμενες επανορθωτικές ποινές. Ο εγκλεισμός, αντίθετα, δεν θεωρείται ποινή αλλά εγγύηση, η κράτηση ενέχει τον ρόλο του ενέχυρου, δηλαδή «*ad continendos homines, non ad puniendos*» (να ελέγχουμε τους ανθρώπους, όχι να τιμωρούμε). Ένα, επίσης, σημαντικό εμπόδιο, που έπρεπε να ξεπεραστεί για την καθιέρωση του εγκλεισμού

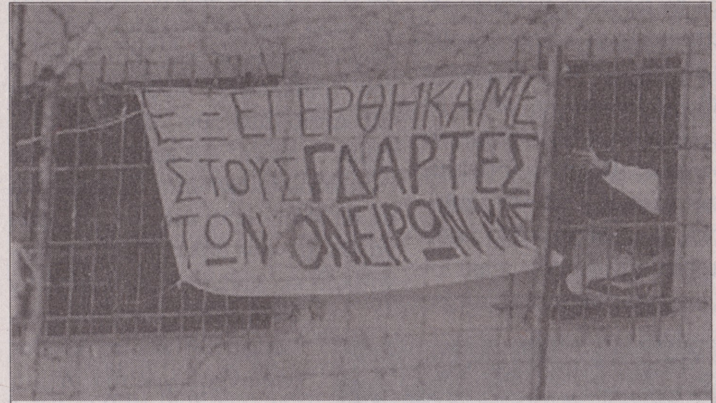
Εξεγερμένοι κρατούμενοι στην ταράτσα του «νταχάου» της Κέρκυρας στις 5 Φλεβάρη του 1987, αρχικά θα αρνηθούν συσσίτιο και επισκεπτήρια, στην συνέχεια θα βάλουν φωτιά στα κελιά τους και θα κάψουν το διοικητήριο.

συμπεριλαμβάνονται στην **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ**».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009, *Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού*)

«Μην ψάχνετε για τις αιτίες και ποια είναι τα προβλήματα μας, γιατί αυτά είναι ίδια με τα δικά σας. Η μόνη διαφορά είναι πως εμάς είναι ορατά τα κάγκελα της αιχμαλωσίας, αλλά σε σας αόρατα. Εκείνο μόνο που θέλουμε να σας πούμε, είναι πως ***για μας, που δεν έχουμε αιτήματα, έχουμε ένα σκοπό: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΚΑΡΒΟΥΝΟ****».*

Γιάννης Πετρόπουλος, Γδάρτες Ονείρων

Οκτώβριος 1990, Εξέγερση στις φυλακές Αλικαρνασσού.

«Βλέποντας αυτά τα ελεεινά σκυλιά τη σθεναρή μας αντίσταση, υποχώρησαν μουγκρίζοντας από λύσσα. Κι έτσι ο τρίτος και ο μισητότερος όροφος της Αλικαρνασσού ήταν στα χέρια μας! Μέσα σ' αυτά τα κελιά ήταν τα πιο ελεεινά υποκείμενα-κρατούμενοι που έβγαλε ποτέ η πόρνη δικαιοσύνη. ***Ήταν όλοι τους ένας κι ένας οι στενοί συνεργάτες της υπηρεσίας. Αυτοί που ολόκληρα χρόνια έλεγχαν ολόκληρη τη φυλακή. Που κανόνιζαν και ρύθμιζαν τα πάντα. Ποιοι και πόσοι θα μείνουν σ' αυτή τη φυλακή, και ποιοι και πόσο έπρεπε να βασανιστούν στο πειθαρχείο. Ήταν αυτοί που η σιχαμερή υπηρεσία τούς είχε δώσει εν λευκώ τα πάντα, όπως συνεργεία, καφενεία, μαγειρεία και όλα τα συναφή, με την προϋπόθεση η φυλακή να μένει ήσυχη****. [...] Ενώ τις νύχτες σεργιάναγαν μαζί με τους δήμιους μέσα στην πολιτεία!!! Και να, τώρα τους είχαμε στα χέρια μας, έναν-έναν κλεισμένο στο κελί του, που ο καθένας το είχε μετατρέψει σε ιδιωτική γκαρσονιέρα, που το ασφάλιζαν οι ίδιοι με ειδικά λουκέτα! [...] που μέσα τους είχαν ό,τι μπορεί άνθρωπος να φανταστεί: κόκες, πρέζες, χάπια! Και πορνό φωτογραφίες από όργια που έκαναν τις νύχτες στην πόλη του Ηρακλείου. [...] Τεράστιες τηλεοράσεις –όλες έγχρωμες–, αρμόνια, κιθάρες. Και κάτι τεράστια μαχαίρια που σου κοβόταν η ανάσα. Και παντού χρυσάφι και χρήμα. Που μ' αυτά εξαγόραζαν την ξεφτιλισμένη δικαιοσύνη».*

Περί «αποσυμφόρησης» των φυλακών και άλλων κινηματικών «δαιμονίων»...

Μ' άλλα λόγια, όπως εξιστορεί, χωρίς να παραγνωρίζονται γεωγραφικές παρεκκλίσεις στο ζήτημα, ο εγκλεισμός ιστορικά δεν κατείχε παρά μια περιορισμένη, περιθωριακή θέση στο ποινικό σύστημα, γεγονός που επαληθεύεται λόγου χάριν στις προβλέψεις *γαλλικού διατάγματος του 1670*, στο οποίο δεν αναφέρεται η κάθειρξη στις λεγόμενες επανορθωτικές ποινές. Ο εγκλεισμός, αντίθετα, δεν θεωρείται ποινή αλλά εγγύηση, η κράτηση ενέχει τον ρόλο του ενέχυρου, δηλαδή «*ad continendos homines, non ad puniendos*» (να ελέγχουμε τους ανθρώπους, όχι να τιμωρούμε). Ένα, επίσης, σημαντικό εμπόδιο, που έπρεπε να ξεπεραστεί για την καθιέρωση του εγκλεισμού στην Γαλλία εκείνη την εποχή, ήταν η απαξίωσή του, καθώς τα «*σωφρονιστικά ιδρύματα*», τα «*γενικά άσυλα*», οι «*βασιλικές εντολές*» ή εκείνες του αρχηγού της Αστυνομίας, τα «*βασιλικά προστάγματα εξορίας ή φυλάκισης*», που οι πρoύχοντες ή οι οικογένειες των ευγενών αποσπούσαν από τον μονάρχη, συνιστούσαν μιαν ολόκληρη κατασταλτική πρακτική, πλάι στην «*τακτική δικαιοσύνη*», μια πρακτική συχνότατα αντίθετη σ' αυτήν. Αυτός, ακριβώς, ο εγκλεισμός που επιβαλλόταν μέσω εξωδικαστικών διαδικασιών απορρίφθηκε τόσο από τους κλασικούς νομομαθείς και όσο και από τούς μεταρρυθμιστές.

Ο εγκλεισμός, λοιπόν, προτού καθιερωθεί και χαρακτηριστεί ως «*ανθρωπιστική τιμωρία*», εκείνη την εποχή θεωρείται έκνομος, στιγματισμένος από τις καταχρήσεις της εξουσίας, χωρίς να απολαμβάνει κάποιου είδους κοινωνική νομιμοποίηση. Η επίσημη έναρξη, άλλωστε, της ***Γαλλικής Επανάστασης*** πραγματοποιήθηκε με την *άλωση και καταστροφή της Βαστίλης*, στην οποία εκείνη την στιγμή κρατούνταν μόλις επτά κρατούμενοι. Είναι, επίσης, χα-

Εξεγερμένοι κρατούμενοι στην ταράτσα του «νταχάου» της Κέρκυρας στις 5 Φλεβάρη του 1987, αρχικά θα αρνηθούν συσσίτιο και επισκεπτήρια, στην συνέχεια θα βάλουν φωτιά στα κελιά τους και θα κάψουν το διοικητήριο.

σφαγή αντιπάλων του καθεστώτος και ποινικών κρατουμένων.

Ο ωμός βασανισμός, λοιπόν, και η εκτεταμένη επιβολή της θανατικής ποινής, αναπροσαρμόζονται με κύριο στόχο, όπως επικαλείται κάθε μεταρρύθμιση ιδιαίτερα κατά το δεύτερο ήμισυ του 18ου αιώνα, την ανθρωπινότερη αντιμετώπιση των παραβατών με στόχο την αναμόρφωσή τους, ενώ η δικαστική εξουσία εμφανίζεται πλέον ανεξάρτητη από τον μονάρχη. Η μεταρρύθμιση εντάσσεται στην γενική θεωρία του συμβολαίου και της κοινωνικής αποδοχής της επιβολής των νόμων. Οι παλιοί μεγάλοι κοινοί χώροι κράτησης αντικαθίστανται από ατομικά κελιά ή θαλάμους, που βρίσκονται σε πτέρυγες για να επιτυγχάνεται η ιεράρχηση των κρατουμένων και φυσικά η επιτήρησή τους, προβλέπονται κελιά απομόνωσης, ενώ η τήρηση του προγράμματος παραμένει μέχρι τις ημέρες μας θεμέλιος λίθος του «σωφρονισμού».

Από τις απαρχές του 19ου αιώνα μέχρι τις ημέρες μας,

Οκτώβριος 1990, Εξέγερση στις φυλακές Αλικαρνασσού.

«Βλέποντας αυτά τα ελεεινά σκυλιά τη σθεναρή μας αντίσταση, υποχώρησαν μουγκρίζοντας από λύσσα. Κι έτσι ο τρίτος και ο μισητότερος όροφος της Αλικαρνασσού ήταν στα χέρια μας! Μέσα σ' αυτά τα κελιά ήταν τα πιο ελεεινά υποκείμενα-κρατούμενοι που έβγαλε ποτέ η πόρνη δικαιοσύνη. ***Ήταν όλοι τους ένας κι ένας οι στενοί συνεργάτες της υπηρεσίας. Αυτοί που ολόκληρα χρόνια έλεγχαν ολόκληρη τη φυλακή. Που κανόνιζαν και ρύθμιζαν τα πάντα. Ποιοι και πόσοι θα μείνουν σ' αυτή τη φυλακή, και ποιοι και πόσο έπρεπε να βασανιστούν στο πειθαρχείο. Ήταν αυτοί που η σιχαμερή υπηρεσία τούς είχε δώσει εν λευκώ τα πάντα, όπως συνεργεία, καφενεία, μαγειρεία και όλα τα συναφή, με την προϋπόθεση η φυλακή να μένει ήσυχη.*** *[...] Ενώ τις νύχτες σεργιάναγαν μαζί με τους δήμιους μέσα στην πολιτεία!!! Και να, τώρα τους είχαμε στα χέρια μας, έναν-έναν κλεισμένο στο κελί του, που ο καθένας το είχε μετατρέψει σε ιδιωτική γκαρσονιέρα, που το ασφάλιζαν οι ίδιοι με ειδικά λουκέτα! [...] που μέσα τους είχαν ό,τι μπορεί άνθρωπος να φανταστεί: κόκες, πρέζες, χάπια! Και πορνό φωτογραφίες από όργια που έκαναν τις νύχτες στην πόλη του Ηρακλείου. [...] Τεράστιες τηλεοράσεις –όλες έγχρωμες–, αρμόνια, κιθάρες. Και κάτι τεράστια μαχαίρια που σου κοβόταν η ανάσα. Και παντού χρυσάφι και χρήμα. Που μ' αυτό εξαγόραζαν την ξεφτιλισμένη δικαιοσύνη».*

Γιάννης Πετρόπουλος, Γδάρτες Ονείρων

Όπως επισημαίνει ο *Μισέλ Φουκώ* στο έργο του *Επιτήρηση και Τιμωρία, η Γένεση της Φυλακής* (1975), η επικράτηση του εγκλεισμού σαν ποινή ξάφνιασε πολλούς ερευνητές, διότι ο εγκλεισμός δεν ήταν, όπως πολλοί φαντάζονταν, μια τιμωρία βαθιά ριζωμένη διαχρονικά στο ποινικό σύστημα, μια ποινή που καθιερώθηκε μόνο για να αντικαταστήσει την επιβολή της θανατικής ποινής «για ψύλλου πήδημα» ή μια ποινή που πήρε σταδιακά την θέση των καταργημένων, τουλάχιστον επισήμως, βασανιστηρίων.

σεις στο ζήτημα, ο εγκλεισμός ιστορικά δεν κατείχε παρά μια περιορισμένη, περιθωριακή θέση στο ποινικό σύστημα, γεγονός που επαληθεύεται λόγου χάριν στις προβλέψεις *γαλλικού διατάγματος του 1670*, στο οποίο δεν αναφέρεται η κάθειρξη στις λεγόμενες επανορθωτικές ποινές. Ο εγκλεισμός, αντίθετα, δεν θεωρείται ποινή αλλά εγγύηση, η κράτηση ενέχει τον ρόλο του ενέχυρου, δηλαδή «*ad continendos homines, non ad puniendos*» (να ελέγχουμε τους ανθρώπους, όχι να τιμωρούμε). Ένα, επίσης, σημαντικό εμπόδιο, που έπρεπε να ξεπεραστεί για την καθιέρωση του εγκλεισμού στην Γαλλία εκείνη την εποχή, ήταν η απαξίωση του, καθώς τα «*σωφρονιστικά ιδρύματα*», τα «*γενικά άσυλα*», οι «*βασιλικές εντολές*» ή εκείνες του αρχηγού της Αστυνομίας, τα «*βασιλικά προστάγματα εξορίας ή φυλάκισης*», που οι προύχοντες ή οι οικογένειες των ευγενών αποσπούσαν από τον μονάρχη, συνιστούσαν μιαν ολόκληρη κατασταλτική πρακτική, πλάι στην «*τακτική δικαιοσύνη*», μια πρακτική συχνότατα αντίθετη σ' αυτήν. Αυτός, ακριβώς, ο εγκλεισμός που επιβαλλόταν μέσω εξωδικαστικών διαδικασιών απορρίφθηκε τόσο από τους κλασικούς νομομαθείς και όσο και από τούς μεταρρυθμιστές.

Ο εγκλεισμός, λοιπόν, προτού καθιερωθεί και χαρακτηριστεί ως «*ανθρωπιστική τιμωρία*», εκείνη την εποχή θεωρείται έκνομος, στιγματισμένος από τις καταχρήσεις της εξουσίας, χωρίς να απολαμβάνει κάποιου είδους κοινωνική νομιμοποίηση. Η επίσημη έναρξη, άλλωστε, της ***Γαλλικής Επανάστασης*** πραγματοποιήθηκε με την *άλωση και καταστροφή της Βαστίλης*, στην οποία εκείνη την στιγμή κρατούνταν μόλις επτά κρατούμενοι. Είναι, επίσης, χαρακτηριστικό ότι επανειλημμένα υπομνήματα της ***Τρίτης Τάξης*** ζητούν κυριολεκτικά την κατεδάφιση των κρατητηρίων, ενώ το διάταγμα της 13 Μαρτίου του 1790 όριζε ότι πρέπει να απελευθερωθούν «*όλοι όσοι κρατούνται με βασιλική προσταγή ή με διαταγή οργάνων τής εκτελεστικής εξουσίας στους πύργους, στα θρησκευτικά ιδρύματα, στα κρατητήρια, στα αστυνομικά τμήματα ή σέ οποιαδήποτε άλλη φυλακή*». Η επαναστατική εξουσία, όμως, έχει πολλές όψεις· οι επιδρομές των ***sans-culottes*** στις παρισινές φυλακές (υπό τον φόβο της εξωτερικής απειλής που συνιστούσε η πρωσική εισβολή), από την 2α μέχρι την 5η Σεπτεμβρίου του 1792, είχε ως αποτέλεσμα την αδιάκριτη

Εξεγερμένοι κρατούμενοι στην ταράτσα του «νταχάου» της Κέρκυρας στις 5 Φλεβάρη του 1987, αρχικά θα αρνηθούν συσσίτιο και επισκεπτήρια, στην συνέχεια θα βάλουν φωτιά στα κελιά τους και θα κάψουν το διοικητήριο.

σφαγή αντιπάλων του καθεστώτος και ποινικών κρατουμένων.

Ο ωμός βασανισμός, λοιπόν, και η εκτεταμένη επιβολή της θανατικής ποινής, αναπροσαρμόζονται με κύριο στόχο, όπως επικαλείται κάθε μεταρρύθμιση ιδιαίτερα κατά το δεύτερο ήμισυ του 18[ου] αιώνα, την ανθρωπινότερη αντιμετώπιση των παραβατών με στόχο την αναμόρφωσή τους, ενώ η δικαστική εξουσία εμφανίζεται πλέον ανεξάρτητη από τον μονάρχη. Η μεταρρύθμιση εντάσσεται στην γενική θεωρία του συμβολαίου και της κοινωνικής αποδοχής της επιβολής των νόμων. Οι παλιοί μεγάλοι κοινοί χώροι κράτησης αντικαθίστανται από ατομικά κελιά ή θαλάμους, που βρίσκονται σε πτέρυγες για να επιτυγχάνεται η ιεράρχηση των κρατουμένων και φυσικά η επιτήρησή τους, προβλέπονται κελιά απομόνωσης, ενώ η τήρηση του προγράμματος παραμένει μέχρι τις ημέρες μας θεμέλιος λίθος του «σωφρονισμού».

Από τις απαρχές του 19[ου] αιώνα μέχρι τις ημέρες μας, ο εγκλεισμός έχει πυροδοτήσει αναρίθμητες συζητήσεις, αναρίθμητες εξεγέρσεις που ξεκίνησαν ενάντια στο κρύο, ενάντια στους μουχλιασμένους τοίχους, ενάντια στην πείνα, ενάντια στους ξυλοδαρμούς.

Αλλά, όπως επισημαίνει και ο *Φουκώ*, υπήρξαν και εξεγέρσεις ενάντια στις πρότυπες φυλακές, στα ηρεμιστικά, στην απομόνωση, και γενικότερα ενάντια στα ιατρικά ή εκπαιδευτικά συστήματα, εξεγέρσεις αντιφατικές, ενάντια στην εξαθλίωση, αλλά και ενάντια στην άνεση, ενάντια στους φύλακες, αλλά και ενάντια στους ψυχιάτρους: «*Αντικείμενο της συζήτησης δεν ήταν το υπερβολικά εξαθλιωμένο ή υπερβολικά απολυμασμένο, το υπερβολικά*

πρωτόγονο ή υπερβολικά τελειοποιημένο περιβάλλον της φυλακής – ήταν η υλική της πραγματικότητα, στο μέτρο όπου λειτουργεί σαν όργανο και σαν φορέας τής εξουσίας· ήταν όλη αυτή η τεχνολογία τής εξουσίας πάνω στο σώμα, πού η τεχνολογία της «ψυχής» –εκείνη των παιδαγωγών, των ψυχολόγων και των ψυχιάτρων– δεν κατορθώνει ούτε να συγκαλύψει ούτε και να αντισταθμίσει, για τον απλούστατο λόγο ότι και η ίδια είναι ένα από τα εργαλεία της».

Η πειθάρχηση απαιτεί, εκτός των άλλων, την κανονικοποίηση της «περίφραξης» των σωμάτων, παρ' ότι οι τεχνικές μπορούν να διαφέρουν από εποχή σε εποχή.

Θα επαναλάβουμε, ότι κάθε διαδικασία μεσολάβησης, όχι μόνο αναπαράγει τις συνθήκες εξουσίας, αλλά και ενδυναμώνει τη θέση του πλέγματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, αφού απαλλοτριώνει τις δυνατότητες των ανθρώπων να δράσουν δημιουργικά και απελευθερωτικά. Οι αναρχικοί δεν μεσολαβούμε είτε έμμεσα είτε άμεσα ανάμεσα στους κινητοποιούμενους και την εξουσία, αλλά ούτε και αναλαμβάνουμε το ρόλο να αβαντάρουμε τον οποιοδήποτε μηχανισμό (κομματικό ή άλλο), που έχει τέτοιο ρόλο μέσα στο σύστημα εξουσίας. Μ' άλλα λόγια, δεν αιτούμαστε αντ' αυτών (των κινητοποιούμενων), δεν τους εκπροσωπούμε, δεν τους κηδεμονεύουμε μ' οιοδήποτε τρόπο στην διαδικασία αυτή.

Τα αιτήματα των κινητοποιούμενων κρατουμένων, όσο ριζοσπαστικά και αν είναι, δεν μπορούν να είναι δικά μας αιτήματα. Αυτό δεν σημαίνει ότι παραμένουμε ουδέτεροι, ότι παρακολουθούμε απαθείς και άπραγοι όσους αγωνίζονται προβάλλοντας διάφορα αιτήματα. Η αλληλεγγύη, όμως, όσο απέχει από την φιλανθρωπία, άλλο τόσο απέχει και από την ταύτιση μ' εκείνους στους οποίους στεκόμαστε αλληλέγγυοι. Οι λογικές του εφικτού και της επιφανειακής αποτελεσματικότητας δεν είναι αναρχικές λογικές, αφού το κράτος γνωρίζει τους τρόπους να ανακτά τα όποια «κέρδη» λογίζονται ως κεκτημένα.

Το αίτημα λόγου χάριν για «αποσυμφόρηση» των φυλακών, όχι μόνο αναγνωρίζει την δικαιοδοσία του κράτους να επαναρυθμίζει τους κανόνες εγκλεισμού, όχι μόνο εντάσσεται με πολύ βαθύτερο τρόπο απ' ό,τι φαίνεται με μια πρώτη ματιά στις λογικές συνδιαχείρισης των πειθαρ-

του μέτρου αυτού γίνεται εδώ και χρόνια και ανεξαρτήτως έκτακτων συνθηκών από άλλες ευρωπαϊκές χώρες με ιδιαίτερα θετικά αποτελέσματα.

– Για όσο διάστημα διαρκεί η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όλοι οι κρατούμενοι/ες ηλικίας 65 ετών και άνω, για τους οποίους δεν συντρέχουν στοιχεία ιδιαίτερης επικινδυνότητας, να εκτίουν την ποινή τους στην κατοικία τους.

–Το ίδιο να ισχύσει και για τους κρατούμενους/ες που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες, δηλαδή όσοι/ες πάσχουν από τα νοσήματα της παραγράφου 2 του άρθρου 105 ΠΚ, κατά παρέκκλιση της διάταξης αυτής, ή ανήκουν στις ευάλωτες ομάδες υψηλού κινδύνου λόγω κορωνοϊού (π.χ. διαβητικοί)».

Είναι φανερό, ότι η επιβολή του εγκλεισμού δεν αμφισβητείται, θα λέγαμε μάλιστα ότι, αντίθετα, τονίζεται η αναγκαιότητά του μέσω, λόγου χάριν, των διαβαθμίσεων της επικινδυνότητας των κρατουμένων η οποία αναγνωρίζεται μέσω των συγκεκριμένων προτάσεων. Για εμάς, όμως, τους αναρχικούς ο εγκλεισμός αποτελεί μια μορφή βασανιστηρίου, συνεπώς όταν μιλάμε για φυλακές και «σωφρονιστικά ιδρύματα» δεν μας διαφεύγει πως πρόκειται για χώρους όπου βασανίζεται η ανθρώπινη ύπαρξη με σκοπό την υποταγή της στις θελήσεις της κάθε μορφής εξουσίας. Έτσι, η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση αποτελεί αναγνώριση αυτού του καθεστώτος, και συγχρόνως προσδίδει το έρεισμα στην καθιέρωση και στο διαχωρισμό των διαδικασιών βασανισμού σε «ανθρώπινες» και μη.

Είμαστε, λοιπόν, αλληλέγγυοι στους κρατούμενος που εξεγείρονται μ' αφορμή τις άθλιες συνθήκες κράτησης, που αγωνίζονται για να διατηρήσουν την ανθρωπινότητά τους στα κρατικά κελιά, πολεμάμε στο πλάι τους ενάντια σε κάθε περιορισμό, σε κάθε βασανισμό και εξευτελισμό τους στα κολαστήρια των φυλακών, των ψυχιατρείων και της απομόνωσης.

Όπως έχουμε γράψει, «*μέσα σε μια τέτοια κατάσταση ασφυκτικών για την ανθρώπινη φύση συνθηκών εκείνο που προβάλλεται είναι μια ανάσα, μια μικρή διέξοδος που όμως παραμένει προσωρινή. Είναι κάτι ανάλογο με την αύξηση μισθών που καλείται να ζητήσει ο εργάτης προκειμένου να αντιμετωπίσει τις συνθήκες αυξανόμενης*

Δυνάμεις των ΜΑΤ εισβάλλουν για να καταστείλουν την εξέγερση στο «κάτεργο» της Κέρκυρας. Ο διευθυντής Ιωσήφ Κόλλας, ο οποίος κυκλοφορούσε με έναν λοστό στο χέρι, ακούστηκε, σύμφωνα με καταγγελίες κρατουμένων, να φωνάζει: «Μπείτε μέσα να καθαρίσετε καμιά τριανταριά να ησυχάσουμε!».

που συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση. Και είναι άξιον απορίας το γεγονός, ότι ορισμένοι προτάσσουν το αίτημα της αποσυμφόρησης των φυλακών στ' όνομα της αναρχίας, όταν διαχρονικά οι κυβερνήσεις φροντίζουν για την τακτική αποσυμφόρηση των φυλακών. Ενδεικτικά, μόνο την τελευταία δεκαετία έχουν ψηφιστεί και εφαρμοστεί τρεις σχετικοί νόμοι, ο 4274/2014, 4322/2015 και ο 4489/2017 με μόνιμα ή έκτακτα μέτρα για την αποσυμφόρηση των καταστημάτων κράτησης. Επιπλέον έχει ήδη προαναγγελθεί η κατασκευή νέων φυλακών με εξελιγμένα συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου και η στελέχωσή τους με εξειδικευμένο προσωπικό πάλι με διακηρυγμένο σκοπό την αποσυμφόρηση του συστήματος κράτησης.

Οι συνθήκες, λοιπόν, εγκλεισμού δεν αναιρούν στο ελάχιστο το γεγονός ότι αποτελεί βασανισμό κάθε ανθρώπινης ύπαρξης που τον υφίσταται. Οι μηχανισμοί πειθάρχησης των κρατούμενων άλλωστε είναι πολυποίκιλοι. Όπου δεν φθάνει το μακρύ ή το κοντό χέρι της υπηρεσίας το κενό θα καλύψουν οι μικρές και οι μεγάλες μαφίες των φυλακών, που, εξασφαλίζοντας τα όποια προνόμια, διατηρούν την τάξη και την ησυχία εντός των τειχών, με την

γαλεία της».

Η πειθάρχηση απαιτεί, εκτός των άλλων, την κανονικοποίηση της «περίφραξης» των σωμάτων, παρ' ότι οι τεχνικές μπορούν να διαφέρουν από εποχή σε εποχή.

Θα επαναλάβουμε, ότι κάθε διαδικασία μεσολάβησης, όχι μόνο αναπαράγει τις συνθήκες εξουσίας, αλλά και ενδυναμώνει τη θέση του πλέγματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, αφού απαλλοτριώνει τις δυνατότητες των ανθρώπων να δράσουν δημιουργικά και απελευθερωτικά. Οι αναρχικοί δεν μεσολαβούμε είτε έμμεσα είτε άμεσα ανάμεσα στους κινητοποιούμενους και την εξουσία, αλλά ούτε και αναλαμβάνουμε το ρόλο να αβαντάρουμε τον οποιοδήποτε μηχανισμό (κομματικό ή άλλο), που έχει τέτοιο ρόλο μέσα στο σύστημα εξουσίας. Μ' άλλα λόγια, δεν αιτούμαστε αντ' αυτών (των κινητοποιούμενων), δεν τους εκπροσωπούμε, δεν τους κηδεμονεύουμε μ' οιοδήποτε τρόπο στην διαδικασία αυτή.

Τα αιτήματα των κινητοποιούμενων κρατουμένων, όσο ριζοσπαστικά και αν είναι, δεν μπορούν να είναι δικά μας αιτήματα. Αυτό δεν σημαίνει ότι παραμένουμε ουδέτεροι, ότι παρακολουθούμε απαθείς και άπραγοι όσους αγωνίζονται προβάλλοντας διάφορα αιτήματα. Η αλληλεγγύη, όμως, όσο απέχει από την φιλανθρωπία, άλλο τόσο απέχει και από την ταύτιση μ' εκείνους στους οποίους στεκόμαστε αλληλέγγυοι. Οι λογικές του εφικτού και της επιφανειακής αποτελεσματικότητας δεν είναι αναρχικές λογικές, αφού το κράτος γνωρίζει τους τρόπους να ανακτά τα όποια «κέρδη» λογίζονται ως κεκτημένα.

Το αίτημα λόγου χάριν για «αποσυμφόρηση» των φυλακών, όχι μόνο αναγνωρίζει την δικαιοδοσία του κράτους να επαναρυθμίζει τους κανόνες εγκλεισμού, όχι μόνο εντάσσεται με πολύ βαθύτερο τρόπο απ' ό,τι φαίνεται με μια πρώτη ματιά στις λογικές συνδιαχείρισης των πειθαρχικών θεσμών, αλλά το χειρότερο είναι ότι αποδέχεται, έστω στο στάδιο αυτό, την επιβολή του εγκλεισμού. Μήπως, όμως, δεν αναρωτιούνται εδώ και πάνω από έναν αιώνα προοδευτικοί νομικοί και αναζητούν τους τρόπους με τους οποίους, όπως ισχυρίζονται, μπορεί να μειωθεί η αυστηρότητα των ποινικών νόμων χωρίς να διακυβευτεί η δημόσια ασφάλεια; Μήπως έχουν πάψει από την πλευρά τους οι συντηρητικοί νομομαθείς να μιλούν με κάθε ευκαιρία για την ανάγκη αυστηροποίησης των ποινών και πάλι στ' όνομα της δημόσιας ασφάλειας;

Ας δούμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Η ***Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του ανθρώπου***, με επιστολή της στις 23-3-2020 προς τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Προστασίας του Πολίτη, «*σταθμίζοντας τόσο την δημόσια ασφάλεια όσο και την δημόσια υγεία*», ***ζητά τη λήψη άμεσων μέτρων αποσυμφόρησης των φυλακών*** λόγω της πανδημίας του κορονοϊού. Η οργάνωση υπενθυμίζει, ότι εδώ και δεκαετίες στις φυλακές επικρατούν συνωστισμός, ελλιπέστατη ή αποσπασματική πρό-

από τα νοσήματα της παραγράφου 2 του άρθρου 105 ΠΚ, κατά παρέκκλιση της διάταξης αυτής, ή ανήκουν στις ευάλωτες ομάδες υψηλού κινδύνου λόγω κορωνοϊού (π.χ. διαβητικοί)».

Είναι φανερό, ότι η επιβολή του εγκλεισμού δεν αμφισβητείται, θα λέγαμε μάλιστα ότι, αντίθετα, τονίζεται η αναγκαιότητά του μέσω, λόγου χάριν, των διαβαθμίσεων της επικινδυνότητας των κρατουμένων η οποία αναγνωρίζεται μέσω των συγκεκριμένων προτάσεων. Για εμάς, όμως, τους αναρχικούς ο εγκλεισμός αποτελεί μια μορφή βασανιστηρίου, συνεπώς όταν μιλάμε για φυλακές και «σωφρονιστικά ιδρύματα» δεν μας διαφεύγει πως πρόκειται για χώρους όπου βασανίζεται η ανθρώπινη ύπαρξη με σκοπό την υποταγή της στις θελήσεις της κάθε μορφής εξουσίας. Έτσι, η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση αποτελεί αναγνώριση αυτού του καθεστώτος, και συγχρόνως προσδίδει το έρεισμα στην καθιέρωση και στο διαχωρισμό των διαδικασιών βασανισμού σε «ανθρώπινες» και μη.

Είμαστε, λοιπόν, αλληλέγγυοι στους κρατούμενος που εξεγείρονται μ' αφορμή τις άθλιες συνθήκες κράτησης, που αγωνίζονται για να διατηρήσουν την ανθρωπινότητά τους στα κρατικά κελιά, πολεμάμε στο πλάι τους ενάντια σε κάθε περιορισμό, σε κάθε βασανισμό και εξευτελισμό τους στα κολαστήρια των φυλακών, των ψυχιατρείων και της απομόνωσης.

Όπως έχουμε γράψει, «*μέσα σε μια τέτοια κατάσταση ασφυκτικών για την ανθρώπινη φύση συνθηκών εκείνο που προβάλλεται είναι μια ανάσα, μια μικρή διέξοδος που όμως παραμένει προσωρινή. Είναι κάτι ανάλογο με την αύξηση μισθών που καλείται να ζητήσει ο εργάτης προκειμένου να αντιμετωπίσει τις συνθήκες αυξανόμενης στέρησης, που του προκαλεί το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα. Μια αύξηση, όμως, που θα εξανεμισθεί πριν καλά-καλά έρθει στα χέρια του, αφού ήδη υπάρχουν οι διαδικασίες απορρόφησής της μέσω των αυξήσεων των τιμών των απαραίτητων για την επιβίωσή του αγαθών. Αυτό όμως είναι και το ζητούμενο από τον κρατισμό και όσων υπηρετούν την διαιώνιση της ύπαρξης του. Πρόκειται για μια αυταπάτη η οποία όμως είναι ικανή να επιβεβαιώσει την εξουσιαστική συνθήκη και τον κρατισμό. Από την σκοπιά της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης, από την αναρχική σκοπιά, δεν τίθεται ζήτημα καλλιέργειας αυταπατών αφού στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν ανακουφίζεται αλλά επιδεινώνεται η θέση των καταπιεσμένων*» (Συσπείρωση Αναρχικών Διαδρομή Ελευθερίας φύλλο 65, Οκτώβριος 2007).

Οι εμπειρίες τόσων και τόσων εξεγέρσεων και στάσεων μέσα στις φυλακές αυτό επιβεβαιώνουν. Ο δρόμος της εξέγερσης είναι ο μόνος που λαμβάνει στην πραγματικότητα υπ' όψιν του τις άθλιες συνθήκες στις φυλακές και

Δυνάμεις των ΜΑΤ εισβάλλουν για να καταστείλουν την εξέγερση στο «κάτεργο» της Κέρκυρας. Ο διευθυντής Ιωσήφ Κόλλας, ο οποίος κυκλοφορούσε με έναν λοστό στο χέρι, ακούστηκε, σύμφωνα με καταγγελίες κρατουμένων, να φωνάζει: «Μπείτε μέσα να καθαρίσετε καμιά τριανταριά να ησυχάσουμε!».

που συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση. Και είναι άξιον απορίας το γεγονός, ότι ορισμένοι προτάσσουν το αίτημα της αποσυμφόρησης των φυλακών στ' όνομα της αναρχίας, όταν διαχρονικά οι κυβερνήσεις φροντίζουν για την τακτική αποσυμφόρηση των φυλακών. Ενδεικτικά, μόνο την τελευταία δεκαετία έχουν ψηφιστεί και εφαρμοστεί τρεις σχετικοί νόμοι, ο 4274/2014, 4322/2015 και ο 4489/2017 με μόνιμα ή έκτακτα μέτρα για την αποσυμφόρηση των καταστημάτων κράτησης. Επιπλέον έχει ήδη προαναγγελθεί η κατασκευή νέων φυλακών με εξελιγμένα συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου και η στελέχωσή τους με εξειδικευμένο προσωπικό πάλι με διακηρυγμένο σκοπό την αποσυμφόρηση του συστήματος κράτησης.

Οι συνθήκες, λοιπόν, εγκλεισμού δεν αναιρούν στο ελάχιστο το γεγονός ότι αποτελεί βασανισμό κάθε ανθρώπινης ύπαρξης που τον υφίσταται. Οι μηχανισμοί πειθάρχησης των κρατούμενων άλλωστε είναι πολυποίκιλοι. Όπου δεν φθάνει το μακρύ ή το κοντό χέρι της υπηρεσίας το κενό θα καλύψουν οι μικρές και οι μεγάλες μαφίες των φυλακών, που, εξασφαλίζοντας τα όποια προνόμια, διατηρούν την τάξη και την ησυχία εντός των τειχών, με την βοήθεια πάντα της διακίνησης ναρκωτικών. Εκτός και αν η πολύχρονη απουσία εξεγέρσεων ή στάσεων στις φυλακές αποτελεί ένα μεταφυσικό δυσεξήγητο φαινόμενο.

Θα το ξαναπούμε, οι όποιες κινήσεις μεταρρύθμισης ή υπεράσπισης δικαιωμάτων επιβεβαιώνουν το κράτος και επιπροσθέτως αναγνωρίζουν τη «χρησιμότητα» του συγκεκριμένου μέσου βασανισμού. Η απουσία συγκρουσιακών κινητοποιήσεων επιτρέπει στο κράτος να εξαθλιώνει ολοένα και περισσότερο τον πληθυσμό των εγκλείστων και δυστυχώς στρώνει τον δρόμο για μεγαλύτερη κοινωνική αποδοχή και ολοκληρωτική αφομοίωση των μέσων σωφρονισμού και βασανισμού των ανθρώπων.

Αυτή η απουσία, όμως, σημαίνει και κάτι άλλο. Ότι οι ενδιάμεσοι μηχανισμοί αφομοίωσης ή εκπροσώπησης, άτυποι ή επίσημοι, κομματικοί ή άλλοι, κάνουν σωστά την δουλειά τους, διαμεσολαβούν και διαπραγματεύονται με τρόπο ικανοποιητικό για το κράτος, που κερδίζει χρόνο για να υλοποιήσει τους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του.

ροι, ότι παρακολουθούμε απαθείς και άπραγοι όσους αγωνίζονται προβάλλοντας διάφορα αιτήματα. Η αλληλεγγύη, όμως, όσο απέχει από την φιλανθρωπία, άλλο τόσο απέχει και από την ταύτιση μ' εκείνους στους οποίους στεκόμαστε αλληλέγγυοι. Οι λογικές του εφικτού και της επιφανειακής αποτελεσματικότητας δεν είναι αναρχικές λογικές, αφού το κράτος γνωρίζει τους τρόπους να ανακτά τα όποια «κέρδη» λογίζονται ως κεκτημένα.

Το αίτημα λόγου χάριν για «αποσυμφόρηση» των φυλακών, όχι μόνο αναγνωρίζει την δικαιοδοσία του κράτους να επαναρυθμίζει τους κανόνες εγκλεισμού, όχι μόνο εντάσσεται με πολύ βαθύτερο τρόπο απ' ό,τι φαίνεται με μια πρώτη ματιά στις λογικές συνδιαχείρισης των πειθαρχικών θεσμών, αλλά το χειρότερο είναι ότι αποδέχεται, έστω στο στάδιο αυτό, την επιβολή του εγκλεισμού. Μήπως, όμως, δεν αναρωτιούνται εδώ και πάνω από έναν αιώνα προοδευτικοί νομικοί και αναζητούν τους τρόπους με τους οποίους, όπως ισχυρίζονται, μπορεί να μειωθεί η αυστηρότητα των ποινικών νόμων χωρίς να διακυβευτεί η δημόσια ασφάλεια; Μήπως έχουν πάψει από την πλευρά τους οι συντηρητικοί νομομαθείς να μιλούν με κάθε ευκαιρία για την ανάγκη αυστηροποίησης των ποινών και πάλι στ' όνομα της δημόσιας ασφάλειας;

Ας δούμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

Η ***Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του ανθρώπου***, με επιστολή της στις 23-3-2020 προς τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Προστασίας του Πολίτη, «*σταθμίζοντας τόσο την δημόσια ασφάλεια όσο και την δημόσια υγεία*», ***ζητά τη λήψη άμεσων μέτρων αποσυμφόρησης των φυλακών*** λόγω της πανδημίας του κορονοϊού. Η οργάνωση υπενθυμίζει, ότι εδώ και δεκαετίες στις φυλακές επικρατούν συνωστισμός, ελλιπέστατη ή αποσπασματική πρόσβαση στην υγεία, έλλειψη χώρου μέσα στα κελιά, εξαιρετικά προβληματική υγιεινή και καθαριότητα.

Παραθέτει στη συνέχεια μια σειρά προτάσεων, προκειμένου να παρθούν μέτρα για την προστασία της δημόσιας υγείας, καθώς και τη ζωή και υγεία των έγκλειστων και των εργαζομένων στους χώρους κράτησης:

«*– Να απολυθούν υπό όρο άμεσα, με νομοθετική διάταξη, οι κρατούμενοι οι οποίοι θα συμπλήρωναν τον χρόνο έκτισης ποινής τους τους επόμενους τρεις μήνες.*

– Στα αδικήματα που δεν σχετίζονται με βία να αντικατασταθεί η κράτηση με κατ' οίκον περιορισμό ή/και ηλεκτρονική επιτήρηση. Επισημαίνουμε ότι ευρύτατη χρήση

Είμαστε, λοιπόν, αλληλέγγυοι στους κρατούμενος που εξεγείρονται μ' αφορμή τις άθλιες συνθήκες κράτησης, που αγωνίζονται για να διατηρήσουν την ανθρωπινότητά τους στα κρατικά κελιά, πολεμάμε στο πλάι τους ενάντια σε κάθε περιορισμό, σε κάθε βασανισμό και εξευτελισμό τους στα κολαστήρια των φυλακών, των ψυχιατρείων και της απομόνωσης.

Όπως έχουμε γράψει, «*μέσα σε μια τέτοια κατάσταση ασφυκτικών για την ανθρώπινη φύση συνθηκών εκείνο που προβάλλεται είναι μια ανάσα, μια μικρή διέξοδος που όμως παραμένει προσωρινή. Είναι κάτι ανάλογο με την αύξηση μισθών που καλείται να ζητήσει ο εργάτης προκειμένου να αντιμετωπίσει τις συνθήκες αυξανόμενης στέρησης, που του προκαλεί το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα. Μια αύξηση, όμως, που θα εξανεμισθεί πριν καλά-καλά έρθει στα χέρια του, αφού ήδη υπάρχουν οι διαδικασίες απορρόφησής της μέσω των αυξήσεων των τιμών των απαραίτητων για την επιβίωσή του αγαθών. Αυτό όμως είναι και το ζητούμενο από τον κρατισμό και όσων υπηρετούν την διαιώνιση της ύπαρξής του. Πρόκειται για μια αυταπάτη η οποία όμως είναι ικανή να επιβεβαιώσει την εξουσιαστική συνθήκη και τον κρατισμό. Από την σκοπιά της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης, από την αναρχική σκοπιά, δεν τίθεται ζήτημα καλλιέργειας αυταπατών αφού στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν ανακουφίζεται αλλά επιδεινώνεται η θέση των καταπιεσμένων*» (Συσπείρωση Αναρχικών Διαδρομή Ελευθερίας φύλλο 65, Οκτώβριος 2007).

Οι εμπειρίες τόσων και τόσων εξεγέρσεων και στάσεων μέσα στις φυλακές αυτό επιβεβαιώνουν. Ο δρόμος της εξέγερσης είναι ο μόνος που λαμβάνει στην πραγματικότητα υπ' όψιν του τις άθλιες συνθήκες στις φυλακές και τα δεινά που υφίστανται οι φυλακισμένοι, ο δρόμος τη εξέγερσης ενάντια στο σύστημα βασανισμού των κρατουμένων, είναι δυνατόν να αναγκάσει την εξουσία (εφ' όσον υπάρξει και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης, που βγαίνοντας στους δρόμους δημιουργεί συνθήκες που αναγκάζουν σε υποχώρηση το κράτος) να πραγματοποιήσει κάποιες μικρές αλλαγές, που ενδεχομένως να ανακουφίσουν τους φυλακισμένους από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται.

Γνωρίζουμε και θα το επαναλάβουμε, ότι αυτό δεν εμποδίζει σε τίποτε να ανακληθούν αργότερα με την πρώτη δικαιολογία είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύ-

καταστημάτων κράτησης. Επιπλέον έχει ήδη προαναγγελθεί η κατασκευή νέων φυλακών με εξελιγμένα συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου και η στελέχωσή τους με εξειδικευμένο προσωπικό πάλι με διακηρυγμένο σκοπό την αποσυμφόρηση του συστήματος κράτησης.

Οι συνθήκες, λοιπόν, εγκλεισμού δεν αναιρούν στο ελάχιστο το γεγονός ότι αποτελεί βασανισμό κάθε ανθρώπινης ύπαρξης που τον υφίσταται. Οι μηχανισμοί πειθάρχησης των κρατούμενων άλλωστε είναι πολυποίκιλοι. Όπου δεν φθάνει το μακρύ ή το κοντό χέρι της υπηρεσίας το κενό θα καλύψουν οι μικρές και οι μεγάλες μαφίες των φυλακών, που, εξασφαλίζοντας τα όποια προνόμια, διατηρούν την τάξη και την ησυχία εντός των τειχών, με την βοήθεια πάντα της διακίνησης ναρκωτικών. Εκτός και αν η πολύχρονη απουσία εξεγέρσεων ή στάσεων στις φυλακές αποτελεί ένα μεταφυσικό δυσεξήγητο φαινόμενο.

Θα το ξαναπούμε, οι όποιες κινήσεις μεταρρύθμισης ή υπεράσπισης δικαιωμάτων επιβεβαιώνουν το κράτος και επιπροσθέτως αναγνωρίζουν τη «χρησιμότητα» του συγκεκριμένου μέσου βασανισμού. Η απουσία συγκρουσιακών κινητοποιήσεων επιτρέπει στο κράτος να εξαθλιώνει ολοένα και περισσότερο τον πληθυσμό των εγκλείστων και δυστυχώς στρώνει τον δρόμο για μεγαλύτερη κοινωνική αποδοχή και ολοκληρωτική αφομοίωση των μέσων σωφρονισμού και βασανισμού των ανθρώπων.

Αυτή η απουσία, όμως, σημαίνει και κάτι άλλο. Ότι οι ενδιάμεσοι μηχανισμοί αφομοίωσης ή εκπροσώπησης, άτυποι ή επίσημοι, κομματικοί ή άλλοι, κάνουν σωστά την δουλειά τους, διαμεσολαβούν και διαπραγματεύονται με τρόπο ικανοποιητικό για το κράτος, που κερδίζει χρόνο για να υλοποιήσει τους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του.

Οι αναρχικοί, λοιπόν, δεν στεκόμαστε σε καμία περίπτωση ανταγωνιστικά, αλλά ούτε και με το μέρος παρόμοιων αιτημάτων, προτάσσουμε την ανυποχώρητη δράση και στάση στην κατεύθυνση της καταστροφής των φυλακών και στην απάλειψη κάθε μορφής βασανισμού - σωφρονισμού. Αυτή μας η στάση ενισχύει την όποια κινητοποίηση των φυλακισμένων και γιγαντώνει τα ρήγματα που μπορεί να προκαλέσει ο αγώνας τους. Αυτή η στάση μόνο το κράτος και τους μηχανισμούς διαπραγμάτευσης και αφομοίωσης μπορεί να ενοχλεί.

Ας το θυμόμαστε...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΑΝΔΗΜΙΑ, ΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

Το πανδημικό κύμα του νέου κορωναϊού covid19, οι κρατικές και οι υπερεθνικές διαχειρίσεις της «κρίσης» με τις συνεπακόλουθες επιδράσεις σε όλους τους τομείς, που αφορούσαν την μέχρι πρότινος καθημερινότητα των ανθρώπων, κατέστησαν πλέον όλο και περισσότερο φανερές τις κυριαρχικές σκοπιμότητες και επιδιώξεις.

Η πρώτη διαπίστωση που μπορεί να γίνει είναι, ότι η διατάραξη των ισορροπιών του φυσικού κόσμου από την εντατικοποίηση της περιβαλλοντικής εκμετάλλευσης, της εκτεταμένης γεωργίας, της βιομηχανοποιημένης κτηνοτροφίας, της συνεχώς αυξανόμενης αστικοποίησης, της αύξησης του παγκόσμιου πληθυσμού και της περιβαλλοντικής μόλυνσης, είναι οι κύριοι παράγοντες –αν όχι οι μοναδικοί– της δημιουργίας νοσογόνων καταστάσεων. Η ακόρεστη δίψα της κυριαρχίας για δύναμη και πλούτο απομυζά τα φυσικά οικοσυστήματα με υλοτομήσεις, εκχερσώσεις, εξορύξεις, χαράξεις νέων δρόμων και εγκαταστάσεις οικισμών σε απομονωμένες γεωγραφικές περιοχές, με αποτέλεσμα την εκδίωξη της άγριας ζωής και τον συνεχώς αυξανόμενο γεωγραφικό περιορισμό τους.

Ως επαγωγική ακολουθία επέρχεται η δραστική μείωση της βιοποικιλότητας, φέρνοντας τον άνθρωπο όλο και κοντύτερα με την άγρια ζωή οπότε και σε παθογόνα μικρόβια, που στην αντίθετη περίπτωση θα παρέμεναν μακριά μας. Οι κατεξοχήν ξενιστές κορωναϊών είναι οι νυχτερίδες.

γεωγραφικής διάστασης– είναι το πρώτο φυσικό μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου – φαινόμενο παγκοσμίων διαστάσεων, που επιζητεί μια ανάλογη λύση. Όπως είδαμε παραπάνω τα αίτια είναι εξουσιογενή, οπότε η λύση σε αυτό το φαινόμενο έχει μεγάλη σημασία από ποιόν δίνεται. Επομένως οι λύσεις για την αντιμετώπιση της πανδημίας, όταν εκπορεύονται από την ίδια μήτρα, που είναι και η αιτία, θα κατευθυνθούν στην συντήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Ταυτοχρόνως, η πανδημία ως υπαρκτή κατάσταση θα γίνει το αντικείμενο, που δια μέσω αυτού, επιχειρείται ο μετασχηματισμός των κοινωνιών σε πλανητικό επίπεδο.

Αποδεικνύεται όλο και περισσότερο, πως βρισκόμαστε σ' ένα ιστορικό ορόσημο, μια κρίσιμη καμπή, για τη μετάβαση των κοινωνιών σε ένα μοντέλο παγκόσμιας διακυβέρνησης, με τις κατά τόπους συγκλίσεις και προς το παρόν αποκλίσεις του. Ο μαζικός, πολύμηνος και εξαναγκαστικός εγκλεισμός, στο μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού επιβλήθηκε συγχρονισμένα και απαρέγκλιτα. Ακολούθησε η μαζική τρομοκρατία που διαχύθηκε στους ανθρώπους από τα μίντια, η ανάπτυξη και η επιβολή μέτρων ηλεκτρονικής καταγραφής, ελέγχου και καταστολής, ενώ η «θεραπεία» μέσω των εμβολίων πήρε χαρακτηριστικά παγκόσμιας απελευθέρωσης, από κάποιον αόρατο δυνάστη.

ση της πανδημίας βασίζεται στην ιδιότητα, που φέρουν οι εγκάθετοι τοποτηρητές και τρομοκράτες του κοινωνικού χώρου. Οι ειδικοί του επιστημονισμού, πλαισιωμένοι από μια σειρά ειδικών άλλων ιδιοτήτων και ρόλων (δημοσιογραφία, πολιτική κλπ) λειτουργούν συγχρονισμένα και απαρέγκλιτα. Ο αντίλογος στα πεπραγμένα εξαφανίστηκε. Αυτό, που άλλες εποχές θα φάνταζε σε κάποιους αδιανόητο, έχει πραγματοποιηθεί και εξελίσσεται. Χαρακτηριστική είναι η ταύτιση και η συμπόρευση ειδικών, απ' όλο το φάσμα του πολιτικού εσμού, με κομμουνιστές και αναρχιστές στο ζήτημα της υποχρεωτικότητας, του εξαναγκασμού και των περιοριστικών μέτρων. Επίσης, χαρακτηριστικό είναι το γεγονός, ότι οι πρώτες φωνές εναντίωσης στις αποφάσεις, που λάμβανε το κονκλάβιο των ειδικών εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της κυριαρχίας, ήρθαν κατά κύριο λόγο από τους λεγόμενους αστούς επιστήμονες. Από ανθρώπους, που κάθε άλλο παρά επαναστάτες δήλωναν και παρά το γεγονός ότι ορισμένοι είχαν πολλά να «χάσουν», δεν δίστασαν να σηκώσουν το βάρος και να προσπαθήσουν να διαδώσουν την αλήθεια, έστω και όσον αφορά τα «αυτονόητα».

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του ιατρού-αιματολόγου Γεροτζιάφα, ο οποίος αποτελεί μεταγραφή στον Συριζα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και είναι ένας εκ των περιβόητων επιστημόνων, που απαρτίζουν το think tank που συγκρότησε ο Τσίπρας, καθ' αναλογίαν των εκλεκτών του επιτελικού κράτους του Μητσοτάκη. Οι προτάσεις του – που απηχούν τον σύριζα– ανταγωνίζονται με επάρκεια σε κανιβαλισμό τις κυβερνητικές θέσεις.

Διαβάσαμε μια απόφαση του ΠΕ του ΝΑΡ[1] που δεσμεύ-

Το πανδημικό κύμα του νέου κορωναϊού covid19, οι κρατικές και οι υπερεθνικές διαχειρίσεις της «κρίσης» με τις συνεπακόλουθες επιδράσεις σε όλους τους τομείς, που αφορούσαν την μέχρι πρότινος καθημερινότητα των ανθρώπων, κατέστησαν πλέον όλο και περισσότερο φανερές τις κυριαρχικές σκοπιμότητες και επιδιώξεις.

Η πρώτη διαπίστωση που μπορεί να γίνει είναι, ότι η διατάραξη των ισορροπιών του φυσικού κόσμου από την εντατικοποίηση της περιβαλλοντικής εκμετάλλευσης, της εκτεταμένης γεωργίας, της βιομηχανοποιημένης κτηνοτροφίας, της συνεχώς αυξανόμενης αστικοποίησης, της αύξησης του παγκόσμιου πληθυσμού και της περιβαλλοντικής μόλυνσης, είναι οι κύριοι παράγοντες –αν όχι οι μοναδικοί– της δημιουργίας νοσογόνων καταστάσεων. Η ακόρεστη δίψα της κυριαρχίας για δύναμη και πλούτο απομυζά τα φυσικά οικοσυστήματα με υλοτομήσεις, εκχερσώσεις, εξορύξεις, χαράξεις νέων δρόμων και εγκαταστάσεις οικισμών σε απομονωμένες γεωγραφικές περιοχές, με αποτέλεσμα την εκδίωξη της άγριας ζωής και τον συνεχώς αυξανόμενο γεωγραφικό περιορισμό τους.

Ως επαγωγική ακολουθία επέρχεται η δραστική μείωση της βιοποικιλότητας, φέρνοντας τον άνθρωπο όλο και κοντύτερα με την άγρια ζωή οπότε και σε παθογόνα μικρόβια, που στην αντίθετη περίπτωση θα παρέμεναν μακριά μας. Οι κατεξοχήν ξενιστές κορωναϊών είναι οι νυχτερίδες. Η αποψίλωση των δασών, η δημιουργία υπαίθριων αγορών με άγρια ζώα, που επίσης είναι ξενιστές παθογόνων και ο σφαγιασμός για τις γκουρμέ απολαύσεις, εκτός από βασανιστική και εξοντωτική – μιας και μειώνει δραματικά την άγρια ζωή– είναι και επικίνδυνη για την μετάδοση παθογόνων οργανισμών.

Όλα αυτά, εκτός του ότι αποδεικνύουν την καταστροφική φύση της εξουσίας και τον όλεθρο που σπέρνει στο διάβα της, συντελούν, επίσης, στην δημιουργία μιας δεξαμενής ασθενειών, κάποιες εκ των οποίων έχουν εξελιχθεί σε πανδημίες –η γρίπη των πτηνών, η γρίπη των χοίρων– για τον άνθρωπο. Στην θανατηφόρα αυτή εξίσωση δεν θα πρέπει να λησμονήσουμε να συμπεριλάβουμε και την λειτουργία εργαστηρίων, που κατασκευάζουν βιολογικά όπλα τροποποιώντας γενετικά βακτήρια, ιούς κλπ.

Αυτά είναι τα κομμάτια του παζλ, που όταν τα ενώσουμε έχουμε την συνολική εικόνα, που απαντάει ευθέως στο ερώτημα, από πού προκύπτουν οι πανδημίες και ποια είναι τα γενεσιουργά αίτια αυτών. Οπότε, τα αίτια είναι

γεωγραφικής διάστασης– είναι το πρώτο φυσικό μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου – φαινόμενο παγκοσμίων διαστάσεων, που επιζητεί μια ανάλογη λύση. Όπως είδαμε παραπάνω τα αίτια είναι εξουσιογενή, οπότε η λύση σε αυτό το φαινόμενο έχει μεγάλη σημασία από ποιόν δίνεται. Επομένως οι λύσεις για την αντιμετώπιση της πανδημίας, όταν εκπορεύονται από την ίδια μήτρα, που είναι και η αιτία, θα κατευθυνθούν στην συντήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Ταυτοχρόνως, η πανδημία ως υπαρκτή κατάσταση θα γίνει το αντικείμενο, που δια μέσω αυτού, επιχειρείται ο μετασχηματισμός των κοινωνιών σε πλανητικό επίπεδο.

Αποδεικνύεται όλο και περισσότερο, πως βρισκόμαστε σ' ένα ιστορικό ορόσημο, μια κρίσιμη καμπή, για τη μετάβαση των κοινωνιών σε ένα μοντέλο παγκόσμιας διακυβέρνησης, με τις κατά τόπους συγκλίσεις και προς το παρόν αποκλίσεις του. Ο μαζικός, πολύμηνος και εξαναγκαστικός εγκλεισμός, στο μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού επιβλήθηκε συγχρονισμένα και απαρέγκλιτα. Ακολούθησε η μαζική τρομοκρατία που διαχύθηκε στους ανθρώπους από τα μίντια, η ανάπτυξη και η επιβολή μέτρων ηλεκτρονικής καταγραφής, ελέγχου και καταστολής, ενώ η «θεραπεία» μέσω των εμβολίων πήρε χαρακτηριστικά παγκόσμιας απελευθέρωσης, από κάποιον αόρατο δυνάστη.

Έχουμε και λέμε, λοιπόν, η εξουσία που αποτελεί την μήτρα των ανθρώπινων δεινών, συγκεκριμένα στην περίπτωση μας της νέας νόσου covid19, ως λύση επιλέγει την τρομοκρατία και την καταστολή, ενεργοποιώντας το σύνολο των μηχανισμών που διαθέτει (νομοθεσία, μίντια, επιστημονικές επιτροπές κλπ), ενώ εφαρμόζει μαζικά κάθε κοινωνικό πείραμα στον παγκόσμιο πληθυσμό και ταυτόχρονα καλλιεργεί την απαιτούμενη ελπίδα στους υπηκόους της, για την πολυδιαφημιζόμενη εύρεση θεραπείας, με σκοπό την διάσωση της ζωής και την επανάκτηση της προηγούμενης ρουτίνας, που ονομάζουν «ελευθερία».

Όσο για τους κάθε λογής φορείς της κινηματικής εξουσίας (τρομάρα τους), τις πεφωτισμένες πρωτοπορίες μαζών και εργατικής τάξης, έχουν στρατηγικά επιλέξει να παραμείνουν στα μετόπισθεν προσπαθώντας, όχι μόνο να συμπαρασύρουν όσο το δυνατόν περισσότερους, αλλά και να απομονώσουν όσους παραμένουν απείθαρχοι και δύσπιστοι στο κυριαρχικό αφήγημα. Τέκνα γνήσια

ση της πανδημίας βασίζεται στην ιδιότητα, που φέρουν οι εγκάθετοι τοποτηρητές και τρομοκράτες του κοινωνικού χώρου. Οι ειδικοί του επιστημονισμού, πλαισιωμένοι από μια σειρά ειδικών άλλων ιδιοτήτων και ρόλων (δημοσιογραφία, πολιτική κλπ) λειτουργούν συγχρονισμένα και απαρέγκλιτα. Ο αντίλογος στα πεπραγμένα εξαφανίστηκε. Αυτό, που άλλες εποχές θα φάνταζε σε κάποιους αδιανόητο, έχει πραγματοποιηθεί και εξελίσσεται. Χαρακτηριστική είναι η ταύτιση και η συμπόρευση ειδικών, απ' όλο το φάσμα του πολιτικού εσμού, με κομμουνιστές και αναρχιστές στο ζήτημα της υποχρεωτικότητας, του εξαναγκασμού και των περιοριστικών μέτρων. Επίσης, χαρακτηριστικό είναι το γεγονός, ότι οι πρώτες φωνές εναντίωσης στις αποφάσεις, που λάμβανε το κονκλάβιο των ειδικών εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της κυριαρχίας, ήρθαν κατά κύριο λόγο από τους λεγόμενους αστούς επιστήμονες. Από ανθρώπους, που κάθε άλλο παρά επαναστάτες δήλωναν και παρά το γεγονός ότι ορισμένοι είχαν πολλά να «χάσουν», δεν δίστασαν να σηκώσουν το βάρος και να προσπαθήσουν να διαδώσουν την αλήθεια, έστω και όσον αφορά τα «αυτονόητα».

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του ιατρού-αιματολόγου Γεροτζιάφα, ο οποίος αποτελεί μεταγραφή στον Συριζα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και είναι ένας εκ των περιβόητων επιστημόνων, που απαρτίζουν το think tank που συγκρότησε ο Τσίπρας, καθ' αναλογίαν των εκλεκτών του επιτελικού κράτους του Μητσοτάκη. Οι προτάσεις του –που απηχούν τον σύριζα– ανταγωνίζονται με επάρκεια σε κανιβαλισμό τις κυβερνητικές θέσεις.

Διαβάσαμε μια απόφαση του ΠΕ του ΝΑΡ[1] που δεσμεύει και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (όπως οι ίδιοι λέγουν) όπου, εκτός των άλλων, αναφέρονται και στην πανδημία του νέου κορωναϊού covid19 και των θέσεων τους επ' αυτής.

Στην ανακοίνωση των θέσεων των ΝΑΡ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ τον Οκτώβριο του 2021, όσοι δεν συγκαταλέγονται στους φασίστες κλπ και ανήκουν σε ομάδες, όπως λένε αριστερών, αυτόνομων και αναρχικών, που αντιτίθενται στην επιβολή των κυριαρχικών επιλογών, κατηγορούνται για λαθεμένη κριτική. Όπως υποστηρίζεται, οι ομάδες αυτές ταυτίζουν την κυβερνητική αξιοποίηση του κορωναϊού, που προωθεί μια σειρά αντιδραστικών τομών, στο εργασιακό και τις λαϊκές όπως λένε ελευθερίες, με το ζήτημα του εμβολιασμού.

Φυσικά, αναγνωρίζεται απ' τους πεφωτισμένους –που ο θεός να τους έχει καλά– ένας δικαιολογημένος προβληματισμός, λόγω της ταχύτατης παραγωγής του εμβολίου, παρ' όλα αυτά επικαλούνται ως επιχείρημα για την ορθή και ασφαλή χρήση του, τον αριθμό των ήδη 3δις εμβολιασμένων. Η «λαθεμένη» κρίση, λοιπόν, όπως ισχυρίζονται μπορεί να «πατάει» στην δικαιολογημένη κριτική

λοντικής μόλυνσης, είναι οι κύριοι παράγοντες –αν όχι οι μοναδικοί– της δημιουργίας νοσογόνων καταστάσεων. Η ακόρεστη δίψα της κυριαρχίας για δύναμη και πλούτο απομυζά τα φυσικά οικοσυστήματα με υλοτομήσεις, εκχερσώσεις, εξορύξεις, χαράξεις νέων δρόμων και εγκαταστάσεις οικισμών σε απομονωμένες γεωγραφικές περιοχές, με αποτέλεσμα την εκδίωξη της άγριας ζωής και τον συνεχώς αυξανόμενο γεωγραφικό περιορισμό τους.

Ως επαγωγική ακολουθία επέρχεται η δραστική μείωση της βιοποικιλότητας, φέρνοντας τον άνθρωπο όλο και κοντύτερα με την άγρια ζωή οπότε και σε παθογόνα μικρόβια, που στην αντίθετη περίπτωση θα παρέμεναν μακριά μας. Οι κατεξοχήν ξενιστές κορωναϊών είναι οι νυχτερίδες. Η αποψίλωση των δασών, η δημιουργία υπαίθριων αγορών με άγρια ζώα, που επίσης είναι ξενιστές παθογόνων και ο σφαγιασμός για τις γκουρμέ απολαύσεις, εκτός από βασανιστική και εξοντωτική – μιας και μειώνει δραματικά την άγρια ζωή– είναι και επικίνδυνη για την μετάδοση παθογόνων οργανισμών.

Όλα αυτά, εκτός του ότι αποδεικνύουν την καταστροφική φύση της εξουσίας και τον όλεθρο που σπέρνει στο διάβα της, συντελούν, επίσης, στην δημιουργία μιας δεξαμενής ασθενειών, κάποιες εκ των οποίων έχουν εξελιχθεί σε πανδημίες –η γρίπη των πτηνών, η γρίπη των χοίρων– για τον άνθρωπο. Στην θανατηφόρα αυτή εξίσωση δεν θα πρέπει να λησμονήσουμε να συμπεριλάβουμε και την λειτουργία εργαστηρίων, που κατασκευάζουν βιολογικά όπλα τροποποιώντας γενετικά βακτήρια, ιούς κλπ.

Αυτά είναι τα κομμάτια του παζλ, που όταν τα ενώσουμε έχουμε την συνολική εικόνα, που απαντάει ευθέως στο ερώτημα, από πού προκύπτουν οι πανδημίες και ποια είναι τα γενεσιουργά αίτια αυτών. Οπότε, τα αίτια είναι εξουσιογενή και αυτή είναι η πιο θανατηφόρα νόσος. Οι αντιστεκόμενοι άνθρωποι, λοιπόν, δρουν με γνώμονα την ολοκληρωτική αντιμετώπιση των γεγονότων, για τα οποία είναι υπεύθυνη η εξουσία και δεν περιορίζονται από κάθε είδους μερικότητα.

Οι σωτήρες και ποιος θα σε σώσει από αυτούς

«Στο τέλος δεν θα θυμόμαστε τα λόγια των εχθρών μας, αλλά την σιωπή των φίλων μας».

Μάρτιν Λούθερ Κινγκ

Αν το καλοσκεφτούμε και ανατρέξουμε στο πρόσφατο παρελθόν, η πανδημία ως παγκόσμιο γεγονός –λόγω της

Αποδεικνύεται όλο και περισσότερο, πως βρισκόμαστε σ' ένα ιστορικό ορόσημο, μια κρίσιμη καμπή, για τη μετάβαση των κοινωνιών σε ένα μοντέλο παγκόσμιας διακυβέρνησης, με τις κατά τόπους συγκλίσεις και προς το παρόν αποκλίσεις του. Ο μαζικός, πολύμηνος και εξαναγκαστικός εγκλεισμός, στο μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού επιβλήθηκε συγχρονισμένα και απαρέγκλιτα. Ακολούθησε η μαζική τρομοκρατία που διαχύθηκε στους ανθρώπους από τα μίντια, η ανάπτυξη και η επιβολή μέτρων ηλεκτρονικής καταγραφής, ελέγχου και καταστολής, ενώ η «θεραπεία» μέσω των εμβολίων πήρε χαρακτηριστικά παγκόσμιας απελευθέρωσης, από κάποιον αόρατο δυνάστη.

Έχουμε και λέμε, λοιπόν, η εξουσία που αποτελεί την μήτρα των ανθρώπινων δεινών, συγκεκριμένα στην περίπτωση μας της νέας νόσου covid19, ως λύση επιλέγει την τρομοκρατία και την καταστολή, ενεργοποιώντας το σύνολο των μηχανισμών που διαθέτει (νομοθεσία, μίντια, επιστημονικές επιτροπές κλπ), ενώ εφαρμόζει μαζικά κάθε κοινωνικό πείραμα στον παγκόσμιο πληθυσμό και ταυτόχρονα καλλιεργεί την απαιτούμενη ελπίδα στους υπηκόους της, για την πολυδιαφημιζόμενη εύρεση θεραπείας, με σκοπό την διάσωση της ζωής και την επανάκτηση της προηγούμενης ρουτίνας, που ονομάζουν «ελευθερία».

Όσο για τους κάθε λογής φορείς της κινηματικής εξουσίας (τρομάρα τους), τις πεφωτισμένες πρωτοπορίες μαζών και εργατικής τάξης, έχουν στρατηγικά επιλέξει να παραμείνουν στα μετόπισθεν προσπαθώντας, όχι μόνο να συμπαρασύρουν όσο το δυνατόν περισσότερους, αλλά και να απομονώσουν όσους παραμένουν απείθαρχοι και δύσπιστοι στο κυριαρχικό αφήγημα. Τέκνα γνήσια της πολιτικής, οριζόμενης ως τεχνική της εξαπάτησης, εκ του πονηρού ανάγουν το υποδεέστερο σε σημαίνον, την περιπτωσιολογία σε συνολική πραγματικότητα και αναμασούν το εξουσιαστικό αφήγημα προσθέτοντας μεγαλόσχημες λογοπλασίες, για να παρουσιάζουν τεχνητές διαφοροποιήσεις.

Η πιο ασφαλής και ταυτόχρονα επωφελής τακτική σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι ο συνδικαλισμός, που, εκτός από ανώδυνος, νομιμοποιεί τους αντιπολιτευόμενους και την εξουσία ως συνομιλητές, οι οποίοι συμπράττουν μέσα από τις αντιθέσεις τους για την βελτίωση των όρων επιβολής. Το όλο εγχείρημα της κυριαρχίας στην περίπτω-

δήλωναν και παρά το γεγονός ότι ορισμένοι είχαν πολλά να «χάσουν», δεν δίστασαν να σηκώσουν το βάρος και να προσπαθήσουν να διαδώσουν την αλήθεια, έστω και όσον αφορά τα «αυτονόητα».

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του ιατρού-αιματολόγου Γεροτζιάφα, ο οποίος αποτελεί μεταγραφή στον Συριζα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και είναι ένας εκ των περιβόητων επιστημόνων, που απαρτίζουν το think tank που συγκρότησε ο Τσίπρας, καθ' αναλογίαν των εκλεκτών του επιτελικού κράτους του Μητσοτάκη. Οι προτάσεις του – που απηχούν τον σύριζα– ανταγωνίζονται με επάρκεια σε κανιβαλισμό τις κυβερνητικές θέσεις.

Διαβάσαμε μια απόφαση του ΠΕ του ΝΑΡ[1] που δεσμεύει και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (όπως οι ίδιοι λέγουν) όπου, εκτός των άλλων, αναφέρονται και στην πανδημία του νέου κορωναϊού covid19 και των θέσεων τους επ' αυτής.

Στην ανακοίνωση των θέσεων των ΝΑΡ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ τον Οκτώβριο του 2021, όσοι δεν συγκαταλέγονται στους φασίστες κλπ και ανήκουν σε ομάδες, όπως λένε αριστερών, αυτόνομων και αναρχικών, που αντιτίθενται στην επιβολή των κυριαρχικών επιλογών, κατηγορούνται για λαθεμένη κριτική. Όπως υποστηρίζεται, οι ομάδες αυτές ταυτίζουν την κυβερνητική αξιοποίηση του κορωναϊού, που προωθεί μια σειρά αντιδραστικών τομών, στο εργασιακό και τις λαϊκές όπως λένε ελευθερίες, με το ζήτημα του εμβολιασμού.

Φυσικά, αναγνωρίζεται απ' τους πεφωτισμένους –που ο θεός να τους έχει καλά– ένας δικαιολογημένος προβληματισμός, λόγω της ταχύτατης παραγωγής του εμβολίου, παρ' όλα αυτά επικαλούνται ως επιχείρημα για την ορθή και ασφαλή χρήση του, τον αριθμό των ήδη 3δις εμβολιασμένων. Η «λαθεμένη» κρίση, λοιπόν, όπως ισχυρίζονται μπορεί να «πατάει» στην δικαιολογημένη κριτική στους διορισμένους ειδικούς και στην πολιτική των πολυεθνικών του φαρμάκου, αλλά δεν λαμβάνει υπ' όψη, τις δυνατότητες της σύγχρονης τεχνολογίας και επιστήμης στην διαμόρφωση και παραγωγή εμβολίων: «*Πολύ περισσότερο δεν ευσταθούν συγκρίσεις με άλλα εμβολιαστικά προγράμματα (πχ ενάντια στον H1N1) και την υπερβολή που τα συνόδευε στο όνομα της προώθησης των εμβολίων πολυεθνικών φαρμακευτικών εταιρειών, τη στιγμή που μιλάμε για εκατομμύρια νεκρούς στο κόσμο από το Covid 19. Συχνά η απόρριψη ή κριτική των εμβολίων από μια υποτιθέμενη αριστερή ή αντιεξουσιαστική σκοπιά έχει επίσης ένα ανορθολογικό, ατομικιστικό πυρήνα*».

Έτσι, η εναντίωση και η πολεμική, απέναντι στις κυριαρχικές αποφάσεις των δυναστών, που οι ντόπιοι διεκπεραιωτές των υποθέσεων τους επιχειρούν να επιβάλλουν, μετατρέπεται απλά σε σφαλερή κριτική. Ακόμα και ο εμβολιασμός 3 δισεκατομμυρίων ανθρώπων σε όλον τον πλανήτη, που χρησιμοποιείται ως απόδειξη για την ασφάλεια των εμβολίων, λησμονείται(;) ότι πραγματοποιήθηκε με πειραματικά σκευάσματα χωρίς να είναι αποδεδειγμένη η ασφάλειά τους. Όσο για την καθολική αποτελεσματικότητά τους, αυτή πλέον αμφισβητείται ολοένα και περισσότερο, αφού και ο ίδιος ο ΠΟΥ αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι είναι προβληματικός ο συνεχής εμβολιασμός κάθε τρεις ή τέσσερις μήνες. Ανάγουν, λοιπόν, τον τεχνοεπιστημονισμό σε θρησκεία υπενθυμίζοντας τις τεράστιες δυνατότητες να παράξουν γρήγορα εμβόλια, αλλά ακόμα και οι θεοί τους δεν έχουν λύσει το χρονικό πρόβλημα που επιμελώς ξεχνούν. Οι δοκιμές φαρμακευτικών σκευασμάτων αποδεικνύουν την ασφαλή ή μη χορήγησή τους μετά από μακροχρόνια μελέτη. Μόνο το βάθος χρόνου μπορεί να δείξει την πραγματική αποτελεσματικότητα και πάνω απ' όλα την ασφάλεια των σκευασμάτων, που θα χρησιμοποιηθούν από τον παγκόσμιο πληθυσμό. Αυτά τα ξέρουν! Το ερώτημα είναι, γιατί οι πεφωτισμένοι τα παραβλέπουν; (!)

Όσον αφορά την ασφάλεια των σκευασμάτων, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα εξίσου παγκοσμίων διαστάσεων φαινόμενο. Την υποκαταγραφή των παρενεργειών, που στον ελλαδικό χώρο δεν φτάνει ούτε το 1% αλλά και στις ΗΠΑ, ΕΕ κλπ, που δεν ξεπερνά το 10%, σύμφωνα με τα στοιχεία από μηχανισμούς, όπως, ο EudraViligance του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (EMA), το Σύστημα Αναφοράς Ανεπιθύμητων Ενεργειών Εμβολίων (VAERS) των ΗΠΑ. Όλα αυτά αφορούν στις άμεσες συνέπειες και όχι τις μεσοπρόθεσμες - μακροχρόνιες.

Όσο για την υπερκαταγραφή θανάτων από τον Covid-19, συνεχώς πληθαίνουν οι ομολογίες που διαδέχονται την σχετική αναφορά δια στόματος Θ. Ζαούτη, νυν προέδρου του ΕΟΔΥ, ο οποίος μίλησε για υπερκαταγραφή νεκρών λόγω των οδηγιών που έχει δώσει ο ΠΟΥ. Δηλαδή, με ωμό και κυνικό τρόπο, ομολογείται ότι τα «αδιανόητα» μέτρα, απαγορεύσεις, καραντίνες, διαχωρισμοί, αποκλεισμοί, επιβλήθηκαν με βάση πλαστά στοιχεία που εμφανίστηκαν παθολόγος - λοιμωξιολόγος Κοσμοπούλου Όλγα, για την ΑΡΣΙ (Αριστερή Ριζοσπαστική Συσπείρωση Ιατρών) έχουν δημοσιεύσει το άρθρο με τίτλο: «*Η νέα γρίπη των χοίρων H1N1 και το εμβόλιο της. Προκλήσεις για το Σύστημα Υγείας, αλλά... και για την κοινή λογική*»[2]!

Το εν λόγω άρθρο, έχει μεγάλο ενδιαφέρον στο σύνολό του γενικά, αλλά το ενδιαφέρον γίνεται ακόμη μεγαλύτερο, στην covid19 εποχή και την πανδημία του νέου κορωναϊού, καθώς υπάρχει πλήρης αντιστροφή τόσο σε επίπεδο ανάλυσης όσο και θέσεων.

Για την ανακήρυξη της H1N1 σε πανδημία το 2009, η ΑΡΣΙ αναφέρει ότι ο ΠΟΥ άλλαξε το υφιστάμενο τότε πρωτόκολλο, που προέβλεπε ταχύτατη μετάδοση, μεγάλη νοσηρότητα και μεγάλη θνητότητα. Διαγράφοντας την μεγάλη θνητότητα και νοσηρότητα εγένετο πανδημία ο H1N1. «***Ηταν έτοιμοι από καιρό και περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία. Πλέον θα ανακηρύσσουν δήθεν πανδημία πολύ συχνότερα από ό,τι στο παρελθόν, σχεδόν για κάθε νόσο***»!

Ως άμεση συνέπεια, η ανακήρυξη ενός ιού σε πανδημία ενεργοποιεί ένα πρωτόκολλο, βάσει του οποίου επιτρέπεται ο μαζικός εμβολιασμός του πληθυσμού, με εμβόλια στα οποία δεν έχουν πραγματοποιηθεί οι απαραίτητες –που είναι χρονοβόρες– συνθήκες ανάπτυξης, ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια και η αποτελεσματικότητά τους. Με τον τρόπο αυτόν, απαλλάσσονται των ευθυνών τους κυβερνήσεις και φαρμακοβιομηχανίες, σε πιθανές παρενέργειες που δύναται να προκύψουν. «***Με την κήρυξη πανδημίας και με οδηγίες του WHO, οι υπηρεσίες υγείας παγκόσμια μιλούσαν για πιθανότητα εκατομμυρίων θανάτων, ετοιμάζοντας το έδαφος για το αντίδοτο του φόβου, το μαζικό εμβολιασμό εκατομμυρίων υγιών ανθρώπων με ένα πειραματικό εμβόλιο***».

Οι συντάκτες, διατείνονταν, ότι οι λόγοι του μαζικού και βιαστικού εμβολιασμού δεν είναι ιατρικοί, λέγοντας ότι δεν είχε αποδειχτεί ούτε η αποτελεσματικότητα των εμβολίων, ούτε η ασφάλειά τους. Μέσα από μια ανάλυση που κάνουν, ανακαλύπτουν τα αίτια σε κοινωνικοπολιτικούς παράγοντες, που κρύβονται πίσω από επιστημονικοφανή ιερατεία και απόψεις, ενώ προειδοποιούν ότι θα υπάρξει μεθοδική διόγκωση βιολογικών απειλών, καθώς μιας και τα έγκυρα PCR δεν ανιχνεύουν στους συγκεκριμένους κύκλους την covid19, αλλά το σύνολο των ήδη υπαρχόντων κορωναϊών, γριπών, ενώ δύναται να θετικοποιούνται άνθρωποι, που στο παρελθόν είχαν νοσήσει. Εξ ου και εξαφανίστηκε κάθε άλλη νόσος του αναπνευστικού, ενώ ταυτόχρονα ο όρος κρούσμα είναι παραπλανητικός, διότι περιλαμβάνει ένα σύνολο ανθρώπων, που πάσχουν ή έπασχαν από οποιαδήποτε λοίμωξη του αναπνευστικού και όχι τους νοσήσαντες από covid19.

Ακριβώς, όπως και το 2009 με τον H1N1, έτσι και τώρα ενεργοποιήθηκε ο μηχανισμός παραγωγής εμβολίων, που ακόμα έχουν άδεια εκτάκτου ανάγκης και είναι πειραματικά, ενώ έχει διασφαλιστεί το ακαταδίωκτο για τις φαρμακευτικές εταιρίες και το ιερατείο των επιστημόνων που στήριξαν.

Στο πλαίσιο αυτό, η προβληματική τόσο της οργάνωσης των αντιστάσεων όσο και της επόμενης μέρας από την πανδημία δεν είναι μια μελλοντολογική άσκηση, αλλά αντίθετα ένα υψίστης σημασίας ζήτημα που αφορά την ελευθερία. Η επιτακτική ανάγκη μιας διαμόρφωσης των αντιστάσεων γειώνεται στο τώρα και εκπορεύεται από τις έκτακτες ενέργειες –ουδέν μονιμότερον εκ του προσωρινού– των υπηρετών της κυριαρχίας δήθεν για την αντιμετώπιση της διασποράς του ιού.

Μέσα και από το γεγονός της πανδημίας έρχεται δυνατά στο προσκήνιο από κάποιους, κυρίως δεξιούς, εθνικιστές κλπ, η αναγκαιότητα για το τέλος της παγκοσμιοποίησης και την επανάκαμψη του εθνικού κράτους. Στην αντίπερα όχθη, αριστεροί όλων των αποχρώσεων και δογμάτων προσβλέπουν στην επανεφεύρεση μιας νεοκεϋνσιανής παρέμβασης. Αναλύσεις προβλέπουν τον κίνδυνο να αναδυθεί ένα αυταρχικότερο μοντέλο του μετα-καπιταλισμού, ενώ άλλοι διεκδικούν την αναστύλωση του κομμουνισμού των πατέρων τους Λένιν, Τρότσκι και Στάλιν.

Το ζήτημα, όμως, δεν περιορίζεται στις εκτιμήσεις και τους ευσεβείς πόθους κυριαρχικών ιδεολογιών και θεωρήσεων στις οποίες θέλουν να σκύψουμε και να καθίσουν στον σβέρκο μας, όσο και αν αυτό παρουσιάζεται ως θέσφατο. Οι καιροί που διανύουμε σηματοδοτούν το τέλος μιας εποχής και προμηνύουν την αυγή ενός δυστοπικού κόσμου. Με εφαλτήριο την πανδημία θα ακολουθήσει ο

κότητά τους, αυτή πλέον αμφισβητείται ολοένα και περισσότερο, αφού και ο ίδιος ο ΠΟΥ αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι είναι προβληματικός ο συνεχής εμβολιασμός κάθε τρεις ή τέσσερις μήνες. Ανάγουν, λοιπόν, τον τεχνοεπιστημονισμό σε θρησκεία υπενθυμίζοντας τις τεράστιες δυνατότητες να παράξουν γρήγορα εμβόλια, αλλά ακόμα και οι θεοί τους δεν έχουν λύσει το χρονικό πρόβλημα που επιμελώς ξεχνούν. Οι δοκιμές φαρμακευτικών σκευασμάτων αποδεικνύουν την ασφαλή ή μη χορήγησή τους μετά από μακροχρόνια μελέτη. Μόνο το βάθος χρόνου μπορεί να δείξει την πραγματική αποτελεσματικότητα και πάνω απ' όλα την ασφάλεια των σκευασμάτων, που θα χρησιμοποιηθούν από τον παγκόσμιο πληθυσμό. Αυτά τα ξέρουν! Το ερώτημα είναι, γιατί οι πεφωτισμένοι τα παραβλέπουν; (!)

Όσον αφορά την ασφάλεια των σκευασμάτων, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα εξίσου παγκοσμίων διαστάσεων φαινόμενο. Την υποκαταγραφή των παρενεργειών, που στον ελλαδικό χώρο δεν φτάνει ούτε το 1% αλλά και στις ΗΠΑ, ΕΕ κλπ, που δεν ξεπερνά το 10%, σύμφωνα με τα στοιχεία από μηχανισμούς, όπως, ο EudraViligance του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (EMA), το Σύστημα Αναφοράς Ανεπιθύμητων Ενεργειών Εμβολίων (VAERS) των ΗΠΑ. Όλα αυτά αφορούν στις άμεσες συνέπειες και όχι τις μεσοπρόθεσμες - μακροχρόνιες.

Όσο για την υπερκαταγραφή θανάτων από τον Covid-19, συνεχώς πληθαίνουν οι ομολογίες που διαδέχονται την σχετική αναφορά δια στόματος Θ. Ζαούτη, νυν προέδρου του ΕΟΔΥ, ο οποίος μίλησε για υπερκαταγραφή νεκρών λόγω των οδηγιών που έχει δώσει ο ΠΟΥ. Δηλαδή, με ωμό και κυνικό τρόπο, ομολογείται ότι τα «αδιανόητα» μέτρα, απαγορεύσεις, καραντίνες, διαχωρισμοί, αποκλεισμοί, επιβλήθηκαν με βάση πλαστά στοιχεία που εμφανίστηκαν ως αληθινά με σκοπό την τρομοκράτηση του πληθυσμού.

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι προηγήθηκε ο πολύμηνος εξαναγκαστικός εγκλεισμός δισεκατομμυρίων ανθρώπων ταυτοχρόνως, που καθημερινά ποτίζονταν με το φαρμάκι του τρόμου από τα μίντια, μετατρέποντας με ταχύτητα τον άνθρωπο σ' ένα πλήρως αποξενωμένο ον. Αναβαθμίστηκαν τα συστήματα εποπτείας, παρακολούθησης και καταστολής σε πρωτοφανή επίπεδα, χρησιμοποιήθηκαν συστήματα τεχνητής νοημοσύνης, έξυπνες εφαρμογές, θερμοκάμερες και ντρόουν, προωθώντας την 4η λεγόμενη βιομηχανική επανάσταση, η οποία στο άμεσο μέλλον, σύμφωνα με τις δικές τους εκτιμήσεις, θα είναι υπεύθυνη για την κατάργηση πάνω από 880.000.000 – 1 και πλέον δις θέσεων εργασίας, γεγονός που αντιστοιχεί σε πάνω από δυο δις ανθρώπους.

Εγκαθίδρυσαν την δυστυχία, ως μόνιμη κατάσταση εκπαιδεύοντας τον πληθυσμό σε πλήρη παράδοση και υπακοή. Άραγε η υπερβάλλουσα θνησιμότητα που μέσο όρο αγγίζει το 20% και παρατηρείται σε Ευρώπη, μεγάλη

επίπεδο ανάλυσης όσο και θέσεων.

Για την ανακήρυξη της Η1Ν1 σε πανδημία το 2009, η ΑΡΣΙ αναφέρει ότι ο ΠΟΥ άλλαξε το υφιστάμενο τότε πρωτόκολλο, που προέβλεπε ταχύτατη μετάδοση, μεγάλη νοσηρότητα και μεγάλη θνητότητα. Διαγράφοντας την μεγάλη θνητότητα και νοσηρότητα εγένετο πανδημία ο Η1Ν1. «*Ήταν έτοιμοι από καιρό και περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία. Πλέον θα ανακηρύσσουν δήθεν πανδημία πολύ συχνότερα από ό,τι στο παρελθόν, σχεδόν για κάθε νόσο*»!

Ως άμεση συνέπεια, η ανακήρυξη ενός ιού σε πανδημία ενεργοποιεί ένα πρωτόκολλο, βάσει του οποίου επιτρέπεται ο μαζικός εμβολιασμός του πληθυσμού, με εμβόλια στα οποία δεν έχουν πραγματοποιηθεί οι απαραίτητες –που είναι χρονοβόρες– συνθήκες ανάπτυξης, ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια και η αποτελεσματικότητά τους. Με τον τρόπο αυτόν, απαλλάσσονται των ευθυνών τους κυβερνήσεις και φαρμακοβιομηχανίες, σε πιθανές παρενέργειες που δύναται να προκύψουν. «*Με την κήρυξη πανδημίας και με οδηγίες του WHO, οι υπηρεσίες υγείας παγκόσμια μιλούσαν για πιθανότητα εκατομμυρίων θανάτων, ετοιμάζοντας το έδαφος για το αντίδοτο του φόβου, το μαζικό εμβολιασμό εκατομμυρίων υγιών ανθρώπων με ένα πειραματικό εμβόλιο*».

Οι συντάκτες, διατείνονταν, ότι οι λόγοι του μαζικού και βιαστικού εμβολιασμού δεν είναι ιατρικοί, λέγοντας ότι δεν είχε αποδειχτεί ούτε η αποτελεσματικότητα των εμβολίων, ούτε η ασφάλειά τους. Μέσα από μια ανάλυση που κάνουν, ανακαλύπτουν τα αίτια σε κοινωνικοπολιτικούς παράγοντες, που κρύβονται πίσω από επιστημονικοφανή ιερατεία και απόψεις, ενώ προειδοποιούν ότι θα υπάρξει μεθοδική διόγκωση βιολογικών απειλών, καθώς και ιατροποίηση της ζωής των ανθρώπων: «*Αποτελεσματική χειραγώγηση, πειθάρχηση και έλεγχο των ατόμων και των λαών, κυρίως αυτοπειθάρχηση, αυτοέλεγχο, ατομική περιχαράκωση, αποσυλλογικοποίηση και τελικά ιδιώτευση. «Βιοτρομοκρατία της Αγοράς», για να παραμείνει υποταγμένος ο εχθρός-λαός*».

Αυτή η πράγματι ενδιαφέρουσα και ως ένα βαθμό διαφωτιστική ανάλυση, έχει εφαρμογή στην σημερινή κατάσταση που βιώνουμε και αν όχι γιατί; Οι «πεφωτισμένοι», είναι αλήθεια, δεν θέλουν να ταυτίζεται η γρίπη των χοίρων με τον νέο κορωναϊό. Σαφώς και δεν αναλύουμε ομοιότητες και διαφορές ανάμεσα στους ιούς, αλλά ως προς τις πολιτικές της κυριαρχίας με αφορμή τους ιούς.

Η κυριαρχία με τις υπερεθνικές δομές της, όπως εμφανίστηκε έτοιμη το 2009, άλλο τόσο έτοιμη εμφανίστηκε και το 2019. Εξ ου και ο ΠΟΥ τροποποίησε περαιτέρω το πρωτόκολλο, που ανακηρύσσει κάποιον ιό σε πανδημία. Καταρχήν! Από τον Δεκέμβριο του 2019 και την εμφάνιση του κορωναϊού η πανδημία κηρύχτηκε στις 10 Μαρτίου

Ακριβώς, όπως και το 2009 με τον Η1Ν1, έτσι και τώρα ενεργοποιήθηκε ο μηχανισμός παραγωγής εμβολίων, που ακόμα έχουν άδεια εκτάκτου ανάγκης και είναι πειραματικά, ενώ έχει διασφαλιστεί το ακαταδίωκτο για τις φαρμακευτικές εταιρίες και το ιερατείο των επιστημόνων που στήριξαν.

Στο πλαίσιο αυτό, η προβληματική τόσο της οργάνωσης των αντιστάσεων όσο και της επόμενης μέρας από την πανδημία δεν είναι μια μελλοντολογική άσκηση, αλλά αντίθετα ένα υψίστης σημασίας ζήτημα που αφορά την ελευθερία. Η επιτακτική ανάγκη μιας διαμόρφωσης των αντιστάσεων γειώνεται στο τώρα και εκπορεύεται από τις έκτακτες ενέργειες –ουδέν μονιμότερον εκ του προσωρινού– των υπηρετών της κυριαρχίας δήθεν για την αντιμετώπιση της διασποράς του ιού.

Μέσα και από το γεγονός της πανδημίας έρχεται δυνατά στο προσκήνιο από κάποιους, κυρίως δεξιούς, εθνικιστές κλπ, η αναγκαιότητα για το τέλος της παγκοσμιοποίησης και την επανάκαμψη του εθνικού κράτους. Στην αντίπερα όχθη, αριστεροί όλων των αποχρώσεων και δογμάτων προσβλέπουν στην επανεφεύρεση μιας νεοκεϋνσιανής παρέμβασης. Αναλύσεις προβλέπουν τον κίνδυνο να αναδυθεί ένα αυταρχικότερο μοντέλο του μετα-καπιταλισμού, ενώ άλλοι διεκδικούν την αναστύλωση του κομμουνισμού των πατέρων τους Λένιν, Τρότσκι και Στάλιν.

Το ζήτημα, όμως, δεν περιορίζεται στις εκτιμήσεις και τους ευσεβείς πόθους κυριαρχικών ιδεολογιών και θεωρήσεων στις οποίες θέλουν να σκύψουμε και να καθίσουν στον σβέρκο μας, όσο και αν αυτό παρουσιάζεται ως θέσφατο. Οι καιροί που διανύουμε σηματοδοτούν το τέλος μιας εποχής και προμηνύουν την αυγή ενός δυστοπικού κόσμου. Με εφαλτήριο την πανδημία θα ακολουθήσει ο επισιτισμός, το ενεργειακό και η κλιματική αλλαγή, που σκοπίμως ονομάζεται «κρίση». Πάνω σε αυτούς τους πυλώνες θα στηριχτεί το νέο αφήγημα των επικυριαρχων. Ούτε επιστροφές στα εθνικά κράτη, ούτε στα σοσιαλιστικά φαντάσματα, ούτε τους μετακαπιταλισμούς, τώρα περισσότερο από ποτέ πρέπει να αναδειχθούν τα αναρχικά ιδεώδη, το ήθος και ο πόλεμος ενάντια σε κάθε εξουσία.

«Είμαστε ο δρόμος που ποτέ δεν πορεύτηκες
κι αν μας τελειώσετε,
οι ψυχές μας θα συναντήσουν τ΄ άλλα χελιδόνια
που υμνούν τη φλογάτη άνοιξη {...}
Γεμάτος σιχασιά και ντροπή για τους συγκαιρινούς μου παραχωρητές,
ξαναφωνάζω πως: από τον τόπο που έρχομαι,
δεν υπάρχει άλλος τρόπος να πεθάνεις
παρά μόνο πολεμώντας.
Ετούτο δεν αλλάζει.»

Μιχάλης Μυτακίδης (B.D.Foxmoor)

τα στοιχεία από μηχανισμούς, όπως, ο EudraViligance του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (EMA), το Σύστημα Αναφοράς Ανεπιθύμητων Ενεργειών Εμβολίων (VAERS) των ΗΠΑ. Όλα αυτά αφορούν στις άμεσες συνέπειες και όχι τις μεσοπρόθεσμες - μακροχρόνιες.

Όσο για την υπερκαταγραφή θανάτων από τον Covid-19, συνεχώς πληθαίνουν οι ομολογίες που διαδέχονται την σχετική αναφορά δια στόματος Θ. Ζαούτη, νυν προέδρου του ΕΟΔΥ, ο οποίος μίλησε για υπερκαταγραφή νεκρών λόγω των οδηγιών που έχει δώσει ο ΠΟΥ. Δηλαδή, με ωμό και κυνικό τρόπο, ομολογείται ότι τα «αδιανόητα» μέτρα, απαγορεύσεις, καραντίνες, διαχωρισμοί, αποκλεισμοί, επιβλήθηκαν με βάση πλαστά στοιχεία που εμφανίστηκαν ως αληθινά με σκοπό την τρομοκράτηση του πληθυσμού.

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι προηγήθηκε ο πολύμηνος εξαναγκαστικός εγκλεισμός δισεκατομμυρίων ανθρώπων ταυτοχρόνως, που καθημερινά ποτίζονταν με το φαρμάκι του τρόμου από τα μίντια, μετατρέποντας με ταχύτητα τον άνθρωπο σ' ένα πλήρως αποξενωμένο ον. Αναβαθμίστηκαν τα συστήματα εποπτείας, παρακολούθησης και καταστολής σε πρωτοφανή επίπεδα, χρησιμοποιήθηκαν συστήματα τεχνητής νοημοσύνης, έξυπνες εφαρμογές, θερμοκάμερες και ντρόουν, προωθώντας την 4η λεγόμενη βιομηχανική επανάσταση, η οποία στο άμεσο μέλλον, σύμφωνα με τις δικές τους εκτιμήσεις, θα είναι υπεύθυνη για την κατάργηση πάνω από 880.000.000 – 1 και πλέον δις θέσεων εργασίας, γεγονός που αντιστοιχεί σε πάνω από δυο δις ανθρώπους.

Εγκαθίδρυσαν την δυστυχία, ως μόνιμη κατάσταση εκπαιδεύοντας τον πληθυσμό σε πλήρη παράδοση και υπακοή. Άραγε η υπερβάλλουσα θνησιμότητα που μέσο όρο αγγίζει το 20% και παρατηρείται σε Ευρώπη, μεγάλη Βρετανία και Αμερική μέχρι στιγμής, πού οφείλεται αν όχι στους πολύμηνους εξαναγκαστικούς εγκλεισμούς και τον οριζόντιο μαζικό εμβολιασμό; Είναι αλήθεια, ότι η κυριαρχικές επιδιώξεις δεν ενδιαφέρονται ούτε αν είναι ή δεν είναι ασφαλή τα σκευάσματα, ούτε για την αύξηση υπερβάλλουσας θνησιμότητας. Ούτως η άλλως γνωρίζουμε τις ευγονικές φιλοδοξίες τους.

Οι προ δεκαετίας θέσεις

Στο περιοδικό του ΙΣΑ (Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών) οι συντάκτες Καράμπελης Αθανάσιος, παθολόγος και η επίσης ***ρυξη πανδημίας και με οδηγίες του WHO, οι υπηρεσίες υγείας παγκόσμια μιλούσαν για πιθανότητα εκατομμυρίων θανάτων, ετοιμάζοντας το έδαφος για το αντίδοτο του φόβου, το μαζικό εμβολιασμό εκατομμυρίων υγιών ανθρώπων με ένα πειραματικό εμβόλιο***».

Οι συντάκτες, διατείνονταν, ότι οι λόγοι του μαζικού και βιαστικού εμβολιασμού δεν είναι ιατρικοί, λέγοντας ότι δεν είχε αποδειχτεί ούτε η αποτελεσματικότητα των εμβολίων, ούτε η ασφάλειά τους. Μέσα από μια ανάλυση που κάνουν, ανακαλύπτουν τα αίτια σε κοινωνικοπολιτικούς παράγοντες, που κρύβονται πίσω από επιστημονικοφανή ιερατεία και απόψεις, ενώ προειδοποιούν ότι θα υπάρξει μεθοδική διόγκωση βιολογικών απειλών, καθώς και ιατροποίηση της ζωής των ανθρώπων: «***Αποτελεσματική χειραγώγηση, πειθάρχηση και έλεγχο των ατόμων και των λαών, κυρίως αυτοπειθάρχηση, αυτοέλεγχο, ατομική περιχαράκωση, αποσυλλογικοποίηση και τελικά ιδιώτευση. «Βιοτρομοκρατία της Αγοράς», για να παραμείνει υποταγμένος ο εχθρός-λαός***».

Αυτή η πράγματι ενδιαφέρουσα και ως ένα βαθμό διαφωτιστική ανάλυση, έχει εφαρμογή στην σημερινή κατάσταση που βιώνουμε και αν όχι γιατί; Οι «πεφωτισμένοι», είναι αλήθεια, δεν θέλουν να ταυτίζεται η γρίπη των χοίρων με τον νέο κορωναϊό. Σαφώς και δεν αναλύουμε ομοιότητες και διαφορές ανάμεσα στους ιούς, αλλά ως προς τις πολιτικές της κυριαρχίας με αφορμή τους ιούς.

Η κυριαρχία με τις υπερεθνικές δομές της, όπως εμφανίστηκε έτοιμη το 2009, άλλο τόσο έτοιμη εμφανίστηκε και το 2019. Εξ ου και ο ΠΟΥ τροποποίησε περαιτέρω το πρωτόκολλο, που ανακηρύσσει κάποιον ιό σε πανδημία. Καταρχήν! Από τον Δεκέμβριο του 2019 και την εμφάνιση του κορωναϊού η πανδημία κηρύχτηκε στις 10 Μαρτίου πρώτα από τον Μπιλ Γκέιτς και την επόμενη μέρα 11/3/20 από τον ΠΟΥ. Σημειωτέον, ότι σ' αυτό το διάστημα των τριών μηνών δεν μετέβη κάποιο κλιμάκιο του ΠΟΥ στην Κίνα, για να διερευνήσει τα στοιχεία όσον αφορά την προέλευση του κορωναϊού.

Προσπερνώντας τέτοιου είδους ζητήματα, ο ΠΟΥ, για να ενισχύσει την θνητότητα από τον ιό, προέβη στην ολοκληρωτική αλλαγή σύνταξης του πιστοποιητικού θανάτου μεταστρέφοντας πλήρως την σχέση αιτίου και αιτιατού. Απαγορεύτηκαν οι νεκροψίες, ενώ δόθηκε η δυνατότητα να καταγράφονται νεκροί από covid19 ακόμα και χωρίς την διενέργεια τεστ. Η νοσηρότητα αυξήθηκε δραματικά αντίπερα όχθη, αριστεροί όλων των αποχρώσεων και δογμάτων προσβλέπουν στην επανεφεύρεση μιας νεοκεϋνσιανής παρέμβασης. Αναλύσεις προβλέπουν τον κίνδυνο να αναδυθεί ένα αυταρχικότερο μοντέλο του μετα-καπιταλισμού, ενώ άλλοι διεκδικούν την αναστύλωση του κομμουνισμού των πατέρων τους Λένιν, Τρότσκι και Στάλιν.

Το ζήτημα, όμως, δεν περιορίζεται στις εκτιμήσεις και τους ευσεβείς πόθους κυριαρχικών ιδεολογιών και θεωρήσεων στις οποίες θέλουν να σκύψουμε και να καθίσουν στον σβέρκο μας, όσο και αν αυτό παρουσιάζεται ως θέσφατο. Οι καιροί που διανύουμε σηματοδοτούν το τέλος μιας εποχής και προμηνύουν την αυγή ενός δυστοπικού κόσμου. Με εφαλτήριο την πανδημία θα ακολουθήσει ο επισιτισμός, το ενεργειακό και η κλιματική αλλαγή, που σκοπίμως ονομάζεται «κρίση». Πάνω σε αυτούς τους πυλώνες θα στηριχτεί το νέο αφήγημα των επικυρίαρχων. Ούτε επιστροφές στα εθνικά κράτη, ούτε στα σοσιαλιστικά φαντάσματα, ούτε τους μετακαπιταλισμούς, τώρα περισσότερο από ποτέ πρέπει να αναδειχθούν τα αναρχικά ιδεώδη, το ήθος και ο πόλεμος ενάντια σε κάθε εξουσία.

«Είμαστε ο δρόμος που ποτέ δεν πορεύτηκες
κι αν μας τελειώσετε,
οι ψυχές μας θα συναντήσουν τ' άλλα χελιδόνια
που υμνούν τη φλογάτη άνοιξη {...}
Γεμάτος σιχασιά και ντροπή για τους συγκαιρινούς μου παραχωρητές,
ξαναφωνάζω πως: από τον τόπο που έρχομαι,
δεν υπάρχει άλλος τρόπος να πεθάνεις
παρά μόνο πολεμώντας.
Ετούτο δεν αλλάζει.»

Μιχάλης Μυτακίδης (B.D.Foxmoor)
ένας Αλίβας που αποζητά να ξαναζήσει.

Λούπους

1.https://narnet.gr/articles/%CE%B1%CF%80%CF%8C%CF%86%CE%B1%CF%83%CE%B7-%CF%80%CE%B5-%CE%BD%CE%B1%CF%81-%CF%83%CE%B5%CF%80%CF%84%CE%AD%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%82-2021
2.http://docplayer.gr/543469-Enimerosi-p-e-r-i-e-h-o-m-e-n-a-8-to-gramma-toy-proedroy-12-paremvaseis-isa-42-deltia-typoy-44-enimerosi-49-ekdiloseis-52-synedria-etaireies.html σελ 21.

Θεσμοί και Ανυπακοή κατά την περίοδο του covid-19

Όταν η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε τέλη Νοεμβρίου 2021 τον υποχρεωτικό εμβολιασμό στους άνω των 60 ετών, το ποσοστό πλήρως εμβολιασμένων, στο σύνολο του πληθυσμού, ανερχόταν στο 62,5% και η διαφορά με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο ήταν σχεδόν 4% (ΕΕ μ.ό. 66,8%). Τα αντίστοιχα μεγέθη στις 25/01/2022 ήταν 67,6% έναντι 69,7%. Τα μεγέθη για 18+ στις 25/1/2022 είναι: 78,7% (Ελλάδα) έναντι 81,1% (ΕΕ). Και αντίστοιχα για τους 60+: 86,4% (Ελλάδα) έναντι 90,6% (ΕΕ). Είναι σίγουρο ότι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού για τους άνω των 60 ετών, σε συνδυασμό με την επιβολή προστίμου, οδήγησε αναγκαστικά ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων στα εμβολιαστικά κέντρα. Η άσκηση της συγκεκριμένης κρατικής πρακτικής επέφερε μεν αύξηση των εμβολιασμών στον ελλαδικό χώρο, πλησιάζοντας τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (2% διαφορά), αλλά είναι σαφές ότι, πανευρωπαϊκά, **ένα στα τρία άτομα αρνείται να ακολουθήσει τις κρατικές οδηγίες και αποφάσεις.** Παρά την προπαγάνδιση, την τρομοκράτηση, τους περιορισμούς και την πολιτική προστίμων, το 1/3 των κατοίκων της ΕΕ αρνείται να στοιχηθεί πίσω από τις κρατικές επιταγές. Αντιπαρέρχεται τον ορυμαγδό μέτρων της κυρίαρχης κρατικής απόφασης περί κήρυξης έκτακτης ανάγκης και κατάστασης εξαίρε-

που διαθέτει, αναπτύσσει σταθερά από την ίδρυση του και διαρκώς αναβαθμίζει τους θεσμούς του ώστε ο «κατασκευασμένος» πολίτης να είναι ένας υπάκουος υπήκοος της Πολιτείας. Αγωγή και Εκπαίδευση από την παιδική ηλικία, εφαρμογή συγκεκριμένων προτύπων μέσω των πολυετών κρατικών θεσμών (εκπαίδευση, στρατός) ή άλλων μορφών, όπως οικογένεια, εργασιακό περιβάλλον, εκκλησιαστικοί θεσμοί και την πολύ σημαντική και καίρια συμβολή των μμε. **Όμως, κρίνεται πετυχημένη η Εξουσία που παρ' ότι χρησιμοποιεί όλους αυτούς τους θεσμούς και τις μορφές ελέγχου των ανθρώπων, τη χειραγώγηση και τρομοκράτηση, το 1/3 να αρνείται να δεχθεί την κρατική επιβολή;** Όπως είδαμε, αυτό δεν αφορά μόνο το ελληνικό κράτος αλλά το σύνολο της ΕΕ, όπου οι κρατικοί θεσμοί και τα κυρίαρχα πρότυπα παρουσιάζουν επιμέρους διαφορές μεταξύ τους. Συνεπώς, δεν είναι μια «αποτυχία» για παράδειγμα μονάχα του ελληνικού Κράτους αλλά μια «αστοχία» του συνόλου των κρατών της ΕΕ.

Παρά την απόλυτα ελεγχόμενη ροή πληροφοριών μέσω των κυρίαρχων μμε και των περιοριστικών και τιμωρητικών μέτρων, μπορούμε να πούμε ότι κανένα κράτος της ΕΕ δεν έλαβε την επιτυχία που θα επιθυμούσε και ίσως ανέμενε. Μια οντότητα που εκπαιδεύει σε συγκεκριμένα πρότυπα τα παιδιά από την προσχολική-σχολική ηλικία και που οι θεσμοί του ως μοναδικό σκοπό έχουν την παραγωγή φιλήσυχων και υπάκουων πολιτών, είναι βέβαιο ότι προσδοκά κατιτίς παραπάνω. Όμως, είναι σίγουρο ότι δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα χέρια και για την επίλυση παρόμοιων μελλοντικών καταστάσεων τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν θα είναι σκληρότερα. Άλλωστε ο νέος ψηφιακός κόσμος είναι ήδη εδώ. Όπως και η **ηλεκτρονική διακυβέρνηση**. Δεν υπάρχεις εάν δεν αφήνεις το ψηφιακό σου στίγμα. Δεν τους ενδιαφέρει ποια άποψη έχεις αλλά να κάνεις αυτό που προστάζουν. Διαφώνησε θεωρητικά αλλά ακολούθα το κοπάδι. Διαφορετικά απονέμονται ταμπέλες με τα χαρακτηριστικά ακροδεξιός, φασίστας, ψεκασμένος. Έτσι, συναντάμε το οξύμωρο σχήμα, αυτοί που διαφωνούν και δεν ακολουθούν τις κρατικές αποφάσεις να μην συγκαταλέγονται στους πάσης φύσεως αντικρατιστές αλλά να τους προσδίδονται πολιτικοί χαρακτηρισμοί, όπως ακροδεξιοί και φασίστες. Και οι αντιδρώντες αναρχικοί, αυτόνομοι, αριστεριστές να τοποθετούνται στους «ψεκασμένους» και παραπλανημένους. Ή μήπως δεν είναι ακριβώς έτσι;

Πρόσφατα, ο Γρηγόρης Γεροτζιάφας, καθηγητής Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης και σύμβουλος του Α. Τσίπρα δήλωσε: *«Προσέξτε την ταυτοσημία **"το δικαίωμα της προσωπικής επιλογής και της ελεύθερης ατομικής βούλησης"**. Αυτή είναι η θεωρητική βάση επάνω στην οποία συγκροτείται τόσο ο **νεοφιλελευθερισμός** όσο και ο **φασισμός**. Το γεγονός ότι κάποιοι ελάχιστοι διανοούμενοι και ακτιβιστές της Αριστεράς έχουν ενταχθεί και αναπτύξει αυτή την προβληματική είναι, κατά τη γνώμη μου, η συνέπεια της απώλειας της ταξικής γείωσης αυτών των ανθρώπων. Αρνούνται να δουν ότι ο εμβολιασμός προστατεύει τη ζωή και την υγεία, άρα και την κοινωνική συνοχή και των λαϊκών στρωμάτων. Είναι οι φτωχοί πολίτες, οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες, οι μετανάστες που*

Όταν η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε τέλη Νοεμβρίου 2021 τον υποχρεωτικό εμβολιασμό στους άνω των 60 ετών, το ποσοστό πλήρως εμβολιασμένων, στο σύνολο του πληθυσμού, ανερχόταν στο 62,5% και η διαφορά με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο ήταν σχεδόν 4% (ΕΕ μ.ό. 66,8%). Τα αντίστοιχα μεγέθη στις 25/01/2022 ήταν 67,6% έναντι 69,7%. Τα μεγέθη για 18+ στις 25/1/2022 είναι: 78,7% (Ελλάδα) έναντι 81,1% (ΕΕ). Και αντίστοιχα για τους 60+: 86,4% (Ελλάδα) έναντι 90,6% (ΕΕ). Είναι σίγουρο ότι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού για τους άνω των 60 ετών, σε συνδυασμό με την επιβολή προστίμου, οδήγησε αναγκαστικά ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων στα εμβολιαστικά κέντρα. Η άσκηση της συγκεκριμένης κρατικής πρακτικής επέφερε μεν αύξηση των εμβολιασμών στον ελλαδικό χώρο, πλησιάζοντας τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (2% διαφορά), αλλά είναι σαφές ότι, πανευρωπαϊκά, **ένα στα τρία άτομα αρνείται να ακολουθήσει τις κρατικές οδηγίες και αποφάσεις.** Παρά την προπαγάνδιση, την τρομοκράτηση, τους περιορισμούς και την πολιτική προστίμων, το 1/3 των κατοίκων της ΕΕ αρνείται να στοιχηθεί πίσω από τις κρατικές επιταγές. Αντιπαρέρχεται τον ορυμαγδό μέτρων της κυρίαρχης κρατικής απόφασης περί κήρυξης έκτακτης ανάγκης και κατάστασης εξαιρέσης. Και αυτή η στάση έχει σημασία **ανεξαρτήτως** της θέσης κάποιου για την **αναγκαιότητα ή μη του εμβολιασμού**. Δεν είναι θέμα συμφωνίας ή συμπόρευσης με μια άποψη αλλά αποτύπωσης μιας πραγματικότητας. Όσοι προσπαθούν να ερμηνεύσουν μονοδιάστατα το 1/3 των ευρωπαίων κατοίκων και να τους εντάξουν σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτικών και ποιοτικών χαρακτηριστικών, προσφέρουν ανερυθρίαστα τις υπηρεσίες τους στην κρατική μηχανή. Και το δηλώνουμε αυτό, διότι έχει περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα από την έναρξη των εμβολιασμών, όπου η μία δήλωση μετά την άλλη, του ΕΟΔΥ και της Επιτροπής Εμβολιασμού, αναιρείται και ακυρώνεται από την πραγματικότητα και από τις επικαιροποιημένες δηλώσεις των πρωταγωνιστών. Από το «στόχος είναι να επιτευχθεί η **ανοσία της αγέλης** στο 60-70%» και «η οποία θα επιτευχθεί μέσω των μαζικών εμβολιασμών», τα οποία μεγέθη με τον α ή β τρόπο επετεύχθησαν, ήρθαν αυτόματα οι δηλώσεις Τσιόδρα, ότι **«Με εμβόλια που δεν αποτρέπουν την προσβολή από τον ιό δεν συζητάμε για ανοσία αγέλης»**. Τώρα, εμείς γιατί θυμόμαστε δηλώ-

που διαθέτει, αναπτύσσει σταθερά από την ίδρυση του και διαρκώς αναβαθμίζει τους θεσμούς του ώστε ο «κατασκευασμένος» πολίτης να είναι ένας υπάκουος υπήκοος της Πολιτείας. Αγωγή και Εκπαίδευση από την παιδική ηλικία, εφαρμογή συγκεκριμένων προτύπων μέσω των πολυετών κρατικών θεσμών (εκπαίδευση, στρατός) ή άλλων μορφών, όπως οικογένεια, εργασιακό περιβάλλον, εκκλησιαστικοί θεσμοί και την πολύ σημαντική και καίρια συμβολή των μμε. **Όμως, κρίνεται πετυχημένη η Εξουσία που παρ' ότι χρησιμοποιεί όλους αυτούς τους θεσμούς και τις μορφές ελέγχου των ανθρώπων, τη χειραγώγηση και τρομοκράτηση, το 1/3 να αρνείται να δεχθεί την κρατική επιβολή;** Όπως είδαμε, αυτό δεν αφορά μόνο το ελληνικό κράτος αλλά το σύνολο της ΕΕ, όπου οι κρατικοί θεσμοί και τα κυρίαρχα πρότυπα παρουσιάζουν επιμέρους διαφορές μεταξύ τους. Συνεπώς, δεν είναι μια «αποτυχία» για παράδειγμα μονάχα του ελληνικού Κράτους αλλά μια «αστοχία» του συνόλου των κρατών της ΕΕ.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 223

Φεβρουάριος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης

Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα χέρια και για την επίλυση παρόμοιων μελλοντικών καταστάσεων τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν θα είναι σκληρότερα. Άλλωστε ο νέος ψηφιακός κόσμος είναι ήδη εδώ. Όπως και η **ηλεκτρονική διακυβέρνηση**. Δεν υπάρχεις εάν δεν αφήνεις το ψηφιακό σου στίγμα. Δεν τους ενδιαφέρει ποια άποψη έχεις αλλά να κάνεις αυτό που προστάζουν. Διαφώνησε θεωρητικά αλλά ακολούθα το κοπάδι. Διαφορετικά απονέμονται ταμπέλες με τα χαρακτηριστικά ακροδεξιός, φασίστας, ψεκασμένος. Έτσι, συναντάμε το οξύμωρο σχήμα, αυτοί που διαφωνούν και δεν ακολουθούν τις κρατικές αποφάσεις να μην συγκαταλέγονται στους πάσης φύσεως αντικρατιστές αλλά να τους προσδίδονται πολιτικοί χαρακτηρισμοί, όπως ακροδεξιοί και φασίστες. Και οι αντιδρώντες αναρχικοί, αυτόνομοι, αριστεριστές να τοποθετούνται στους «ψεκασμένους» και παραπλανημένους. Ή μήπως δεν είναι ακριβώς έτσι;

Πρόσφατα, ο Γρηγόρης Γεροτζιάφας, καθηγητής Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης και σύμβουλος του Α. Τσίπρα δήλωσε: *«Προσέξτε την ταυτοσημία* ***"το δικαίωμα της προσωπικής επιλογής και της ελεύθερης ατομικής βούλησης"****. Αυτή είναι η θεωρητική βάση επάνω στην οποία συγκροτείται τόσο ο* ***νεοφιλελευθερισμός*** *όσο και ο* ***φασισμός****. Το γεγονός ότι κάποιοι ελάχιστοι διανοούμενοι και ακτιβιστές της Αριστεράς έχουν ενταχθεί και αναπτύξει αυτή την προβληματική είναι, κατά τη γνώμη μου, η συνέπεια της απώλειας της ταξικής γείωσης αυτών των ανθρώπων. Αρνούνται να δουν ότι ο εμβολιασμός προστατεύει τη ζωή και την υγεία, άρα και την κοινωνική συνοχή και των λαϊκών στρωμάτων. Είναι οι φτωχοί πολίτες, οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες, οι μετανάστες που αρρωσταίνουν συχνότερα, βαρύτερα, και πεθαίνουν συχνότερα από Covid-19. Είναι αυτοί που δεν έχουν περίθαλψη, γιατί το κράτος τούς έχει εγκαταλείψει, δεν έχουν χρήματα για να πληρώσουν τον γιατρό, και η απώλεια ενός μεροκάματου σημαίνει λιγότερο φαγητό για την οικογένεια. Νομίζω ότι θεωρούν πως, αφού τα λαϊκά στρώματα δεν εμβολιάζονται, δεν προφυλάσσονται από τη λοίμωξη, δεν πιστεύουν στη πανδημία, θα παρέμβουν για να τα "οδηγήσουν" σε άλλη κατεύθυνση ή για να οξύνουν την αντιπολίτευση και τη σύγκρουση με την κυβέρνηση. Τα γεγονότα δείχνουν το λάθος αυτής της προσέγγισης. Όποιος χρησιμοποιεί* ***το ιδεολογικό οπλοστάσιο των αντιδραστικών, των νεοφιλελεύθερων ή των φασιστών*** *γίνεται ακόλουθός τους και* ***αρχίζει να τους μοιάζει****. Αν παρατηρήσετε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης το στιλ και τη φρασεολογία των επιθέσεων στους επιστήμονες που στηρίζουν τον εμβολιασμό και τους άλλους δύο άξονες αντιμετώπισης της πανδημίας,* ***δεν θα μπορέσετε να καταλάβετε αν ο επιτιθέμενος προέρχεται από τον περιθωριακό αριστεριστικό ακτιβισμό, τον ακροδεξιό χουλι-***

των 60 ετών, σε συνδυασμό με την επιβολή προστίμου, οδήγησε αναγκαστικά ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων στα εμβολιαστικά κέντρα. Η άσκηση της συγκεκριμένης κρατικής πρακτικής επέφερε μεν αύξηση των εμβολιασμών στον ελλαδικό χώρο, πλησιάζοντας τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (2% διαφορά), αλλά είναι σαφές ότι, πανευρωπαϊκά, **ένα στα τρία άτομα αρνείται να ακολουθήσει τις κρατικές οδηγίες και αποφάσεις.** Παρά την προπαγάνδιση, την τρομοκράτηση, τους περιορισμούς και την πολιτική προστίμων, το 1/3 των κατοίκων της ΕΕ αρνείται να στοιχηθεί πίσω από τις κρατικές επιταγές. Αντιπαρέρχεται τον ορυμαγδό μέτρων της κυρίαρχης κρατικής απόφασης περί κήρυξης έκτακτης ανάγκης και κατάστασης εξαίρεσης. Και αυτή η στάση έχει σημασία **ανεξαρτήτως** της θέσης κάποιου για την **αναγκαιότητα ή μη του εμβολιασμού**. Δεν είναι θέμα συμφωνίας ή συμπόρευσης με μια άποψη αλλά αποτύπωσης μιας πραγματικότητας. Όσοι προσπαθούν να ερμηνεύσουν μονοδιάστατα το 1/3 των ευρωπαίων κατοίκων και να τους εντάξουν σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτικών και ποιοτικών χαρακτηριστικών, προσφέρουν ανερυθρίαστα τις υπηρεσίες τους στην κρατική μηχανή. Και το δηλώνουμε αυτό, διότι έχει περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα από την έναρξη των εμβολιασμών, όπου η μία δήλωση μετά την άλλη, του ΕΟΔΥ και της Επιτροπής Εμβολιασμού, αναιρείται και ακυρώνεται από την πραγματικότητα και από τις επικαιροποιημένες δηλώσεις των πρωταγωνιστών. Από το «στόχος είναι να επιτευχθεί η **ανοσία της αγέλης** στο 60-70%» και «η οποία θα επιτευχθεί μέσω των μαζικών εμβολιασμών», τα οποία μεγέθη με τον α ή β τρόπο επετεύχθησαν, ήρθαν αυτόματα οι δηλώσεις Τσιόδρα, ότι **«Με εμβόλια που δεν αποτρέπουν την προσβολή από τον ιό δεν συζητάμε για ανοσία αγέλης».** Τώρα, εμείς γιατί θυμόμαστε δηλώσεις καθηγητών πανεπιστημίων, εντός και εκτός ελλάδας, που ανέφεραν, το 2020, αυτό ακριβώς που δηλώνει ο Τσιόδρας το 2022; Όπως θυμόμαστε και τους «Τσιόδρες» με τα «παπαγαλάκια» τους να υποτιμούν –για να το θέσουμε ήπια και ευγενικά– τους επιστήμονες που εξέφραζαν αυτές τις....τόσο διαφορετικές απόψεις. Ξέρετε, αυτούς τους καθηγητές που είναι παρκαρισμένοι σε περιφερειακά κανάλια, μη τυχόν και χαλάσει η σούπα στα κυρίαρχα μμε. Αποκεντρωμένη δημοσιογραφία!

Όμως, ένα βασικό ερώτημα παραμένει, δυο χρόνια μετά την πανδημία. Το Κράτος με όλες τις επιμέρους εξουσίες **θεσμούς και τις μορφές ελέγχου των ανθρώπων, τη χειραγώγηση και τρομοκράτηση, το 1/3 να αρνείται να δεχθεί την κρατική επιβολή;** Όπως είδαμε, αυτό δεν αφορά μόνο το ελληνικό κράτος αλλά το σύνολο της ΕΕ, όπου οι κρατικοί θεσμοί και τα κυρίαρχα πρότυπα παρουσιάζουν επιμέρους διαφορές μεταξύ τους. Συνεπώς, δεν είναι μια «αποτυχία» για παράδειγμα μονάχα του ελληνικού Κράτους αλλά μια «αστοχία» του συνόλου των κρατών της ΕΕ.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 223
Φεβρουάριος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

κης στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης και σύμβουλος του Α. Τσίπρα δήλωσε: *«Προσέξτε την ταυτοσημία **"το δικαίωμα της προσωπικής επιλογής και της ελεύθερης ατομικής βούλησης"**. Αυτή είναι η θεωρητική βάση επάνω στην οποία συγκροτείται τόσο ο **νεοφιλελευθερισμός** όσο και ο **φασισμός**. Το γεγονός ότι κάποιοι ελάχιστοι διανοούμενοι και ακτιβιστές της Αριστεράς έχουν ενταχθεί και αναπτύξει αυτή την προβληματική είναι, κατά τη γνώμη μου, η συνέπεια της απώλειας της ταξικής γείωσης αυτών των ανθρώπων. Αρνούνται να δουν ότι ο εμβολιασμός προστατεύει τη ζωή και την υγεία, άρα και την κοινωνική συνοχή και των λαϊκών στρωμάτων. Είναι οι φτωχοί πολίτες, οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες, οι μετανάστες που αρρωσταίνουν συχνότερα, βαρύτερα, και πεθαίνουν συχνότερα από Covid-19. Είναι αυτοί που δεν έχουν περίθαλψη, γιατί το κράτος τούς έχει εγκαταλείψει, δεν έχουν χρήματα για να πληρώσουν τον γιατρό, και η απώλεια ενός μεροκάματου σημαίνει λιγότερο φαγητό για την οικογένεια. Νομίζω ότι θεωρούν πως, αφού τα λαϊκά στρώματα δεν εμβολιάζονται, δεν προφυλάσσονται από τη λοίμωξη, δεν πιστεύουν στη πανδημία, θα παρέμβουν για να τα "οδηγήσουν" σε άλλη κατεύθυνση ή για να οξύνουν την αντιπολίτευση και τη σύγκρουση με την κυβέρνηση. Τα γεγονότα δείχνουν το λάθος αυτής της προσέγγισης. Όποιος χρησιμοποιεί **το ιδεολογικό οπλοστάσιο των αντιδραστικών, των νεοφιλελεύθερων ή των φασιστών** γίνεται ακόλουθός τους και **αρχίζει να τους μοιάζει**. Αν παρατηρήσετε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης το στιλ και τη φρασεολογία των επιθέσεων στους επιστήμονες που στηρίζουν τον εμβολιασμό και τους άλλους δύο άξονες αντιμετώπισης της πανδημίας, **δεν θα μπορέσετε να καταλάβετε αν ο επιτιθέμενος προέρχεται από τον περιθωριακό αριστερίστικο ακτιβισμό, τον ακροδεξιό χουλιγκανισμό ή τον φασισμό. Το φαινόμενο είναι κοινό στην Ελλάδα και στη Γαλλία»** (Εφσυν, 22-23/01/2022).* Τί μάς λέει, λοιπόν, ο προερχόμενος από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πρώην υποψήφιος ευρωβουλευτής της και νυν σύμβουλος του Τσίπρα, ότι το δικαίωμα της προσωπικής επιλογής και της ελεύθερης ατομικής βούλησης αποτελούν τη θεωρητική βάση συγκρότησης του νεοφιλελευθερισμού και του φασισμού. Ειλικρινέστατα δεν περιμέναμε ποτέ ότι κάποιος θα πρόσφερε τα δικαιώματα της επιλογής και της ελεύθερης βούλησης σε αυτά κρατιστικά ιδεολογικά ρεύματα. Και δεν το αναφέρουμε σε αντιδιαστολή με ελευθεριακά

ρεύματα, όπου είναι δεδομένες οι έννοιες της ελεύθερης βούλησης, επιλογής, αντι-ιεραρχίας και δεν χρειάζεται πιστεύουμε να επεκταθούμε. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι ο κ. Γεροτζιάφας, για να ρίξει στο φασιστικό βόθρο όποιον δεν συμμερίζεται την άποψη του περί εμβολιασμού, εμφανίζει τους φασίστες ως «δικαιωματιστές». Είναι εκείνα τα νοητικά άλματα που κάνουν ορισμένοι που θέλουν με το στανιό να αποδείξουν το σχήμα που έχουν εκ των προτέρων στο μυαλό τους. Έλεος! Εμείς, από την άλλη, είμαστε σίγουροι, ότι εάν ο Γεροτζιάφας ήταν υπουργός Υγείας, αντί του ακροδεξιού Πλεύρη, θα είχε φέρει τον υποχρεωτικό εμβολιασμό από την ηλικία 0 (μηδέν). Γιατί, ως γνωστόν, οι μαρξιστές κατέχουν την αποκλειστική αλήθεια για πάσα νόσο... Επιπλέον, στη συγκεκριμένη συνέντευξη, αναφέρεται ότι η φρασεολογία και το στυλ των απαντήσεων-αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι ίδια για τους προερχόμενους από «***τον περιθωριακό αριστερίστικο ακτιβισμό, τον ακροδεξιό χουλιγκανισμό ή τον φασισμό***», σε Ελλάδα και Γαλλία. Όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο και τις πρωτοβουλίες και συλλογικότητες που έχουν δράση απέναντι στις υποχρεωτικότητες και ανήκουν στον αναρχικό/αυτόνομο/αριστερίστικο «χώρο», τόσο ο λόγος όσο και η παρουσία τους φέρουν τις αρχές και τις αξίες του αγώνα που συνεχίζεται αμείωτος για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Λογικές διαπόμπευσης και λασπολογίας φέρουν υπογραφές και τιτιβίσματα δρώντων υπέρ του υποχρεωτικού/καθολικού εμβολιασμού. Κάτι που πράττει και ο ίδιος, ως κοινός συκοφάντης, τσουβαλιάζοντας α/α/α με τους φασίστες. Άλλωστε ιδού η

Όποιος αναφέρεται στην καθολικότητα εννοεί υποχρεωτικότητα. Δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι υπονοείται το *καθόλου ή ότι θα φέρει τις ευλογίες του Πάπα!*

Είναι ξεκάθαρο, ότι σε μια εξουσιαστική και ιεραρχική κοινωνία **η Επιστήμη δεν είναι ουδέτερη**. Η ανάπτυξη της επιστήμης και ο λειτουργικός βραχίονας της που είναι η τεχνολογία φέρουν μαζί τους τις κρατικές-καπιταλιστικές αποφάσεις. Οι χρηματοδοτήσεις συγκεκριμένων μερών έρευνας, το ενδιαφέρον για τομείς που μπορούν να χρησιμοποιηθούν εμπορικά και η ενίσχυση διεθνών προγραμμάτων έρευνας με βιομηχανικά μνημόνια μελλοντικής χρήσης, αποτελούν πάγια και παγκοσμιοποιημένη πρακτική. Συνεπώς, η κριτική απέναντι στο Κράτος ή στον καπιταλισμό είναι λειψή εάν δεν περιλαμβάνει και την κριτική στην μονομερώς αναπτυσσόμενη Επιστήμη. Ο **Σαμ Ντόλγκοφ**, αναρχικός, μελετητής και μεταφραστής του έργου του Μπακούνιν, σημειώνει στο κείμενό του, *Ο Μπακούνιν και η κριτική του στον Μαρξ: «Ο Μπακούνιν κατανόησε ότι οι οργανικές δομές, που είναι ζωτικές για την κοινωνική ζωή, μπορούν εύκολα να προσλάβουν εξουσιαστικό χαρακτήρα μέσω της συγκέντρωσης της εξουσίας στα χέρια μιας μειονότητας ειδικών, επιστημόνων, ανώτερων κυβερνητικών υπαλλήλων και διοικητικών στελεχών. Στον καιρό του Δαρβίνου, μια εποχή όπου η επιστήμη είχε γίνει η νέα θρησκεία, ο Μπακούνιν ήδη από τότε προειδοποιούσε για τη δυνητική δικτατορία των επιστημόνων. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι σήμερα αντικρίζουμε ανθρώπους διαποτισμένους με το πνεύμα του Μπακούνιν σε εκείνους τους επιστήμονες που δραστήρια εναντι-*

ελέγχου και παράλληλα τίθεται σε αμφισβήτηση η ουδετερότητα και αναγκαιότητα των τεχνολογικών θεραπευτικών επεμβάσεων. Η κριτική στο βιοϊατρικό μοντέλο συνεχίζεται αμείωτα μέχρι σήμερα από κοινωνιολόγους της υγείας, αναδεικνύοντας διαρκώς το περιεχόμενο της ιατρικοποίησης και της σύνδεσής της με την κοινωνική πειθάρχηση. Πληθώρα κοινωνιολογικών μελετών χαρακτηρίζουν την πανδημία covid-19 ως επιταχυντή ανισοτήτων και εμφάνισης νέων, λόγω και της επερχόμενης ψηφιοποίησης.

Παράλληλα, ο ΠΟΥ και ο FAO κατέληξαν ότι υπάρχουν τρεις μεγάλοι παράγοντες κινδύνου για την ανάδυση και διάδοση νέων ασθενειών: Το εμπόριο εξωτικών ειδών, η βρώση άγριων ζώων και η ζήτηση για ζωική πρωτεΐνη. Είναι δεδομένο, ότι η **εξημέρωση των ζώων** χιλιάδες χρόνια πριν έφερε και τις ασθένειες όπως ιλαρά, ευλογιά, τύφο, κορωνοϊό. **Αυτή είναι η μεγαλύτερη καταστροφή της ανθρώπινης ιστορίας**, κατά τον Ρούτγκερ Μπρέκμαν, ιστορικό (συγγραφέα του βιβλίου «*Ανθρωπότητα. Μια απροσδόκητα αισιόδοξη ιστορία*», εκδ. Κλειδάριθμος, 2020). Ανισότητες, επιδείνωση της υγείας, της φυσικής-βιολογικής ανθρώπινης ανάπτυξης και του προσδόκιμου ζωής, αποτελούν κατά τον Μπρέγκμαν συντελεστές επιβάρυνσης. Ενώ ο, επίσης, ιστορικός Φρανκ Σνόουντεν (συγγραφέας του «*Επιδημίες και κοινωνία*», εκδ. Πατάκης, 2021) αναφέρει ότι οι επιδημίες καθρεφτίζουν την σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον και ειδικά για τον κορωνοϊό ότι αποτελεί την πρώτη μεγάλη επιδημία της παγκοσμιοποίησης, όπως η χολέρα αποτελεί την ασθένεια της εκβιομηχάνισης του 19ου αι., λόγω της ραγδαίας αύξησης του πληθυσμού των πόλεων.

Αντί, λοιπόν, να γίνεται ανάλυση και ανάδειξη των αιτιών που οδηγούν στις πανδημίες, το παγκόσμιο πολιτικό και οικονομικό σύστημα εντείνει τις κινήσεις του για την ισχυροποίηση ενός τεχνοψηφιακού κόσμου ηλεκτρονικής διακυβέρνησης και ενίσχυσης του βιοϊατρικού μοντέλου. Οι εξουσιογενείς αιτίες που επιδρούν καταστρεπτικά στα φυσικά περιβάλλοντα επιφέροντας –ίσως– μη αναστρέψιμες βλάβες για πολλαπλά όντα, υποβαθμίζονται ασφαλώς από τους κυρίαρχους. Η «νέα καινοτόμα επιστήμη» έλκει ανέκαθεν ένα κομμάτι ανθρώπων, όπως πριν από εκατό χρόνια η BAYER καυχιόταν για τα οπιούχα σκευάσματά της και οι καπνοβιομηχανίες για τα οφέλη του καπνίσματος. Ενώ, 40-50 χρόνια πριν, οι επιστήμονες-παιδίατροι συμβούλευαν και παρακινούσαν τις νέες μητέρες να μην θηλάζουν, διότι η επιστήμη αντικατέστησε το φυσικό μητρικό γάλα με καινοτόμο σκεύασμα. Ποιος θυμάται, όμως, αυτές τις πρακτικές βιομηχανιών και επιστημόνων-πλασιέ; Και ποιος θυμάται, επίσης και ορισμένες φεμινίστριες του '70 και '80, που θεωρούσαν συντηρητικό και οπισθοδρομικό το να θηλάζεις;

Επιστήμη ρε, τί σου ζητάνε...;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Είναι εκείνα τα νοητικά άλματα που κάνουν ορισμένοι που θέλουν με το στανιό να αποδείξουν το σχήμα που έχουν εκ των προτέρων στο μυαλό τους. Έλεος! Εμείς, από την άλλη, είμαστε σίγουροι, ότι εάν ο Γεροτζιάφας ήταν υπουργός Υγείας, αντί του ακροδεξιού Πλεύρη, θα είχε φέρει τον υποχρεωτικό εμβολιασμό από την ηλικία 0 (μηδέν). Γιατί, ως γνωστόν, οι μαρξιστές κατέχουν την αποκλειστική αλήθεια για πάσα νόσο... Επιπλέον, στη συγκεκριμένη συνέντευξη, αναφέρεται ότι η φρασεολογία και το στυλ των απαντήσεων-αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι ίδια για τους προερχόμενους από «*τον περιθωριακό αριστερίστικο ακτιβισμό, τον ακροδεξιό χουλιγκανισμό ή τον φασισμό*», σε Ελλάδα και Γαλλία. Όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο και τις πρωτοβουλίες και συλλογικότητες που έχουν δράση απέναντι στις υποχρεωτικότητες και ανήκουν στον αναρχικό/αυτόνομο/αριστερίστικο «χώρο», τόσο ο λόγος όσο και η παρουσία τους φέρουν τις αρχές και τις αξίες του αγώνα που συνεχίζεται αμείωτος για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Λογικές διαπόμπευσης και λασπολογίας φέρουν υπογραφές και τιτιβίσματα δρώντων υπέρ του υποχρεωτικού/καθολικού εμβολιασμού. Κάτι που πράττει και ο ίδιος, ως κοινός συκοφάντης, τσουβαλιάζοντας α/α/α με τους φασίστες. Άλλωστε ιδού η Ρόδος...

«Πνευματικοί άνθρωποι δίχως κρίση, ηδονιστές χωρίς καρδιά: αυτά τα μηδενικά νομίζουν ότι είναι η πεμπτουσία της επιστήμης» M. Weber

Δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε, ότι το ζήτημα των αντι-covid εμβολιασμών έχει δύο τουλάχιστον βασικές πτυχές. Η μια είναι η επιστημονική, που όπως έχουμε ξαναγράψει δεν είναι ενιαία και αδιαίρετη, και η δεύτερη αφορά την υποχρεωτικότητα από το Κράτος. Για εμάς η πράξη του εμβολιασμού είναι μια αυστηρά προσωπική επιλογή και δεν χρωματίζεται πολιτικά, όποια απόφαση περί ιατρικής πράξης, λάβει ο καθένας. Οι επιστήμονες ενημερώνουν και ο πολίτης αποφασίζει. Μερικοί πονηροί, αντιλαμβανόμενοι ότι ο όρος υποχρεωτικότητα δεν είναι political που είναι η τεχνολογία φέρουν μαζί τους τις κρατικές-καπιταλιστικές αποφάσεις. Οι χρηματοδοτήσεις συγκεκριμένων μερών έρευνας, το ενδιαφέρον για τομείς που μπορούν να χρησιμοποιηθούν εμπορικά και η ενίσχυση διεθνών προγραμμάτων έρευνας με βιομηχανικά μνημόνια μελλοντικής χρήσης, αποτελούν πάγια και παγκοσμιοποιημένη πρακτική. Συνεπώς, η κριτική απέναντι στο Κράτος ή στον καπιταλισμό είναι λειψή εάν δεν περιλαμβάνει και την κριτική στην μονομερώς αναπτυσσόμενη Επιστήμη. Ο **Σαμ Ντόλγκοφ**, αναρχικός, μελετητής και μεταφραστής του έργου του Μπακούνιν, σημειώνει στο κείμενό του, *Ο Μπακούνιν και η κριτική του στον Μαρξ: «Ο Μπακούνιν κατανόησε ότι οι οργανικές δομές, που είναι ζωτικές για την κοινωνική ζωή, μπορούν εύκολα να προσλάβουν εξουσιαστικό χαρακτήρα μέσω της συγκέντρωσης της εξουσίας στα χέρια μιας μειονότητας ειδικών, επιστημόνων, ανώτερων κυβερνητικών υπαλλήλων και διοικητικών στελεχών. Στον καιρό του Δαρβίνου, μια εποχή όπου η επιστήμη είχε γίνει η νέα θρησκεία, ο Μπακούνιν ήδη από τότε προειδοποιούσε για τη δυνητική δικτατορία των επιστημόνων. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι σήμερα αντικρίζουμε ανθρώπους διαποτισμένους με το πνεύμα του Μπακούνιν σε εκείνους τους επιστήμονες που δραστήρια εναντιώνονται στη διαστροφή της επιστήμης να τελειοποιεί τα όπλα μαζικής καταστροφής μέσα από ερευνητικά προγράμματα επιδοτούμενα από το κράτος» («Μπακούνιν κατά Μαρξ», Σαμ Ντολγκοφ-Τζον Κλαρκ, εκδ. Αλεξάνδρεια).* Η οξυδέρκεια του Μπακούνιν απέναντι στον επιστημονικό υλισμό του Μαρξ και η προειδοποίησή του για την επιστημονική δικτατορία δεν είναι αρκετές φαίνεται για να ληφθούν υπ' όψη από σημαντικό κομμάτι του αναρχικού «χώρου».

Και μιας και αναφερόμαστε στις επιστήμες, να θυμίσουμε τη θέση του Μπακούνιν, θεωρώντας την Κοινωνιολογία ως επιστήμη των επιστημών και να αναφερθούμε στο σκέλος της Κοινωνιολογίας της Υγείας. Από τον 19ο αι. ερευνητές διαπι- νωνιολογικών μελετών χαρακτηρίζουν την πανδημία covid-19 ως επιταχυντή ανισοτήτων και εμφάνισης νέων, λόγω και της επερχόμενης ψηφιοποίησης.

Παράλληλα, ο ΠΟΥ και ο FAO κατέληξαν ότι υπάρχουν τρεις μεγάλοι παράγοντες κινδύνου για την ανάδυση και διάδοση νέων ασθενειών: Το εμπόριο εξωτικών ειδών, η βρώση άγριων ζώων και η ζήτηση για ζωική πρωτεΐνη. Είναι δεδομένο, ότι η **εξημέρωση των ζώων** χιλιάδες χρόνια πριν έφερε και τις ασθένειες όπως ιλαρά, ευλογιά, τύφο, κορωνοϊό. **Αυτή είναι η μεγαλύτερη καταστροφή της ανθρώπινης ιστορίας**, κατά τον Ρούτγκερ Μπρέκμαν, ιστορικό (συγγραφέα του βιβλίου «*Ανθρωπότητα. Μια απροσδόκητα αισιόδοξη ιστορία*», εκδ. Κλειδάριθμος, 2020). Ανισότητες, επιδείνωση της υγείας, της φυσικής-βιολογικής ανθρώπινης ανάπτυξης και του προσδόκιμου ζωής, αποτελούν κατά τον Μπρέγκμαν συντελεστές επιβάρυνσης. Ενώ ο, επίσης, ιστορικός Φρανκ Σνόουντεν (συγγραφέας του «*Επιδημίες και κοινωνία*», εκδ. Πατάκης, 2021) αναφέρει ότι οι επιδημίες καθρεφτίζουν την σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον και ειδικά για τον κορωνοϊό ότι αποτελεί κό σύστημα εντείνει τις κινήσεις του για την ισχυροποίηση ενός τεχνοψηφιακού κόσμου ηλεκτρονικής διακυβέρνησης και ενίσχυσης του βιοϊατρικού μοντέλου. Οι εξουσιογενείς αιτίες που επιδρούν καταστρεπτικά στα φυσικά περιβάλλοντα επιφέροντας –ίσως– μη αναστρέψιμες βλάβες για πολλαπλά όντα, υποβαθμίζονται ασφαλώς από τους κυρίαρχους. Η «νέα καινοτόμα επιστήμη» έλκει ανέκαθεν ένα κομμάτι ανθρώπων, όπως πριν από εκατό χρόνια η BAYER καυχιόταν για τα οπιούχα σκευάσματά της και οι καπνοβιομηχανίες για τα οφέλη του καπνίσματος. Ενώ, 40-50 χρόνια πριν, οι επιστήμονες-παιδίατροι συμβούλευαν και παρακινούσαν τις νέες μητέρες να μην θηλάζουν, διότι η επιστήμη αντικατέστησε το φυσικό μητρικό γάλα με καινοτόμο σκεύασμα. Ποιος θυμάται, όμως, αυτές τις πρακτικές βιομηχανιών και επιστημόνων-πλασιέ; Και ποιος θυμάται, επίσης και ορισμένες φεμινίστριες του '70 και '80, που θεωρούσαν συντηρητικό και οπισθοδρομικό το να θηλάζεις;

Επιστήμη ρε, τί σου ζητάνε...;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

και συλλογικότητες που έχουν δράση απέναντι στις υποχρεωτικότητες και ανήκουν στον αναρχικό/αυτόνομο/αριστερίστικο «χώρο», τόσο ο λόγος όσο και η παρουσία τους φέρουν τις αρχές και τις αξίες του αγώνα που συνεχίζεται αμείωτος για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Λογικές διαπόμπευσης και λασπολογίας φέρουν υπογραφές και τιτιβίσματα δρώντων υπέρ του υποχρεωτικού/καθολικού εμβολιασμού. Κάτι που πράττει και ο ίδιος, ως κοινός συκοφάντης, τσουβαλιάζοντας α/α/α με τους φασίστες. Άλλωστε ιδού η Ρόδος...

«Πνευματικοί άνθρωποι δίχως κρίση, ηδονιστές χωρίς καρδιά: αυτά τα μηδενικά νομίζουν ότι είναι η πεμπτουσία της επιστήμης» M. Weber

Δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε, ότι το ζήτημα των αντι-covid εμβολιασμών έχει δύο τουλάχιστον βασικές πτυχές. Η μια είναι η επιστημονική, που όπως έχουμε ξαναγράψει δεν είναι ενιαία και αδιαίρετη, και η δεύτερη αφορά την υποχρεωτικότητα από το Κράτος. Για εμάς η πράξη του εμβολιασμού είναι μια αυστηρά προσωπική επιλογή και δεν χρωματίζεται πολιτικά, όποια απόφαση περί ιατρικής πράξης, λάβει ο καθένας. Οι επιστήμονες ενημερώνουν και ο πολίτης αποφασίζει. Μερικοί πονηροί, αντιλαμβανόμενοι ότι ο όρος υποχρεωτικότητα δεν είναι political correct, εφηύραν τον όρο καθολικότητα. **Καθολικός εμβολιασμός** ισχυρίζονται. Καθολικός -μη υποχρεωτικός- εμβολιασμός σημαίνει ότι η χ-ψ κρατική οντότητα διαθέτει προς χρήση τόσα εμβόλια όσα και η ζήτηση αυτών. Το αίτημα για καθολικό εμβολιασμό έχει βάση μόνο στην περίπτωση που τα διαθέσιμα εμβόλια είναι λιγότερα από τη ζήτηση. Αυτό στην περίπτωση του κορωνοϊού δεν ισχύει, όπως όλοι γνωρίζουμε. Συνεπώς, ουσιαστικό αίτημα περί καθολικού εμβολιασμού δεν υφίσταται.

να προσλάβουν εξουσιαστικό χαρακτήρα μέσω της συγκέντρωσης της εξουσίας στα χέρια μιας μειονότητας ειδικών, επιστημόνων, ανώτερων κυβερνητικών υπαλλήλων και διοικητικών στελεχών. Στον καιρό του Δαρβίνου, μια εποχή όπου η επιστήμη είχε γίνει η νέα θρησκεία, ο Μπακούνιν ήδη από τότε προειδοποιούσε για τη δυνητική δικτατορία των επιστημόνων. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι σήμερα αντικρίζουμε ανθρώπους διαποτισμένους με το πνεύμα του Μπακούνιν σε εκείνους τους επιστήμονες που δραστήρια εναντιώνονται στη διαστροφή της επιστήμης να τελειοποιεί τα όπλα μαζικής καταστροφής μέσα από ερευνητικά προγράμματα επιδοτούμενα από το κράτος» («Μπακούνιν κατά Μαρξ», Σαμ Ντολγκοφ-Τζον Κλαρκ, εκδ. Αλεξάνδρεια). Η οξυδέρκεια του Μπακούνιν απέναντι στον επιστημονικό υλισμό του Μαρξ και η προειδοποίησή του για την επιστημονική δικτατορία δεν είναι αρκετές φαίνεται για να ληφθούν υπ' όψη από σημαντικό κομμάτι του αναρχικού «χώρου».

Και μιας και αναφερόμαστε στις επιστήμες, να θυμίσουμε τη θέση του Μπακούνιν, θεωρώντας την Κοινωνιολογία ως επιστήμη των επιστημών και να αναφερθούμε στο σκέλος της Κοινωνιολογίας της Υγείας. Από τον 19ο αι. ερευνητές διαπίστωσαν ότι αναπτύσσονταν διάφορες συσχετίσεις μεταξύ θνησιμότητας και φτώχειας, μόλυνσης νερού και νοσηρότητας, μελετώντας και εξετάζοντας εργατικούς πληθυσμούς. Κατά τον 20ο αι., τις δεκαετίες '60 και '70, αναπτύσσεται κριτικός λόγος απέναντι στον ρόλο της ιατρικής και των σχέσεων εξουσίας που διαμορφώνονται μεταξύ γιατρών και ασθενών, καθώς και της σχέσης μεταξύ ιατρικής και κράτους. Η ιατρική γίνεται πλέον αντιληπτή ως αξιακό σύστημα άσκησης κοινωνικού

στης βιολογικής ανθρώπινης ανάπτυξης και του προσδόκιμου ζωής, αποτελούν κατά τον Μπρέγκμαν συντελεστές επιβάρυνσης. Ενώ ο, επίσης, ιστορικός Φρανκ Σνόουντεν (συγγραφέας του «*Επιδημίες και κοινωνία*», εκδ. Πατάκης, 2021) αναφέρει ότι οι επιδημίες καθρεφτίζουν την σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον και ειδικά για τον κορωνοϊό ότι αποτελεί

με καινοτόμο σκεύασμα. Ποιος θυμάται, όμως, αυτές τις πρακτικές βιομηχανιών και επιστημόνων-πλασιέ; Και ποιος θυμάται, επίσης και ορισμένες φεμινίστριες του '70 και '80, που θεωρούσαν συντηρητικό και οπισθοδρομικό το να θηλάζεις;

Επιστήμη ρε, τί σου ζητάνε...;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Β' ΜΕΡΟΣ

NGO VAN

Αρχαία ουτοπία και εξεγέρσεις των αγροτών στην Κίνα

Το Πρώτο Θεοκρατικό Κράτος

Την ίδια περίοδο, ιδρύθηκε στην κοιλάδα του ποταμού Han η θρησκευτική κοινότητα των Five Pecks of Rice (Wudou To Mi Dao) από τον Zhang Daoling, ο οποίος μελετούσε το Tao στο όρος Beimang. Οι μαθητές του, για να λάβουν τη διδασκαλία του, έπρεπε να πληρώσουν πέντε pecks ρύζι. Τους δόθηκε το όνομα Rice-Rebels (mitsei). Ο Zhang Lu, ο εγγονός του Zhang Daoling, συνέχισε το έργο του παππού του.

Η Αυτοκρατορία, η οποία καταστράφηκε από τα Κίτρινα Τουρμπάν, προσπάθησε να κερδίσει την υποστήριξη του Ζανγκ Λου, αλλά ο τελευταίος σκότωσε τον αξιωματικό των αυτοκρατορικών δυνάμεων που στάλθηκαν για να διαπραγματευθούν μαζί του και κράτησε τα στρατεύματά του. Κατέκτησε την περιοχή και οργάνωσε ένα θεοκρατικό κράτος στο Σιτσουάν και στο νότιο τμήμα του Γκανσού, χωρίς κυβερνητικούς αξιωματούχους, χωρίς φυλακές και χωρίς ατομική περιουσία.

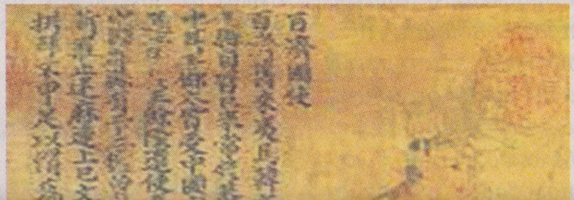
Σχετικά με αυτήν την κοινότητα, το Chronicles of the Three Kingdoms παρέχει την ακόλουθη περιγραφή:

«Οι δόκιμοι ονομάζονταν Demon-Soldiers (guizu). Εκείνοι που είχαν μυηθεί στο Τάο ονομάζονταν Bearers of the Libations (jijiu). Κάθε άτομο ηγούταν μιας οργανωμένης ομάδας. Όλοι δίδασκαν την καλή πίστη, την αξιοπιστία και την ειλικρίνεια. Οι Bearers of the Libations ήταν υπεύθυνοι για τα «Inns of Equity», όπου αποθηκεύονταν το ρύζι και το κρέας. Οι ταξιδιώτες μπορούσαν να φάνε μέχρι να χορτάσουν. Αν έκαναν κατάχρηση αυτού του προνομίου, τα Πνεύματα του Τάο τους έκαναν να αρρωστήσουν. Δεν

πολλοί αντάρτες αυτοκτόνησαν ομαδικά αντί να παραδοθούν.

Τον Τρίτο αιώνα μ.Χ., ο Ko Hung (253-333), ο Ταοϊστής μεγάλος αλχημιστής, ανέφερε στο έργο του, Pao P'u Tzu, τις απόψεις κάποιου Pao Ching Yen, ο οποίος θεωρούσε ότι στο μακρινό παρελθόν, όταν δεν υπήρχαν βασιλιάδες, ο κόσμος ήταν καλύτερος από ό,τι είναι τώρα. Αυτός ο πρώτος ελευθεριακός αναρχικός, αφοσιωμένος μελετητής του Λάο Τσε και του Τσουάνγκ Τσου, ανέδυσε τη χρυσή εποχή των πρωτόγονων κοινοτήτων και αμέσως μετά τοποθετήθηκε στο πεδίο της πολιτικής και στη συγκεκριμένη μέθοδο πάλης ενάντια στον δεσποτικό απολυταρχισμό.

Σύμφωνα με τους λόγιους Κομφουκιανούς, ο Ουρανός, όταν γέννησε τους ανθρώπους, εγκαθίδρυσε και τους Βασιλείς. Και πώς ακριβώς εξέφρασε ο Ουρανός τη θέλησή του σχετικά με αυτό το θέμα; Οι ισχυροί καταπιέζουν τους αδύναμους και οι αδύναμοι υποτάσσονται. Οι πονηροί εξαπατούν τους αφελείς και οι δεύτεροι τίθενται στην υπηρεσία των πρώτων. Η σχέση Βασιλιά-υποτελούς προέκυψε επειδή υπήρχε υποταγή και επειδή υπήρχε υποτέλεια, κυβερνούσαν οι ανίκανοι άνθρωποι... Ο Γαλάζιος Ουρανός δεν είχε καμία σχέση με αυτό...

Κανείς δεν χρησιμοποιούσε ούτε ασπίδες ούτε λόγχες, και δεν χτίζονταν φρούρια και τείχη. Τα δέκα χιλιάδες όντα ζούσαν μαζί σε υπερβατική ισότητα και ήταν ένα με το Τάο (τον Δρόμο). Οι ασθένειες δεν ήταν μεταδοτικές και

οι άνθρωποι τελείωναν τη μακρόχρονη ζωή τους με φυσικούς θανάτους. Οι άνθρωποι είχαν καθαρές και αθώες καρδιές και δεν υπήρχαν πονηρές συμπεριφορές. Έχοντας ό,τι χρειάζονταν για να φάνε, ήταν ικανοποιημένοι, χάιδευαν το στομάχι τους και πήγαιναν μια βόλτα. Τα λόγια τους ήταν απλά και λιτά, οι πράξεις τους άμεσες και χωρίς στολίδια. Πώς θα μπορούσαν να επινοηθούν οι φόροι; Πώς θα μπορούσαν να εφευρεθούν τοίχοι και ανθρωποπαγίδες και αυστηρές τιμωρίες;

» Όταν όμως επιστρατεύτηκε η πονηριά και γεννήθηκε η τεχνοτροπία, επειδή ο Δρόμος και η Αρετή ήταν σε

Το Πρώτο Θεοκρατικό Κράτος

Την ίδια περίοδο, ιδρύθηκε στην κοιλάδα του ποταμού Han η θρησκευτική κοινότητα των Five Pecks of Rice (Wudou To Mi Dao) από τον Zhang Daoling, ο οποίος μελετούσε το Tao στο όρος Beimang. Οι μαθητές του, για να λάβουν τη διδασκαλία του, έπρεπε να πληρώσουν πέντε pecks ρύζι. Τους δόθηκε το όνομα Rice-Rebels (mitsei). Ο Zhang Lu, ο εγγονός του Zhang Daoling, συνέχισε το έργο του παππού του.

Η Αυτοκρατορία, η οποία καταστράφηκε από τα Κίτρινα Τουρμπάν, προσπάθησε να κερδίσει την υποστήριξη του Ζανγκ Λου, αλλά ο τελευταίος σκότωσε τον αξιωματικό των αυτοκρατορικών δυνάμεων που στάλθηκαν για να διαπραγματευθούν μαζί του και κράτησε τα στρατεύματά του. Κατέκτησε την περιοχή και οργάνωσε ένα θεοκρατικό κράτος στο Σιτσουάν και στο νότιο τμήμα του Γκανσού, χωρίς κυβερνητικούς αξιωματούχους, χωρίς φυλακές και χωρίς ατομική περιουσία.

Σχετικά με αυτήν την κοινότητα, το Chronicles of the Three Kingdoms παρέχει την ακόλουθη περιγραφή:

«Οι δόκιμοι ονομάζονταν Demon-Soldiers (guizu). Εκείνοι που είχαν μυηθεί στο Τάο ονομάζονταν Bearers of the Libations (jijiu). Κάθε άτομο ηγούταν μιας οργανωμένης ομάδας. Όλοι δίδασκαν την καλή πίστη, την αξιοπιστία και την ειλικρίνεια. Οι Bearers of the Libations ήταν υπεύθυνοι για τα «Inns of Equity», όπου αποθηκεύονταν το ρύζι και το κρέας. Οι ταξιδιώτες μπορούσαν να φάνε μέχρι να χορτάσουν. Αν έκαναν κατάχρηση αυτού του προνομίου, τα Πνεύματα του Τάο τους έκαναν να αρρωστήσουν. Δεν υπήρχαν φυλακές. Όσοι είχαν διαπράξει μικροεγκλήματα αναγκάζονταν να αναλογιστούν τα παραπτώματά τους ενώ περπατούσαν τα εκατό βήματα και έτσι το έγκλημά τους συγχωρούνταν. Όσοι είχαν διαπράξει σοβαρά εγκλήματα, μετά την τρίτη επανάληψη του ιδίου αδικήματος, εκτελούνταν. Δεν υπήρχαν πλέον κυβερνητικοί αξιωματούχοι, και ολόκληρη η «διοίκηση» βρισκόταν στα χέρια των Bearers of the Libations. Ο λαός (οι Κινέζοι) και οι γηγενείς ήταν πολύ ικανοποιημένοι με το καθεστώς».

Ένα άλλο βιβλίο, το Tien Lo, επισημαίνει ότι οι Bearers of the Libations ήταν υπεύθυνοι όχι μόνο για τη διαχείριση των Inns of Equity και την υλική ευημερία των ανθρώπων, αλλά βοηθούσαν, επίσης, τους μαθητές στη μελέτη του κανονιστικού βιβλίου των Πέντε Χιλιάδων Λέξεων, του Λάο Τσε (Τάο Τε Τσινγκ).

Το θεοκρατικό κράτος, το οποίο ιδρύθηκε το 190 από τη θρησκευτική κοινότητα των Five Pecks of Rice (Wudou Mi Dao), θα διαρκούσε τριάντα χρόνια. Εξαφανίστηκε κατά τη διάρκεια των ετών που σημαδεύτηκαν από αιματηρές αναταραχές και σηματοδότησαν το τέλος της Δεύτερης πολλοί αντάρτες αυτοκτόνησαν ομαδικά αντί να παραδοθούν.

Τον Τρίτο αιώνα μ.Χ., ο Ko Hung (253-333), ο Ταοϊστής μεγάλος αλχημιστής, ανέφερε στο έργο του, Pao P'u Tzu, τις απόψεις κάποιου Pao Ching Yen, ο οποίος θεωρούσε ότι στο μακρινό παρελθόν, όταν δεν υπήρχαν βασιλιάδες, ο κόσμος ήταν καλύτερος από ό,τι είναι τώρα. Αυτός ο πρώτος ελευθεριακός αναρχικός, αφοσιωμένος μελετητής του Λάο Τσε και του Τσουάνγκ Τσου, ανέδυσε τη χρυσή εποχή των πρωτόγονων κοινοτήτων και αμέσως μετά τοποθετήθηκε στο πεδίο της πολιτικής και στη συγκεκριμένη μέθοδο πάλης ενάντια στον δεσποτικό απολυταρχισμό.

Σύμφωνα με τους λόγιους Κομφουκιανούς, ο Ουρανός, όταν γέννησε τους ανθρώπους, εγκαθίδρυσε και τους Βασιλείς. Και πώς ακριβώς εξέφρασε ο Ουρανός τη θέλησή του σχετικά με αυτό το θέμα; Οι ισχυροί καταπιέζουν τους αδύναμους και οι αδύναμοι υποτάσσονται. Οι πονηροί εξαπατούν τους αφελείς και οι δεύτεροι τίθενται στην υπηρεσία των πρώτων. Η σχέση Βασιλιά-υποτελούς προέκυψε επειδή υπήρχε υποταγή και επειδή υπήρχε υποτέλεια, κυβερνούσαν οι ανίκανοι άνθρωποι... Ο Γαλάζιος Ουρανός δεν είχε καμία σχέση με αυτό...

«Το να αναγκάζεις τον κόσμο να δουλεύει και να ταΐζει τους κυβερνητικούς αξιωματούχους σημαίνει εκμετάλλευση του λαού για να μπορούν οι υπάλληλοι να απολαμβάνουν μεγάλους μισθούς...

» Στο μακρινό παρελθόν δεν υπήρχε ούτε βασιλιάς ούτε υπήκοος. Αν κάποιος ήθελε να πιει, άνοιγε ένα πηγάδι· αν

Κανείς δεν χρησιμοποιούσε ούτε ασπίδες ούτε λόγχες, και δεν χτίζονταν φρούρια και τείχη. Τα δέκα χιλιάδες όντα ζούσαν μαζί σε υπερβατική ισότητα και ήταν ένα με το Τάο (τον Δρόμο). Οι ασθένειες δεν ήταν μεταδοτικές και

οι άνθρωποι τελείωναν τη μακρόχρονη ζωή τους με φυσικούς θανάτους. Οι άνθρωποι είχαν καθαρές και αθώες καρδιές και δεν υπήρχαν πονηρές συμπεριφορές. Έχοντας ό,τι χρειάζονταν για να φάνε, ήταν ικανοποιημένοι, χάιδευαν το στομάχι τους και πήγαιναν μια βόλτα. Τα λόγια τους ήταν απλά και λιτά, οι πράξεις τους άμεσες και χωρίς στολίδια. Πώς θα μπορούσαν να επινοηθούν οι φόροι; Πώς θα μπορούσαν να εφευρεθούν τοίχοι και ανθρωποπαγίδες και αυστηρές τιμωρίες;

» Όταν όμως επιστρατεύτηκε η πονηριά και γεννήθηκε η τεχνοτροπία, επειδή ο Δρόμος και η Αρετή ήταν σε παρακμή, η ιεραρχία εγκαθιδρύθηκε. Οι τελετουργίες της ανόδου και της καθόδου, της μείωσης και της αύξησης πολλαπλασιάστηκαν· άνθρωποι ντύθηκαν με ωραία κοστούμια για τις θυσίες και έφεραν ωραία ρούχα ως προσφορές στον Γαλάζιο Παράδεισο και στην Κίτρινη Γη. Κτίρια από πέτρα και ξύλο υψώθηκαν στα σύννεφα, και τα δοκάρια και οι σταυροδοκοί τους βάφτηκαν κόκκινο και πράσινο. Ανασκάφηκαν βράχοι για αναζήτηση πολύτιμων λίθων και ανοίχτηκαν ορυχεία για αναζήτηση θησαυρών.

χωρίς κυβερνητικούς αξιωματούχους, χωρίς φυλακές και χωρίς ατομική περιουσία.

Σχετικά με αυτήν την κοινότητα, το Chronicles of the Three Kingdoms παρέχει την ακόλουθη περιγραφή:

«Οι δόκιμοι ονομάζονταν Demon-Soldiers (guizu). Εκείνοι που είχαν μυηθεί στο Τάο ονομάζονταν Bearers of the Libations (jijiu). Κάθε άτομο ηγούταν μιας οργανωμένης ομάδας. Όλοι δίδασκαν την καλή πίστη, την αξιοπιστία και την ειλικρίνεια. Οι Bearers of the Libations ήταν υπεύθυνοι για τα «Inns of Equity», όπου αποθηκεύονταν το ρύζι και το κρέας. Οι ταξιδιώτες μπορούσαν να φάνε μέχρι να χορτάσουν. Αν έκαναν κατάχρηση αυτού του προνομίου, τα Πνεύματα του Τάο τους έκαναν να αρρωστήσουν. Δεν υπήρχαν φυλακές. Όσοι είχαν διαπράξει μικροεγκλήματα αναγκάζονταν να αναλογιστούν τα παραπτώματά τους ενώ περπατούσαν τα εκατό βήματα και έτσι το έγκλημά τους συγχωρούνταν. Όσοι είχαν διαπράξει σοβαρά εγκλήματα, μετά την τρίτη επανάληψη του ιδίου αδικήματος, εκτελούνταν. Δεν υπήρχαν πλέον κυβερνητικοί αξιωματούχοι, και ολόκληρη η «διοίκηση» βρισκόταν στα χέρια των Bearers of the Libations. Ο λαός (οι Κινέζοι) και οι γηγενείς ήταν πολύ ικανοποιημένοι με το καθεστώς».

Ένα άλλο βιβλίο, το Tien Lo, επισημαίνει ότι οι Bearers of the Libations ήταν υπεύθυνοι όχι μόνο για τη διαχείριση των Inns of Equity και την υλική ευημερία των ανθρώπων, αλλά βοηθούσαν, επίσης, τους μαθητές στη μελέτη του κανονιστικού βιβλίου των Πέντε Χιλιάδων Λέξεων, του Λάο Τσε (Τάο Τε Τσινγκ).

Το θεοκρατικό κράτος, το οποίο ιδρύθηκε το 190 από τη θρησκευτική κοινότητα των Five Pecks of Rice (Wudou Mi Dao), θα διαρκούσε τριάντα χρόνια. Εξαφανίστηκε κατά τη διάρκεια των ετών που σημαδεύτηκαν από αιματηρές αναταραχές και σηματοδότησαν το τέλος της Δεύτερης Δυναστείας Χαν το 220 και τον σχηματισμό των Τριών Βασιλείων (220-280).

Το πνεύμα της εξέγερσης των Five Pecks of Rice επέζησε. Το έτος 399, ο Σουν Εν, μέλος της θρησκευτικής κοινότητας και ο οποίος είχε κληρονομήσει τη θέση του ως πατριάρχης από τον θείο του από την μεριά του πατέρα του, στρατολόγησε τους οπαδούς του από τους ναυτικούς, τους ψαράδες και τους πειρατές των ακτών του Ζετζιάνγκ και σχημάτισε «στρατούς δαίμονες». Η εξέγερσή του, η οποία ξεκίνησε το 400, εξαπλώθηκε κατά μήκος των ακτών και απείλησε την πόλη Νανκίνγκ. Ηττημένοι το 402, αδύναμους και οι αδύναμοι υποτάσσονται. Οι πονηροί εξαπατούν τους αφελείς και οι δεύτεροι τίθενται στην υπηρεσία των πρώτων. Η σχέση Βασιλιά-υποτελούς προέκυψε επειδή υπήρχε υποταγή και επειδή υπήρχε υποτέλεια, κυβερνούσαν οι ανίκανοι άνθρωποι... Ο Γαλάζιος Ουρανός δεν είχε καμία σχέση με αυτό...

«Το να αναγκάζεις τον κόσμο να δουλεύει και να ταΐζει τους κυβερνητικούς αξιωματούχους σημαίνει εκμετάλλευση του λαού για να μπορούν οι υπάλληλοι να απολαμβάνουν μεγάλους μισθούς...

» Στο μακρινό παρελθόν δεν υπήρχε ούτε βασιλιάς ούτε υπήκοος. Αν κάποιος ήθελε να πιει, άνοιγε ένα πηγάδι· αν ήθελε να φάει, καλλιεργούσε τα χωράφια. Οι άνθρωποι δραστηριοποιούνταν όταν ανέτειλε ο ήλιος και, όταν έδυε ο ήλιος, ξεκουράζονταν... χωρίς ανησυχίες· ήταν ελεύθεροι, γενναιόδωροι, ήταν χαρούμενοι. Δεν υπήρχε ούτε πόλεμος ούτε έριδες, ούτε τιμή ούτε εκδίκηση. Στα βουνά δεν υπήρχαν μονοπάτια, στα ποτάμια δεν υπήρχαν βάρκες ή γέφυρες, δεν υπήρχε επικοινωνία μεταξύ ποταμών ή μεταξύ κοιλάδων. Κανείς δεν έπαιρνε αυτό που είχε ο άλλος. Δεν υπήρχαν ούτε φρουροί ούτε στρατιώτες, αφού κανείς δεν απειλούσε να επιτεθεί. Ούτε η δύναμη ούτε το κέρδος φύτρωναν και δεν υπήρχε αταξία ούτε συμφορές.

οι άνθρωποι τελείωναν τη μακρόχρονη ζωή τους με φυσικούς θανάτους. Οι άνθρωποι είχαν καθαρές και αθώες καρδιές και δεν υπήρχαν πονηρές συμπεριφορές. Έχοντας ό,τι χρειάζονταν για να φάνε, ήταν ικανοποιημένοι, χάιδευαν το στομάχι τους και πήγαιναν μια βόλτα. Τα λόγια τους ήταν απλά και λιτά, οι πράξεις τους άμεσες και χωρίς στολίδια. Πώς θα μπορούσαν να επινοηθούν οι φόροι; Πώς θα μπορούσαν να εφευρεθούν τοίχοι και ανθρωπο-παγίδες και αυστηρές τιμωρίες;

» Όταν όμως επιστρατεύτηκε η πονηριά και γεννήθηκε η τεχνοτροπία, επειδή ο Δρόμος και η Αρετή ήταν σε παρακμή, η ιεραρχία εγκαθιδρύθηκε. Οι τελετουργίες της ανόδου και της καθόδου, της μείωσης και της αύξησης πολλαπλασιάστηκαν· άνθρωποι ντύθηκαν με ωραία κοστούμια για τις θυσίες και έφεραν ωραία ρούχα ως προσφορές στον Γαλάζιο Παράδεισο και στην Κίτρινη Γη. Κτίρια από πέτρα και ξύλο υψώθηκαν στα σύννεφα, και τα δοκάρια και οι σταυροδοκοί τους βάφτηκαν κόκκινο και πράσινο. Ανασκάφηκαν βράχοι για αναζήτηση πολύτιμων λίθων και ανοίχτηκαν ορυχεία για αναζήτηση θησαυρών.

Παρ' όλο που ο νεφρίτης ήταν τόσο κοινός όσο τα δέντρα σε ένα δάσος, δεν υπήρχε αρκετός για να ικανοποιήσει τις ιδιοτροπίες των ανθρώπων· και παρ' όλο που είχαν συσσωρευτεί βουνά από χρυσό, δεν ήταν αρκετό για τα γούστα τους. Εγκατέλειψαν τον εαυτό τους στη διαστροφή και έφυγαν από την αρχέγονη καταγωγή, από την ουσία της Μεγάλης Αρχής.... Γύριζαν την πλάτη τους όλο και πε-

ρισσότερο στην αρχική απλότητα. Κατασκεύαζαν αιχμηρά, μυτερά όπλα και οι συμφορές των σφετερισμών και των εισβολών έγιναν όλο και περισσότερες. Το μόνο τους μέλημα ήταν να βεβαιωθούν ότι τα τόξα τους ήταν αρκετά δυνατά, οι ασπίδες τους αρκετά σκληρές, οι λόγχες τους αρκετά αιχμηρές και οι άμυνές τους αρκετά στέρεες.

» Τις εποχές που δεν υπήρχε ούτε καταπίεση ούτε βία, αυτές οι ανησυχίες ήταν άγνωστες...

» Γιατί τύραννοι, όπως ο Τσιν και ο Τσου, μπόρεσαν να κάψουν ανθρώπους, να σφαγιάσουν τους συμβούλους και τους λογοκριτές τους, να ξεριζώσουν τις καρδιές τους και να σπάζουν τα κόκαλά τους, και να εξαντλήσουν όλες τις πιθανότητες του κακού...; Γιατί μπόρεσαν να επιδεικνύουν τη σκληρότητά τους, να αφήσουν ελεύθερη τη διαστροφή τους και να τεμαχίσουν την Επικράτεια σαν χασάπηδες; Αυτό οφειλόταν στη βασιλική τους ιδιότητα που τους εξουσιοδοτούσε να κάνουν ό,τι ήθελαν. Από τη στιγμή που εδραιώθηκε η σχέση βασιλιά-υποτελούς, το πείσμα του πλήθους αυξανόταν καθημερινά. Τότε ήταν που ο λαός επαναστάτησε ενάντια στη δουλεία του, παραπονέθηκε που ζούσε στη λάσπη και τη σκόνη. Και ο Ηγεμόνας τρέμοντας στον βασιλικό του θρόνο, στον πατρογονικό αρχηγός τους Φανγκ Λα συνελήφθη μετά από ένα χρόνο μάχης, οι αντάρτες γλίτωσαν από το τέλος που τους επιφύλασσε μέσω ομαδικής αυτοκτονίας.

Δέκα χρόνια αργότερα, το 1130, ξέσπασε μια άλλη εξέγερση των αγροτών –των παραδοσιακών Ταοϊστικών των Five Pecks of Rice– στην περιοχή της λίμνης Ντόνγκτινγκ, στο νότιο Χουνάν. Οι ειδικές εισφορές που επιβλήθηκαν από κυβερνητικούς αξιωματούχους και η λεηλασία που διεξήχθη από έναν στρατό που ήταν μισός ιδιωτικός και μισός κυβερνητικός είχε εξοργίσει τους αγρότες, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν ταοϊστές, εμπνευσμένοι από τον Zhong Xiang. Αυτός ο πατριάρχης, ο οποίος ήταν επίσης μάγος και αρχηγός των ανταρτών, δήλωσε ότι «οι νόμοι του Σονγκ [της δυναστείας που βασίλευε] είναι διεστραμμένοι» και διακήρυξε το περίφημο σύνθημα, «ισοπεδώστε τους ευγενείς και τους δουλοπάροικους· κάνετε τους πλούσιους και τους φτωχούς ίσους». Οι αντάρτες απέρριψαν όλα τα σύμβολα της παλιάς τάξης και «έκαψαν διοικητικά κτίρια, οχυρωμένες πόλεις και αγορές, παγόδες και ναούς, τα σπίτια ισχυρών ληστών και σφαγίασαν κυβερνητικούς και αξιωματούχους, χωρίς να ξεχάσουν τους λόγιους τζου (Κομφουκιανούς), μοναχούς, γιατρούς, μάντεις...», δηλαδή όλους όσοι ζούσαν χωρίς να δουλέψουν και χωρίς να κάνουν κάτι για να κερδίσουν το ρύζι τους. Ο Zhong Xiang έπεσε τριάντα πέντε ημέρες μετά την έναρξη της εξέγερσης. Οι μαθητές του συνέχισαν τον αγώνα με περισσότερους από 400.000 μαχητές και σάρωσαν δεκαεννέα περιοχές μέχρι το 1134, οπότε και σφαγιάστηκαν όλοι.

Περίπου το 1300, η σκληρή εκμετάλλευση που επέβαλε η Μογγολική δύναμη προκάλεσε αυξανόμενο βαθμό εχθρότητας από την πλευρά του κινεζικού πληθυσμού, ο οποίος ήταν έτοιμος να ξεσηκωθεί και να πολεμήσει ενάντια στις δυνάμεις κατοχής.

Η αντίθεση στους Μογγόλους αποκρυσταλλώθηκε στις απαγορευμένες και διωκόμενες μυστικές κοινότητες. Οι υποστηρικτές της βουδιστικής ομάδας του Λευκού Λωτού (Pai-lien chiao), οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν φτωχοί αγρότες, αρνήθηκαν να πληρώσουν τους φόρους τους ή να εκτελέσουν την ποσόστωσή τους για καταναγκαστική εργασία. Το ίδιο συνέβη και με τα μέλη της ομάδας οι αντάρτες αγρότες συνήψαν συμμαχία με τους εργάτες στα ορυχεία αργύρου με επικεφαλής τον Γε Ζονγκλίου. Αυτές οι δυνάμεις κατέκτησαν πόλεις και πόλεις, λεηλάτησαν τις οπλαποθήκες και η εξέγερση έγινε επαναστατικό κίνημα. Η επακόλουθη καταστολή οδήγησε στο θάνατο ή στην εξορία ενός εκατομμυρίου ανθρώπων. Το 1476 επαναλήφθηκε το ίδιο φαινόμενο και το 1565 ξέσπασαν οι εξεγέρσεις αδέσποτων ανθρακωρύχων στις ορεινές περιοχές μεταξύ Zhejiang, Anhui και Jiangxi.

Τον 17ο αιώνα, κατά τα τελευταία χρόνια της δυναστείας των Μινγκ, ένας παλιός στρατιώτης, ο Zhang Xianzhong, ανέλαβε την ηγεσία των πληβείων και στη συνέχεια προχώρησε στη σφαγή των πλούσιων γαιοκτημόνων, των αξιωματούχων και των κυβερνητικών αξιωματούχων της Αυτοκρατορίας, απελευθέρωσε όλους τους σκλάβους και αυτοανακηρύχθηκε βασιλιάς στο Τσενγκντού, την πρωτεύουσα του Σετσουάν. Έπεσε στη μάχη το 1646, αφού είχε καταλάβει την κοιλάδα του ποταμού Μιν και το Σιτσουάν για δύο χρόνια.

Κατά τη μεταγενέστερη βασιλεία των Μάντσους, μεγάλες εξεγέρσεις των φτωχών, οι οποίες οργανώθηκαν από τη μυστική κοινότητα του Λευκού Λωτού, ξέσπασαν τη δεκαετία του 1780 και δεν τελείωσαν παρά το 1803.

Στις αρχές του 19ου αιώνα, η Κίνα είχε ακόμη μια μεσαιωνική οικονομική, πολιτική και κοινωνική δομή. Η εισβολή των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων μείωσε την Αυτοκρατορία σε ημι-αποικιακή κατάσταση. Η δυναστεία των Μαντσού, ήδη σε παρακμή λόγω μιας σειράς συνθηκών που επιβλήθηκαν υπό την απειλή των όπλων (οι πόλεμοι του οπίου του 1842 και του 1857), άνοιξε τις πόρτες της, πρώτα στις γαλλοβρετανικές δυνάμεις και μετά στις άλλες, απαλλάσσοντάς τες από δασμούς και χορηγώντας τους παραχωρήσεις σε διάφορες πόλεις, θύλακες σε κινεζικό έδαφος που αφαιρέθηκαν από την εξουσία της κυβέρνησης στο Πεκίνο. Το εμπόριο οπίου νομιμοποιήθηκε. Οι νικητές επέβαλαν τεράστιες πολεμικές αποζημιώσεις στην Κίνα. Τα ξένα πλοία επιτρεπόταν να κυκλοφορούν ελεύθερα στα ποτάμια της χώρας. Η κυβέρνηση του Πεκίνου υποτάχθηκε πλήρως μετά το 1860, όταν το περίφημο Θερινό Ανάκτορο λεηλατήθηκε και κάηκε από ένα εκστρατευτικό σώμα Γάλλων και Βρετανών στρατιωτών,

» Τις εποχές που δεν υπήρχε ούτε καταπίεση ούτε βία, αυτές οι ανησυχίες ήταν άγνωστες...

» Γιατί τύραννοι, όπως ο Τσιν και ο Τσου, μπόρεσαν να κάψουν ανθρώπους, να σφαγιάσουν τους συμβούλους και τους λογοκριτές τους, να ξεριζώσουν τις καρδιές τους και να σπάζουν τα κόκαλά τους, και να εξαντλήσουν όλες τις πιθανότητες του κακού...; Γιατί μπόρεσαν να επιδεικνύουν τη σκληρότητά τους, να αφήσουν ελεύθερη τη διαστροφή τους και να τεμαχίσουν την Επικράτεια σαν χασάπηδες; Αυτό οφειλόταν στη βασιλική τους ιδιότητα που τους εξουσιοδοτούσε να κάνουν ό,τι ήθελαν. Από τη στιγμή που εδραιώθηκε η σχέση βασιλιά-υποτελούς, το πείσμα του πλήθους αυξανόταν καθημερινά. Τότε ήταν που ο λαός επαναστάτησε ενάντια στη δουλεία του, παραπονέθηκε που ζούσε στη λάσπη και τη σκόνη. Και ο Ηγεμόνας τρέμοντας στον βασιλικό του θρόνο, στον πατρογονικό του ναό, συνέτριψε τους ανθρώπους μέσα στη δυστυχία τους. Επιδίωξε να τους φυλακίσει μέσα από τελετουργικά, νόμους και κανόνες και να τους καθυποτάξει με τιμωρίες και ποινές. Σαν να ήταν δυνατό να αναχαιτίσει κάποιος θυελλώδεις θάλασσες και τρομερές πλημμύρες και μετά να τις γαληνέψει με ένα βουναλάκι χώματος και να τις συγκρατήσει με μια απλή κίνηση του χεριού».

Οι Ταοϊστές στοχαστές αμφισβήτησαν την ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων κάτω από τον ουρανό της Κίνας, ενώ μεταξύ των αγροτών το πνεύμα της εξέγερσης αυξήθηκε κατά την εποχή της αγροτικής κρίσης. Στην ύπαιθρο, ο διαχωρισμός μεταξύ πλουσίων και φτωχών επιδείνωσε τις κοινωνικές εντάσεις και οι εξεγέρσεις των αγροτών ήταν ενδημικές σε όλη αυτή την περίοδο. Κατά τη διάρκεια ορισμένων εποχών (επί δυναστείας των Τανγκ, του 7ου έως του 8ου αιώνα, και της δυναστείας των Σονγκ, κατά τον 12ο αιώνα) η αυτοκρατορική εξουσία αναγκάστηκε να εφαρμόσει αγροτικές μεταρρυθμίσεις για να

από κυβερνητικούς αξιωματούχους και η λεηλασία που διεξήχθη από έναν στρατό που ήταν μισός ιδιωτικός και μισός κυβερνητικός είχε εξοργίσει τους αγρότες, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν ταοϊστές, εμπνευσμένοι από τον Zhong Xiang. Αυτός ο πατριάρχης, ο οποίος ήταν επίσης μάγος και αρχηγός των ανταρτών, δήλωσε ότι «οι νόμοι του Σονγκ [της δυναστείας που βασίλευε] είναι διεστραμμένοι» και διακήρυξε το περίφημο σύνθημα, «ισοπεδώστε τους ευγενείς και τους δουλοπάροικους· κάνετε τους πλούσιους και τους φτωχούς ίσους». Οι αντάρτες απέρριψαν όλα τα σύμβολα της παλιάς τάξης και «έκαψαν διοικητικά κτίρια, οχυρωμένες πόλεις και αγορές, παγόδες και ναούς, τα σπίτια ισχυρών ληστών και σφαγίασαν κυβερνητικούς και αξιωματούχους, χωρίς να ξεχάσουν τους λόγιους τζου (Κομφουκιανούς), μοναχούς, γιατρούς, μάντεις...», δηλαδή όλους όσοι ζούσαν χωρίς να δουλέψουν και χωρίς να κάνουν κάτι για να κερδίσουν το ρύζι τους. Ο Zhong Xiang έπεσε τριάντα πέντε ημέρες μετά την έναρξη της εξέγερσης. Οι μαθητές του συνέχισαν τον αγώνα με περισσότερους από 400.000 μαχητές και σάρωσαν δεκαεννέα περιοχές μέχρι το 1134, οπότε και σφαγιάστηκαν όλοι.

Περίπου το 1300, η σκληρή εκμετάλλευση που επέβαλε η Μογγολική δύναμη προκάλεσε αυξανόμενο βαθμό εχθρότητας από την πλευρά του κινεζικού πληθυσμού, ο οποίος ήταν έτοιμος να ξεσηκωθεί και να πολεμήσει ενάντια στις δυνάμεις κατοχής.

Η αντίθεση στους Μογγόλους αποκρυσταλλώθηκε στις απαγορευμένες και διωκόμενες μυστικές κοινότητες. Οι υποστηρικτές της βουδιστικής ομάδας του Λευκού Λωτού (Pai-lien chiao), οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν φτωχοί αγρότες, αρνήθηκαν να πληρώσουν τους φόρους τους ή να εκτελέσουν την ποσόστωσή τους για καταναγκαστική εργασία. Το ίδιο συνέβη και με τα μέλη της ομάδας του Λευκού Σύννεφου (Pai-yiin chiao-hui) στη νότια όχθη του ποταμού Yangtze. Άλλα κινήματα, που περίμεναν με το κλείσιμο της χιλιετίας την άφιξη του Βούδα-Μεσσία, εμφανίστηκαν στην πόλη Χενάν το 1335, στην Χουνάν το 1337 και στο Γκουανγκντόνγκ και το Σιτσουάν τα επόμενα χρόνια.

Το 1351, μετά τις μεγάλες πλημμύρες, η εξέγερση του Κόκκινου Στρατού (Hongjun), που ονομάστηκε έτσι λόγω των χαρακτηριστικών κόκκινων τουρμπάν που φορούσαν οι στρατιώτες του, εγκαινίασε τις μεγάλες εξεγέρσεις του κάτω Κίτρινου Ποταμού και αυτές οι κινήσεις εξαπλώθηκαν τα επόμενα χρόνια σε την επαρχία Anhui.

Οι εξεγέρσεις των αγροτών οδήγησαν στην πτώση δυναστειών ή στη δημιουργία νέων. Το 1352, ένας 24χρονος μοναχός, ο Zhu Yuanzhang, ηγήθηκε μιας ομάδας ανταρτών και κατέλαβε μια μικρή πόλη στο βορειοδυτικό τμήμα του Anhui. Αφού συνήψε συμμαχία με τον Κόκκινο Στρατό, εξάλειψε επιτυχώς τους αντιπάλους του και τελικά κα-

οι εξεγέρσεις αδέσποτων ανθρακωρύχων στις ορεινές περιοχές μεταξύ Zhejiang, Anhui και Jiangxi.

Τον 17ο αιώνα, κατά τα τελευταία χρόνια της δυναστείας των Μινγκ, ένας παλιός στρατιώτης, ο Zhang Xianzhong, ανέλαβε την ηγεσία των πληβείων και στη συνέχεια προχώρησε στη σφαγή των πλούσιων γαιοκτημόνων, των αξιωματούχων και των κυβερνητικών αξιωματούχων της Αυτοκρατορίας, απελευθέρωσε όλους τους σκλάβους και αυτοανακηρύχθηκε βασιλιάς στο Τσενγκντού, την πρωτεύουσα του Σετσουάν. Έπεσε στη μάχη το 1646, αφού είχε καταλάβει την κοιλάδα του ποταμού Μιν και το Σιτσουάν για δύο χρόνια.

Κατά τη μεταγενέστερη βασιλεία των Μάντσους, μεγάλες εξεγέρσεις των φτωχών, οι οποίες οργανώθηκαν από τη μυστική κοινότητα του Λευκού Λωτού, ξέσπασαν τη δεκαετία του 1780 και δεν τελείωσαν παρά το 1803.

Στις αρχές του 19ου αιώνα, η Κίνα είχε ακόμη μια μεσαιωνική οικονομική, πολιτική και κοινωνική δομή. Η εισβολή των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων μείωσε την Αυτοκρατορία σε ημι-αποικιακή κατάσταση. Η δυναστεία των Μαντσού, ήδη σε παρακμή λόγω μιας σειράς συνθηκών που επιβλήθηκαν υπό την απειλή των όπλων (οι πόλεμοι του οπίου του 1842 και του 1857), άνοιξε τις πόρτες της, πρώτα στις γαλλοβρετανικές δυνάμεις και μετά στις άλλες, απαλλάσσοντάς τες από δασμούς και χορηγώντας τους παραχωρήσεις σε διάφορες πόλεις, θύλακες σε κινεζικό έδαφος που αφαιρέθηκαν από την εξουσία της κυβέρνησης στο Πεκίνο. Το εμπόριο οπίου νομιμοποιήθηκε. Οι νικητές επέβαλαν τεράστιες πολεμικές αποζημιώσεις στην Κίνα. Τα ξένα πλοία επιτρεπόταν να κυκλοφορούν ελεύθερα στα ποτάμια της χώρας. Η κυβέρνηση του Πεκίνου υποτάχθηκε πλήρως μετά το 1860, όταν το περίφημο Θερινό Ανάκτορο λεηλατήθηκε και κάηκε από ένα εκστρατευτικό σώμα Γάλλων και Βρετανών στρατιωτών, μετά την είσοδό τους στην πρωτεύουσα.

Με τον ερχομό των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων γεννήθηκε μια νέα τάξη, το μικρόβιο της κινεζικής αστικής τάξης, αυτή των αγοραστών, που βοήθησαν το ξένο κεφάλαιο να εκμεταλλευτεί τον πληθυσμό. Η απόγνωση των αγροτών εξερράγη με αγροτικούς ξεσηκωμούς, εξεγέρσεις και επαναστάσεις, η σημαντικότερη από τις οποίες ήταν αυτή των Ταϊπίνγκ.

Το Βασίλειο του Ουρανού των Ταϊπίνγκ (Εξέγερση των Ταϊπίνγκ 1851–1864)

Στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα, μια αγροτική εξέγερση ξέσπασε στη βόρεια Κίνα, με επικεφαλής τις βουδιστικές ομάδες του Λευκού Λωτού και του Τάγματος του Ουρανού. Οι πειρατές λεηλατούσαν τις ακτές του Guangdong, του Fujian και του Zhejiang. Η νότια Κίνα μετατράπηκε σε σκηνικό σποραδικών εξεγέρσεων αγροτών που επηρεάζο-

κάψουν ανθρώπους, να σφαγιάσουν τους συμβούλους και τους λογοκριτές τους, να ξεριζώσουν τις καρδιές τους και να σπάζουν τα κόκαλά τους, και να εξαντλήσουν όλες τις πιθανότητες του κακού...; Γιατί μπόρεσαν να επιδεικνύουν τη σκληρότητά τους, να αφήσουν ελεύθερη τη διαστροφή τους και να τεμαχίσουν την Επικράτεια σαν χασάπηδες; Αυτό οφειλόταν στη βασιλική τους ιδιότητα που τους εξουσιοδοτούσε να κάνουν ό,τι ήθελαν. Από τη στιγμή που εδραιώθηκε η σχέση βασιλιά-υποτελούς, το πείσμα του πλήθους αυξανόταν καθημερινά. Τότε ήταν που ο λαός επαναστάτησε ενάντια στη δουλεία του, παραπονέθηκε που ζούσε στη λάσπη και τη σκόνη. Και ο Ηγεμόνας τρέμοντας στον βασιλικό του θρόνο, στον πατρογονικό του ναό, συνέτριψε τους ανθρώπους μέσα στη δυστυχία τους. Επιδίωξε να τους φυλακίσει μέσα από τελετουργικά, νόμους και κανόνες και να τους καθυποτάξει με τιμωρίες και ποινές. Σαν να ήταν δυνατό να αναχαιτίσει κάποιος θυελλώδεις θάλασσες και τρομερές πλημμύρες και μετά να τις γαληνέψει με ένα βουναλάκι χώματος και να τις συγκρατήσει με μια απλή κίνηση του χεριού».

Οι Ταοϊστές στοχαστές αμφισβήτησαν την ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων κάτω από τον ουρανό της Κίνας, ενώ μεταξύ των αγροτών το πνεύμα της εξέγερσης αυξήθηκε κατά την εποχή της αγροτικής κρίσης. Στην ύπαιθρο, ο διαχωρισμός μεταξύ πλουσίων και φτωχών επιδείνωσε τις κοινωνικές εντάσεις και οι εξεγέρσεις των αγροτών ήταν ενδημικές σε όλη αυτή την περίοδο. Κατά τη διάρκεια ορισμένων εποχών (επί δυναστείας των Τανγκ, του 7ου έως του 8ου αιώνα, και της δυναστείας των Σονγκ, κατά τον 12ο αιώνα) η αυτοκρατορική εξουσία αναγκάστηκε να εφαρμόσει αγροτικές μεταρρυθμίσεις για να εδραιώσει έναν ορισμένο βαθμό κοινωνικής ειρήνης.

Η μεγάλη αγροτική εξέγερση του Σετσουάν του 993, με επικεφαλής τους μυστικιστές Γουάνγκ Σιαόμπο και Λι Σουν, ξεκίνησε με το σύνθημα, «ισοπεδώστε τους πλούσιους και τους φτωχούς» (Kiun p'in fou).

Το 1120, στο Zhejiang, οι ειδικοί φόροι που επιβλήθηκαν για την κατασκευή του Αυτοκρατορικού Παλατιού στο Kaifeng προκάλεσαν μια σύντομη εξέγερση υπό την ηγεσία μιας βουδιστικής μυστικής κοινωνίας επηρεασμένης από το πνεύμα του ανατρεπτικού Ταοϊσμού. Οι επαναστάτες, φτωχά οπλισμένοι, αυστηροί χορτοφάγοι που λάτρευαν τους δαίμονες, έσφαξαν πλούσιους, κυβερνητικούς αξιωματούχους και υψηλόβαθμα στελέχη. Όταν ο και σφαγιάστηκαν όλοι.

Περίπου το 1300, η σκληρή εκμετάλλευση που επέβαλε η Μογγολική δύναμη προκάλεσε αυξανόμενο βαθμό εχθρότητας από την πλευρά του κινεζικού πληθυσμού, ο οποίος ήταν έτοιμος να ξεσηκωθεί και να πολεμήσει ενάντια στις δυνάμεις κατοχής.

Η αντίθεση στους Μογγόλους αποκρυσταλλώθηκε στις απαγορευμένες και διωκόμενες μυστικές κοινότητες. Οι υποστηρικτές της βουδιστικής ομάδας του Λευκού Λωτού (Pai-lien chiao), οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν φτωχοί αγρότες, αρνήθηκαν να πληρώσουν τους φόρους τους ή να εκτελέσουν την ποσόστωσή τους για καταναγκαστική εργασία. Το ίδιο συνέβη και με τα μέλη της ομάδας του Λευκού Σύννεφου (Pai-yiin chiao-hui) στη νότια όχθη του ποταμού Yangtze. Άλλα κινήματα, που περίμεναν με το κλείσιμο της χιλιετίας την άφιξη του Βούδα-Μεσσία, εμφανίστηκαν στην πόλη Χενάν το 1335, στην Χουνάν το 1337 και στο Γκουανγκντόνγκ και το Σιτσουάν τα επόμενα χρόνια.

Το 1351, μετά τις μεγάλες πλημμύρες, η εξέγερση του Κόκκινου Στρατού (Hongjun), που ονομάστηκε έτσι λόγω των χαρακτηριστικών κόκκινων τουρμπάν που φορούσαν οι στρατιώτες του, εγκαινίασε τις μεγάλες εξεγέρσεις του κάτω Κίτρινου Ποταμού και αυτές οι κινήσεις εξαπλώθηκαν τα επόμενα χρόνια σε την επαρχία Anhui.

Οι εξεγέρσεις των αγροτών οδήγησαν στην πτώση δυναστειών ή στη δημιουργία νέων. Το 1352, ένας 24χρονος μοναχός, ο Zhu Yuanzhang, ηγήθηκε μιας ομάδας ανταρτών και κατέλαβε μια μικρή πόλη στο βορειοδυτικό τμήμα του Anhui. Αφού συνήψε συμμαχία με τον Κόκκινο Στρατό, εξάλειψε επιτυχώς τους αντιπάλους του και τελικά κατέλαβε το Πεκίνο. Το 1368 έβαλε τέλος στη δυναστεία των Μογγόλων Γιουάν και ίδρυσε τη Δυναστεία των Μινγκ.

Η κοινωνική αναταραχή του 15ου και 16ου αιώνα είχε τις ίδιες αιτίες με αυτές των προηγούμενων αιώνων. Ξεκινώντας από τον 10ο αιώνα, εμφανίστηκε μια τάξη ενοικιαστών αγροτών και αγροτικών εργατών και ο αριθμός των ακτήμων αγροτών, άστεγων και χωρίς πόρους, αυξήθηκε. Ένα εργατικό δυναμικό, του οποίου οι συνθήκες εργασίας έφταναν στα όρια της δουλείας, εργαζόταν στα ορυχεία, τα χυτήρια, τα εργοστάσια κεραμικής και χαρτοποιίας και τις βιομηχανίες εκτύπωσης και αλατιού. Κατά τη διάρκεια της μεγάλης εξέγερσης, με επικεφαλής τον Ντενγκ Μαόσι το 1448–1449 στην περιοχή Ζετζιάνγκ και Φουτζιάν, κών που επιβλήθηκαν υπό την απειλή των όπλων (οι πόλεμοι του οπίου του 1842 και του 1857), άνοιξε τις πόρτες της, πρώτα στις γαλλοβρετανικές δυνάμεις και μετά στις άλλες, απαλλάσσοντάς τες από δασμούς και χορηγώντας τους παραχωρήσεις σε διάφορες πόλεις, θύλακες σε κινεζικό έδαφος που αφαιρέθηκαν από την εξουσία της κυβέρνησης στο Πεκίνο. Το εμπόριο οπίου νομιμοποιήθηκε. Οι νικητές επέβαλαν τεράστιες πολεμικές αποζημιώσεις στην Κίνα. Τα ξένα πλοία επιτρεπόταν να κυκλοφορούν ελεύθερα στα ποτάμια της χώρας. Η κυβέρνηση του Πεκίνου υποτάχθηκε πλήρως μετά το 1860, όταν το περίφημο Θερινό Ανάκτορο λεηλατήθηκε και κάηκε από ένα εκστρατευτικό σώμα Γάλλων και Βρετανών στρατιωτών, μετά την είσοδό τους στην πρωτεύουσα.

Με τον ερχομό των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων γεννήθηκε μια νέα τάξη, το μικρόβιο της κινεζικής αστικής τάξης, αυτή των αγοραστών, που βοήθησαν το ξένο κεφάλαιο να εκμεταλλευτεί τον πληθυσμό. Η απόγνωση των αγροτών εξερράγη με αγροτικούς ξεσηκωμούς, εξεγέρσεις και επαναστάσεις, η σημαντικότερη από τις οποίες ήταν αυτή των Ταϊπίνγκ.

Το Βασίλειο του Ουρανού των Ταϊπίνγκ (Εξέγερση των Ταϊπίνγκ 1851–1864)

Στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα, μια αγροτική εξέγερση ξέσπασε στη βόρεια Κίνα, με επικεφαλής τις βουδιστικές ομάδες του Λευκού Λωτού και του Τάγματος του Ουρανού. Οι πειρατές λεηλατούσαν τις ακτές του Guangdong, του Fujian και του Zhejiang. Η νότια Κίνα μετατράπηκε σε σκηνικό σποραδικών εξεγέρσεων αγροτών που επηρεάζονταν από μυστικές οργανώσεις οι οποίες συνδέονταν με την Κοινότητα της Τριάδας (*Sanhohui*), μια άλλη ονομασία για την Κοινότητα του Ουρανού και της Γης (*Tiandihui*).

Στην κεντρική Κίνα, την ίδια περίοδο, στις επαρχίες Jiangxi και Guangdong, στη μέση και κάτω κοιλάδα του ποταμού Yangtze, εμφανίστηκε η Κοινότητα «Λάτρεις του Θεού» (*Bai Shangdi Hui*) ανάμεσα σε χιλιάδες αγρότες που υπόφεραν κάτω από τον ζυγό των γαιοκτημόνων, της εκμετάλλευσης των τοκογλύφων και τους εκβιασμούς των Μανδαρίνων. Μέσα στη βαθιά τους απόγνωση οι χωρικοί κοίταξαν προς τον ουρανό. Οι «Λάτρεις του Θεού»,

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

εμπνευσμένοι από τον Χριστιανισμό, πήραν το όνομα *Taiping* («Μεγάλη Ειρήνη»), ακολουθώντας τα χνάρια της Ταοϊστικής κοινότητας των Κίτρινων Τουρμπάν του 2ου αιώνα μ.Χ. Αυτά τα δύο κινήματα, αν και γεννήθηκαν σε διαφορετικά ιστορικά πλαίσια, επιδίωκαν τον ίδιο στόχο: να πραγματοποιήσουν την ουτοπία της Μεγάλης Ειρήνης, μιας κοινωνίας «χωρίς πλούσιους ή φτωχούς», την επιστροφή της εποχής της ευτυχίας, της μυθικής χρυσής εποχής του παρελθόντος.

Επικεφαλής των *Taiping* βρίσκουμε τον Hong Xiuquan (1813-1864), έναν οραματιστή, μέλος της μειονότητας της κινεζικής εθνικής ομάδας των Hakka, που ασπάστηκε τον Χριστιανισμό υπό την επιρροή προτεσταντών ιεραποστόλων. Πίστευε ότι ήταν ο μικρότερος αδερφός του Ιησού Χριστού και ότι ήταν ο μεσσίας του οποίου η αποστολή ήταν να σώσει τον κόσμο. Η οικονομική ύφεση και η πείνα του 1849 προκάλεσαν την ταχεία ανάπτυξη της Κοινότητας «Λάτρεις του Θεού». Μέσα σε δύο ή τρία χρόνια είχε 30.000 μέλη. Μεταξύ των μελών, οι περισσότεροι ήταν φτωχοί αγρότες, αλλά και 3.000 ανθρακωρύχοι, καθώς και μεγάλος αριθμός ανέργων εργαζομένων στις μεταφορές της οδού που οδηγούσε από το Hunan στην κοιλάδα Xiang στο Hunan, χιλιάδες λιποτάκτες από τον αυτοκρατορικό στρατό, ιθαγενείς και φυγάδες από τις επαρχίες Guangdong και Guangxi. Στις τάξεις της Κοινότητας εντάχθηκαν και Κινέζοι διανοούμενοι, καθώς και μικροαστοί ακτήμονες. Οι «Λάτρεις του Θεού» ένωσαν τις δυνάμεις τους με τις άλλες μυστικές κοινότητες που αντιτίθεντο στη Δυναστεία των Μαντσού.

σαν στις περιοχές στα νοτιοανατολικά του Nanking. Κατέλαβαν το Nanking το 1853 μετά από δεκαέξι μήνες αιματηρών μαχών ενάντια στις αυτοκρατορικές δυνάμεις των Manchus. Το Nanking, που μετονομάστηκε σε Ουράνια Πρωτεύουσα (*Tianjing*) θα ήταν το πολιτικό κέντρο του Ουράνιου Βασιλείου μέχρι την πτώση του, το 1864. Ο στρατός *Taiping*, επιδιώκοντας να διευρύνει το βασίλειο, προχώρησε στην κατάκτηση του Κάτω Yangtze, έστειλε μια αποστολή με κατεύθυνση βόρεια προς την περιοχή T'ientsi και απείλησε το Πεκίνο. Αναγκάστηκαν να αποσυρθούν λόγω του κρύου καιρού και της έλλειψης προμηθειών. Ηττήθηκαν στην περιοχή του Shandong το 1855.

Η πρώτη επαναστατική πράξη των *Ταϊπίνγκ* ήταν η κατάργηση του πλεκτού χτενίσματος που ήταν γνωστό ως queu (κοτσίδα), το οποίο θεωρούσαν σύμβολο υποτέλειας που επέβαλαν οι βασιλείς Μαντζού. Οι *Taiping* είχαν μακριά μαλλιά, γι' αυτό οι εχθροί τους τούς αποκαλούσαν

«μακρυμάλληδες ληστές» (*changmao*). Αφού ίδρυσαν το θεοκρατικό τους κράτος, οι *Ταϊπίνγκ* προχώρησαν σε δήμευση γης και αναδιανομή της σε όσους ήταν αρκετά μεγάλοι για να την καλλιεργήσουν, παρέχοντάς τους δικαίωμα επικαρπίας στη γη που ήταν εμπνευσμένο από το αρχαίο σύστημα των ορθογώνιων χωραφιών τα οποία ήταν χωρισμένα σε εννέα ίσα μέρη.

Οι γυναίκες λάμβαναν μερίδια γης ίσα με αυτά που έπαιρναν οι άνδρες. Ο αγροτικός νόμος του *Ταϊπίνγκ* αντανακλούσε τον πρωτόγονο αγροτικό κολεκτιβισμό των περασμένων εποχών: «Αν υπάρχει γη, θα τη δουλέψουμε

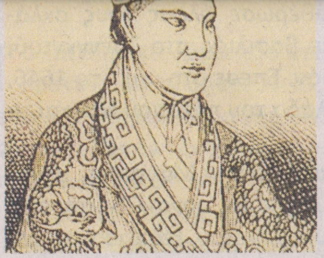
Ο Ουράνιος Βασιλιάς, υπό την επιρροή του πρωθυπουργού του Hong Rengan (1822-1864), ξεκίνησε ένα πρόγραμμα εκσυγχρονισμού (κατασκευή σιδηροδρόμων, ανάπτυξη επιστήμης και τεχνολογίας....).

Το *Ταϊπίνγκ* προσπάθησε να καταλήξει σε συμφωνία με τους ξένους σχετικά με το ελεύθερο εμπόριο αγαθών και την καταστολή του εμπορίου οπίου. Ο Ουράνιος Βασιλιάς διαμόρφωσε τη μοναρχία του με βάση εκείνες του παρελθόντος και ίδρυσε μια Αυλή στο Nanking. Για την πρόσληψη αξιωματούχων, οι κλασικές γνώσεις του Κομφούκιου αντικαταστάθηκαν με εξετάσεις στις Βιβλικές γνώσεις. Γρήγορα αναπτύχθηκε μια αριστοκρατία η οποία προσπάθησε να κάνει μόνιμα τα προνόμιά της. Έτσι, το πρόγραμμα εκσυγχρονισμού παρέμεινε νεκρό γράμμα. ***Η εξουσία διαφθείρει.***

Το 1860, η Αυλή των Μαντζού ξεκίνησε μια εκστρατεία επανάκτησης των εδαφών που είχαν καταλάβει οι *Ταϊπίνγκ*, ζητώντας την υποστήριξη δύο Κινέζων πολιτικών, του Zeng Guofan, που εκπροσωπούσε τα συμφέροντα των Κινέζων γαιοκτημόνων και του Li Hongzhang, ηγέτη των αστών Κινέζων επιχειρηματιών. Αυτοί οι δύο δολοφόνοι οργάνωσαν και οδήγησαν τον πόλεμο κατά των *Ταϊπίνγκ* με σημαντική βοήθεια από μισθοφόρους και υλικό που παρείχαν οι δυτικές δυνάμεις. Οι αυτοκρατορικοί στρατοί αντιμετώπισαν αιματηρή αντίσταση από την πλευρά των *Taiping*. Το 1864, το Nanking έπεσε. Ο Hong Xiuquan, ο Ουράνιος Βασιλιάς, αυτοκτόνησε. Ένα εκατομμύριο άνθρωποι πέθαναν κατά τη διάρκεια της καταστολής που ακολούθησε. Οι στρατοί της *Ταϊπίνγκ* συνέχισαν να πολεμούν για δύο ακόμη χρόνια στο Fujian και κάποιοι διέφυγαν στη Φορμόζα, ενώ άλλοι έφτασαν στο Tonkin (βόρειο Βιετνάμ), όπου, υπό το όνομα *Στρατός της Μαύρης Σημαίας*, πολέμησαν γενναία ενάντια στα αποικιακά στρατεύματα των Γάλλων εισβολέων.

Οι *Ταϊπίνγκ*, το κίνημα των οποίων είχε αγκαλιάσει τις πολυπληθέστερες επαρχίες της νότιας και κεντρικής Κίνας, κατατρόπωσε τους αυτοκρατορικούς στρατούς για δεκατρία χρόνια, από το 1851 έως το 1864.

της μειονότητας της κινεζικής εθνικής ομάδας των Hakka, που ασπάστηκε τον Χριστιανισμό υπό την επιρροή προτεσταντών ιεραποστόλων. Πίστευε ότι ήταν ο μικρότερος αδερφός του Ιησού Χριστού και ότι ήταν ο μεσσίας του οποίου η αποστολή ήταν να σώσει τον κόσμο. Η οικονομική ύφεση και η πείνα του 1849 προκάλεσαν την ταχεία ανάπτυξη της Κοινότητας «Λάτρεις του Θεού». Μέσα σε δύο ή τρία χρόνια είχε 30.000 μέλη. Μεταξύ των μελών, οι περισσότεροι ήταν φτωχοί αγρότες, αλλά και 3.000 ανθρακωρύχοι, καθώς και μεγάλος αριθμός ανέργων εργαζομένων στις μεταφορές της οδού που οδηγούσε από το Hunan στην κοιλάδα Xiang στο Hunan, χιλιάδες λιποτάκτες από τον αυτοκρατορικό στρατό, ιθαγενείς και φυγάδες από τις επαρχίες Guangdong και Guangxi. Στις τάξεις της Κοινότητας εντάχθηκαν και Κινέζοι διανοούμενοι, καθώς και μικροαστοί ακτήμονες. Οι «Λάτρεις του Θεού» ένωσαν τις δυνάμεις τους με τις άλλες μυστικές κοινότητες που αντιτίθεντο στη Δυναστεία των Μαντσού.

Η εξέγερση ξέσπασε το 1850 στο ανατολικό Guangxi, στην πόλη Kint'ients'uen, στην περιοχή Kik'ingtchan, κοντά στο βουνό Thistle, όπου βρισκόταν η έδρα της Κοινότητας «Λάτρεις του Θεού». Το κατεξοχήν αγροτικό κίνημα προσπάθησε να εξαλείψει τους γαιοκτήμονες και τους μανδαρίνους οι οποίοι αντιπροσώπευαν την αυτοκρατορική εξουσία των Manchus, που γενικά μισούσε ο κινεζικός λαός.

Το 1851, ο Hong Xiuquan αυτοανακηρύχτηκε Ουράνιος Βασιλιάς (*Τιανγουάνγκ*) και ιδρυτής του Ουράνιου Βασιλείου της Μεγάλης Ειρήνης. Απένειμε στους υπουργούς και τους στρατιωτικούς διοικητές του τούς τίτλους του Δεύτερου Βασιλιά, Βασιλιά της Ανατολής, Βασιλιά της Δύ-

queu (κοτσίδα), το οποίο θεωρούσαν σύμβολο υποτέλειας που επέβαλαν οι βασιλείς Μαντζού. Οι *Taiping* είχαν μακριά μαλλιά, γι' αυτό οι εχθροί τους τούς αποκαλούσαν

«μακρυμάλληδες ληστές» (*changmao*). Αφού ίδρυσαν το θεοκρατικό τους κράτος, οι *Ταϊπίνγκ* προχώρησαν σε δήμευση γης και αναδιανομή της σε όσους ήταν αρκετά μεγάλοι για να την καλλιεργήσουν, παρέχοντάς τους δικαίωμα επικαρπίας στη γη που ήταν εμπνευσμένο από το αρχαίο σύστημα των ορθογώνιων χωραφιών τα οποία ήταν χωρισμένα σε εννέα ίσα μέρη.

Οι γυναίκες λάμβαναν μερίδια γης ίσα με αυτά που έπαιρναν οι άνδρες. Ο αγροτικός νόμος του *Ταϊπίνγκ* αντανακλούσε τον πρωτόγονο αγροτικό κολεκτιβισμό των περασμένων εποχών: «Αν υπάρχει γη, θα τη δουλέψουμε μαζί. Οι κάτοικοι της Ουράνιας Αυτοκρατορίας δεν κατέχουν τίποτα δικό τους, όλα είναι στη διάθεση του ανώτατου κυρίαρχου ο οποίος διανέμει τα αντικείμενα και τα προϊόντα εξίσου σε όλους τους κατοίκους της Ουράνιας Αυτοκρατορίας, με τέτοιο τρόπο ώστε ο καθένας να τρώει μέχρι να είναι χορτάτος και να μην υποφέρει από το κρύο...».

Όταν η ατομική ιδιοκτησία της γης και το ιδιωτικό εμπόριο καταργήθηκαν, η κοινότητα εξασφάλιζε σε κάθε άτομο την ικανοποίηση των απαραίτητων βασικών αναγκών

εξουσία διαφθείρει.

Το 1860, η Αυλή των Μαντζού ξεκίνησε μια εκστρατεία επανάκτησης των εδαφών που είχαν καταλάβει οι *Ταϊπίνγκ*, ζητώντας την υποστήριξη δύο Κινέζων πολιτικών, του Zeng Guofan, που εκπροσωπούσε τα συμφέροντα των Κινέζων γαιοκτημόνων και του Li Hongzhang, ηγέτη των αστών Κινέζων επιχειρηματιών. Αυτοί οι δύο δολοφόνοι οργάνωσαν και οδήγησαν τον πόλεμο κατά των *Ταϊπίνγκ* με σημαντική βοήθεια από μισθοφόρους και υλικό που παρείχαν οι δυτικές δυνάμεις. Οι αυτοκρατορικοί στρατοί αντιμετώπισαν αιματηρή αντίσταση από την πλευρά των *Taiping*. Το 1864, το Nanking έπεσε. Ο Hong Xiuquan, ο Ουράνιος Βασιλιάς, αυτοκτόνησε. Ένα εκατομμύριο άνθρωποι πέθαναν κατά τη διάρκεια της καταστολής που ακολούθησε. Οι στρατοί της *Ταϊπίνγκ* συνέχισαν να πολεμούν για δύο ακόμη χρόνια στο Fujian και κάποιοι διέφυγαν στη Φορμόζα, ενώ άλλοι έφτασαν στο Tonkin (βόρειο Βιετνάμ), όπου, υπό το όνομα *Στρατός της Μαύρης Σημαίας*, πολέμησαν γενναία ενάντια στα αποικιακά στρατεύματα των Γάλλων εισβολέων.

Οι *Ταϊπίνγκ*, το κίνημα των οποίων είχε αγκαλιάσει τις πολυπληθέστερες επαρχίες της νότιας και κεντρικής Κίνας, κατατρόπωσε τους αυτοκρατορικούς στρατούς για δεκατρία χρόνια, από το 1851 έως το 1864.

Το σχέδιό τους για τη δημιουργία μιας μυστικιστικής και ισότιμης κοινότητας είναι σύμφωνο με την ουτοπία που έθρεψε τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις των αγροτών από τον κινεζικό Μεσαίωνα μέχρι την σύγχρονη εποχή. Το κίνημα των *Taiping* εμφανίστηκε ως ο πρόλογος της Κινεζικής Επανάστασης του 1925-1927.

Μετά, όμως, την τραγική ήττα της Επανάστασης του 1925, η τελευταία αγροτική εξέγερση, υπό την ηγεσία και την εξουσία του μαοϊκού κόμματος, έφερε στην εξουσία τον αυτοκράτορα Μάο Τσε Τουνγκ.

Στην Κίνα, όπως και στην Δύση, η ουτοπία, τόσο βαθιά ριζωμένη μεταξύ των καταπιεσμένων, προέρχεται από μια κοινή σε όλους αντίληψη της απελευθέρωσης, της οποίας η μνήμη πρέπει να διατηρηθεί, προτού εξαφανιστεί στις

χοι, καθώς και μεγάλος αριθμός ανέργων εργαζομένων στις μεταφορές της οδού που οδηγούσε από το Hunan στην κοιλάδα Xiang στο Hunan, χιλιάδες λιποτάκτες από τον αυτοκρατορικό στρατό, ιθαγενείς και φυγάδες από τις επαρχίες Guangdong και Guangxi. Στις τάξεις της Κοινότητας εντάχθηκαν και Κινέζοι διανοούμενοι, καθώς και μικροαστοί ακτήμονες. Οι «Λάτρεις του Θεού» ένωσαν τις δυνάμεις τους με τις άλλες μυστικές κοινότητες που αντιτίθεντο στη Δυναστεία των Μαντσού.

Η εξέγερση ξέσπασε το 1850 στο ανατολικό Guangxi, στην πόλη Kint'ients'uen, στην περιοχή Kik'ingtchan, κοντά στο βουνό Thistle, όπου βρισκόταν η έδρα της Κοινότητας «Λάτρεις του Θεού». Το κατεξοχήν αγροτικό κίνημα προσπάθησε να εξαλείψει τους γαιοκτήμονες και τους μανδαρίνους οι οποίοι αντιπροσώπευαν την αυτοκρατορική εξουσία των Manchus, που γενικά μισούσε ο κινεζικός λαός.

Το 1851, ο Hong Xiuquan αυτοανακηρύχτηκε Ουράνιος Βασιλιάς (*Τιανγουάνγκ*) και ιδρυτής του Ουράνιου Βασιλείου της Μεγάλης Ειρήνης. Απένειμε στους υπουργούς και τους στρατιωτικούς διοικητές του τούς τίτλους του Δεύτερου Βασιλιά, Βασιλιά της Ανατολής, Βασιλιά της Δύσης, Βασιλιά του Βορρά και Βασιλιά του Νότου, μεταξύ των οποίων βρίσκουμε τον Yang Xiuqing, έναν οργανωτή και στρατηγό μεγάλης ιδιοφυΐας και τον Shi Dakai, έναν πολύ ταλαντούχο στρατηγό.

Το 1852, οι *Ταϊπίνγκ* κατέλαβαν το βορειοανατολικό τμήμα του Guangxi, το νοτιοδυτικό τμήμα του Hunan και στη συνέχεια προχώρησαν προς την Changsha και έφτα-

«μακρυμάλληδες ληστές» (*changmao*). Αφού ίδρυσαν το θεοκρατικό τους κράτος, οι *Ταϊπίνγκ* προχώρησαν σε δήμευση γης και αναδιανομή της σε όσους ήταν αρκετά μεγάλοι για να την καλλιεργήσουν, παρέχοντάς τους δικαίωμα επικαρπίας στη γη που ήταν εμπνευσμένο από το αρχαίο σύστημα των ορθογώνιων χωραφιών τα οποία ήταν χωρισμένα σε εννέα ίσα μέρη.

Οι γυναίκες λάμβαναν μερίδια γης ίσα με αυτά που έπαιρναν οι άνδρες. Ο αγροτικός νόμος του *Ταϊπίνγκ* αντανακλούσε τον πρωτόγονο αγροτικό κολεκτιβισμό των περασμένων εποχών: «Αν υπάρχει γη, θα τη δουλέψουμε μαζί. Οι κάτοικοι της Ουράνιας Αυτοκρατορίας δεν κατέχουν τίποτα δικό τους, όλα είναι στη διάθεση του ανώτατου κυρίαρχου ο οποίος διανέμει τα αντικείμενα και τα προϊόντα εξίσου σε όλους τους κατοίκους της Ουράνιας Αυτοκρατορίας, με τέτοιο τρόπο ώστε ο καθένας να τρώει μέχρι να είναι χορτάτος και να μην υποφέρει από το κρύο...».

Όταν η ατομική ιδιοκτησία της γης και το ιδιωτικό εμπόριο καταργήθηκαν, η κοινότητα εξασφάλιζε σε κάθε άτομο την ικανοποίηση των απαραίτητων βασικών αναγκών του. Οι *Ταϊπίνγκ* προσπάθησαν να καθιερώσουν την απόλυτη ισότητα των φύλων, καταδίκασαν τη μοιχεία και την πορνεία και απαγόρευσαν το δέσιμο των ποδιών των κοριτσιών (μια πρακτική που διαδόθηκε μετά τη Δυναστεία των Song). Οι γυναίκες απολάμβαναν πολιτικά δικαιώματα ίσα με αυτά που απολάμβαναν οι άνδρες και γράφονταν σε αποκλειστικά γυναικείους στρατούς.

λής που ακολούθησε. Οι στρατοί της *Ταϊπίνγκ* συνέχισαν να πολεμούν για δύο ακόμη χρόνια στο Fujian και κάποιοι διέφυγαν στη Φορμόζα, ενώ άλλοι έφτασαν στο Tonkin (βόρειο Βιετνάμ), όπου, υπό το όνομα *Στρατός της Μαύρης Σημαίας*, πολέμησαν γενναία ενάντια στα αποικιακά στρατεύματα των Γάλλων εισβολέων.

Οι *Ταϊπίνγκ*, το κίνημα των οποίων είχε αγκαλιάσει τις πολυπληθέστερες επαρχίες της νότιας και κεντρικής Κίνας, κατατρόπωσε τους αυτοκρατορικούς στρατούς για δεκατρία χρόνια, από το 1851 έως το 1864.

Το σχέδιό τους για τη δημιουργία μιας μυστικιστικής και ισότιμης κοινότητας είναι σύμφωνο με την ουτοπία που έθρεψε τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις των αγροτών από τον κινεζικό Μεσαίωνα μέχρι την σύγχρονη εποχή. Το κίνημα των *Taiping* εμφανίστηκε ως ο πρόλογος της Κινεζικής Επανάστασης του 1925-1927.

Μετά, όμως, την τραγική ήττα της Επανάστασης του 1925, η τελευταία αγροτική εξέγερση, υπό την ηγεσία και την εξουσία του μαοϊκού κόμματος, έφερε στην εξουσία τον αυτοκράτορα Μάο Τσε Τουνγκ.

Στην Κίνα, όπως και στην Δύση, η ουτοπία, τόσο βαθιά ριζωμένη μεταξύ των καταπιεσμένων, προέρχεται από μια κοινή σε όλους αντίληψη της απελευθέρωσης, της οποίας η μνήμη πρέπει να διατηρηθεί, προτού εξαφανιστεί στις ταραχώδεις και βάναυσες προσαρμογές του οικονομικού εκσυγχρονισμού που διαιωνίζει το βάρος των καταναγκασμών του παρελθόντος.

Μετάφραση-απόδοση Π. & Α.

Πηγή: https://libcom.org/library/ancient-utopia-peasant-revolts-china-ngo-van-xuyet

Την 1η Φεβρουαρίου 2022 πραγματοποιήθηκε απεργιακή συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας ενάντια στην διάλυση της δημόσιας υγείας, των αναστολών εργασίας και των επερχόμενων απολύσεων στον χώρο της Υγείας με τον εκβιασμό του εμβολιασμού.

Στην συγκέντρωση αλλά και στην πορεία, συμμετείχε και η Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ με δικό της μπλοκ και κάλεσμα ενάντια στο ξήλωμα της δημόσιας υγείας, ενάντια σε παλιές και νέες υποχρεωτικότητες, τις πιστοποιήσεις υγειονομικών φρονημάτων και τα πρόστιμα, απαιτώντας καμία αναστολή εργασίας ή απόλυση και άμεση κατάργηση του νόμου για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό.

Στην συνέχεια 1.200 περίπου άτομα ξεκίνησαν πορεία προς την Βουλή.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ, ΑΦΕΝΤΕΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Εδώ και δυο χρόνια κράτος, πάσης φύσεως «ειδικοί», δημοσιογράφοι, και λοιποί δημοσιολογούντες μας προτρέπουν να τους εμπιστευτούμε, να πειθαρχήσουμε και στην πλέον παράλογη εντολή, σε κάθε απαγόρευση και εγκλεισμό για ν' αντιμετωπισθεί η «πανδημία». Επαγγέλθηκαν την «νέα κανονικότητα» φθάνει να εμβολιαστούμε όλοι, εκβίασαν, έβγαλαν στην αναστολή και απέλυσαν ανεμβολίαστους εργαζόμενους (και όχι μόνο υγειονομικούς), τρομοκράτησαν και συνεχίζουν να τρομοκρατούν. Μας υπόσχονται μάλιστα, ότι όλα αυτά είναι προσωρινά και πρέπει να τα δεχθούμε αδιαμαρτύρητα για το καλό μας, για να διαχειριστούμε όλοι μαζί το «κακό που μας βρήκε».

Εκεί, λοιπόν, που μας χρωστούσαν μας πήραν και το γάιδαρο, λέει η γνωστή λαϊκή παροιμία. Πως γίνεται αυτοί που διαχρονικά μας αρρωσταίνουν να προσφέρουν και την θεραπεία, πως γίνεται αυτοί που απομυζούν την ανθρώπινη ικμάδα στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας, που ιδιοποιούνται τον πλούτο για να πλουτίζουν και πλουτίζουν για να διευρύνουν την επιβολή τους, να ενδιαφέρονται για την υγεία και την ασφάλιση των μισθοδοτούμενων σκλάβων αυτής της κοινωνίας; Πως γίνεται αυτοί που καταστρέφουν τον περιβάλλον, μολύνουν τον αέρα που αναπνέουμε, να κόπτονται και να υπόσχονται καλύτερες συνθήκες διαβίωσης;

Πως γίνεται κράτος και εξουσία να ρίχνουν την ευθύνη στους ανεμβολίαστους ή στους απείθαρχους και να πείθουν; Για πόσες χιλιάδες θανάτους ευθύνονται αυτοί οι ίδιοι εξαιτίας της επιβολής του μέτρου της αναστολής σε ανεμβολίαστους υγειονομικούς; Για πόσους θανάτους ευθύνονται οι τωρινοί «σωτήρες» μας, αυτοί οι ίδιοι που ευθύνονται για την κατάσταση του δημόσιου συστήματος υγείας ήδη από την «κρίση» του 2010, και την επιβολή μνημονίων μέχρι σήμερα;

Θα το επαναλάβουμε.

Όσο οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ενδίδοντας στις υποσχέσεις, που απλόχερα μοιράζουν και τα αριστερά δεκανίκια του, λόγου χάριν για ενιαία ασφάλιση με την κρατική προστασία και μάλιστα δίνοντας αγώνες για να ενταχθούν στο σύστημα της μιζέριας.

Όσο το παρόν και το μέλλον των μισθωτών σκλάβων υποθηκεύεται για μια ακόμη φορά κι αφήνεται βορά στα χέρια του κράτους και των εκμεταλλευτών.

Τότε κράτος και εξουσία ενισχύονται, δυναμώνουν και όταν δυναμώνουν δεν έχουμε παρά να περιμένουμε τα χειρότερα.

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι έχουν αποδείξει, πως είναι ικανοί να πετύχουν αυτό που θέλουν και που πραγματικά τους αφορά. Έχουν αποδείξει πως είναι ικανοί να καταστρέφουν τις κτηνώδεις επιδιώξεις του κράτους.

Ξέρουν πως κάθε διαπραγμάτευση θα οδηγήσει έτσι κι αλλιώς σε χειρότερες συν-

Στην συγκέντρωση αλλά και στην πορεία, συμμετείχε και η Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ με δικό της μπλοκ και κάλεσμα ενάντια στο ξήλωμα της δημόσιας υγείας, ενάντια σε παλιές και νέες υποχρεωτικότητες, τις πιστοποιήσεις υγειονομικών φρονημάτων και τα πρόστιμα, απαιτώντας καμία αναστολή εργασίας ή απόλυση και άμεση κατάργηση του νόμου για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό.

Στην συνέχεια 1.200 περίπου άτομα ξεκίνησαν πορεία προς την Βουλή.

ολογούντες μας προτρέπουν να τους εμπιστευτούμε, να πειθαρχήσουμε και στην πλέον παράλογη εντολή, σε κάθε απαγόρευση και εγκλεισμό για ν' αντιμετωπισθεί η «πανδημία». Επαγγέλθηκαν την «νέα κανονικότητα» φθάνει να εμβολιαστούμε όλοι, εκβίασαν, έβγαλαν στην αναστολή και απέλυσαν ανεμβολίαστους εργαζόμενους (και όχι μόνο υγειονομικούς), τρομοκράτησαν και συνεχίζουν να τρομοκρατούν. Μας υπόσχονται μάλιστα, ότι όλα αυτά είναι προσωρινά και πρέπει να τα δεχθούμε αδιαμαρτύρητα για το καλό μας, για να διαχειριστούμε όλοι μαζί το «κακό που μας βρήκε».

Εκεί, λοιπόν, που μας χρωστούσαν μας πήραν και το γάιδαρο, λέει η γνωστή λαϊκή παροιμία. Πως γίνεται αυτοί που διαχρονικά μας αρρωσταίνουν να προσφέρουν και την θεραπεία, πως γίνεται αυτοί που απομυζούν την ανθρώπινη ικμάδα στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας, που ιδιοποιούνται τον πλούτο για να πλουτίζουν και πλουτίζουν για να διευρύνουν την επιβολή τους, να ενδιαφέρονται για την υγεία και την ασφάλιση των μισθοδοτούμενων σκλάβων αυτής της κοινωνίας; Πως γίνεται αυτοί που καταστρέφουν τον περιβάλλον, μολύνουν τον αέρα που αναπνέουμε, να κόπτονται και να υπόσχονται καλύτερες συνθήκες διαβίωσης;

Πως γίνεται κράτος και εξουσία να ρίχνουν την ευθύνη στους ανεμβολίαστους ή στους απείθαρχους και να πείθουν; Για πόσες χιλιάδες θανάτους ευθύνονται αυτοί οι ίδιοι εξαιτίας της επιβολής του μέτρου της αναστολής σε ανεμβολίαστους υγειονομικούς; Για πόσους θανάτους ευθύνονται οι τωρινοί «σωτήρες» μας, αυτοί οι ίδιοι που ευθύνονται για την κατάσταση του δημόσιου συστήματος υγείας ήδη από την «κρίση» του 2010, και την επιβολή μνημονίων μέχρι σήμερα;

Θα το επαναλάβουμε.

Όσο οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ενδίδοντας στις υποσχέσεις, που απλόχερα μοιράζουν και τα αριστερά δεκανίκια του, λόγου χάριν για ενιαία ασφάλιση με την κρατική προστασία και μάλιστα δίνοντας αγώνες για να ενταχθούν στο σύστημα της μιζέριας.

Όσο το παρόν και το μέλλον των μισθωτών σκλάβων υποθηκεύεται για μια ακόμη φορά κι αφήνεται βορά στα χέρια του κράτους και των εκμεταλλευτών.

Τότε κράτος και εξουσία ενισχύονται, δυναμώνουν και όταν δυναμώνουν δεν έχουμε παρά να περιμένουμε τα χειρότερα.

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι έχουν αποδείξει, πως είναι ικανοί να πετύχουν αυτό που θέλουν και που πραγματικά τους αφορά. Έχουν αποδείξει πως είναι ικανοί να καταστρέφουν τις κτηνώδεις επιδιώξεις του κράτους.

Ξέρουν πως κάθε διαπραγμάτευση θα οδηγήσει έτσι κι αλλιώς σε χειρότερες συνθήκες, αφού η προσδοκία μιας ασφάλισης με ουσιαστικούς και ανθρώπινους όρους δεν πρόκειται να υπάρξει μέσα στο σύστημα υποδούλωσης και αφανισμού της ανθρωπινότητας. Άλλωστε οι αγώνες για «καλύτερη και δικαιότερη ασφάλιση» αποτελούν αποδοχή της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Άλλωστε αν οι «υπερασπιστές» των συμφερόντων των εργαζομένων εννοούν αυτό που λένε, πως πρόκειται, δηλαδή, για κατακτήσεις, που προήλθαν μέσα από συγκρουσιακούς κι εξεγερτικούς αγώνες, τότε αυτές οι κατακτήσεις προασπίζονται με ακόμα σκληρότερους συγκρουσιακούς κι εξεγερτικούς αγώνες.

Ενάντια, λοιπόν, στις αυταπάτες και την περιχαράκωση που προσφέρει ο συνδικαλισμός, (που έτσι κι αλλιώς έχει προκαθορισμένα όρια και κινείται στα πλαίσια της συνδιαλλαγής), χρειάζεται η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ και ΔΡΑΣΗ για την καταστροφή του κράτους και των εκμεταλλευτικών σχέσεων.

ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΤΑΛΑΝΤΕΥΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ

επιβολή μνημονίων μέχρι σήμερα,

Θα το επαναλάβουμε.

Όσο οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ενδίδοντας στις υποσχέσεις, που απλόχερα μοιράζουν και τα αριστερά δεκανίκια του, λόγου χάριν για ενιαία ασφάλιση με την κρατική προστασία και μάλιστα δίνοντας αγώνες για να ενταχθούν στο σύστημα της μιζέριας.

Όσο το παρόν και το μέλλον των μισθωτών σκλάβων υποθηκεύεται για μια ακόμη φορά κι αφήνεται βορά στα χέρια του κράτους και των εκμεταλλευτών.

Τότε κράτος και εξουσία ενισχύονται, δυναμώνουν και όταν δυναμώνουν δεν έχουμε παρά να περιμένουμε τα χειρότερα.

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι έχουν αποδείξει, πως είναι ικανοί να πετύχουν αυτό που θέλουν και που πραγματικά τους αφορά. Έχουν αποδείξει πως είναι ικανοί να καταστρέφουν τις κτηνώδεις επιδιώξεις του κράτους.

Ξέρουν πως κάθε διαπραγμάτευση θα οδηγήσει έτσι κι αλλοιώς σε χειρότερες συνθήκες, αφού η προσδοκία μιας ασφάλισης με ουσιαστικούς και ανθρώπινους όρους δεν πρόκειται να υπάρξει μέσα στο σύστημα υποδούλωσης και αφανισμού της ανθρωπινότητας. Άλλωστε οι αγώνες για «καλύτερη και δικαιότερη ασφάλιση» αποτελούν αποδοχή της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Άλλωστε αν οι «υπερασπιστές» των συμφερόντων των εργαζομένων εννοούν αυτό που λένε, πως πρόκειται, δηλαδή, για κατακτήσεις, που προήλθαν μέσα από συγκρουσιακούς κι εξεγερτικούς αγώνες, τότε αυτές οι κατακτήσεις προασπίζονται με ακόμα σκληρότερους συγκρουσιακούς κι εξεγερτικούς αγώνες.

Ενάντια, λοιπόν, στις αυταπάτες και την περιχαράκωση που προσφέρει ο συνδικαλισμός, (που έτσι κι αλλιώς έχει προκαθορισμένα όρια και κινείται στα πλαίσια της συνδιαλλαγής), χρειάζεται η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ και ΔΡΑΣΗ για την καταστροφή του κράτους και των εκμεταλλευτικών σχέσεων.

ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΤΑΛΑΝΤΕΥΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

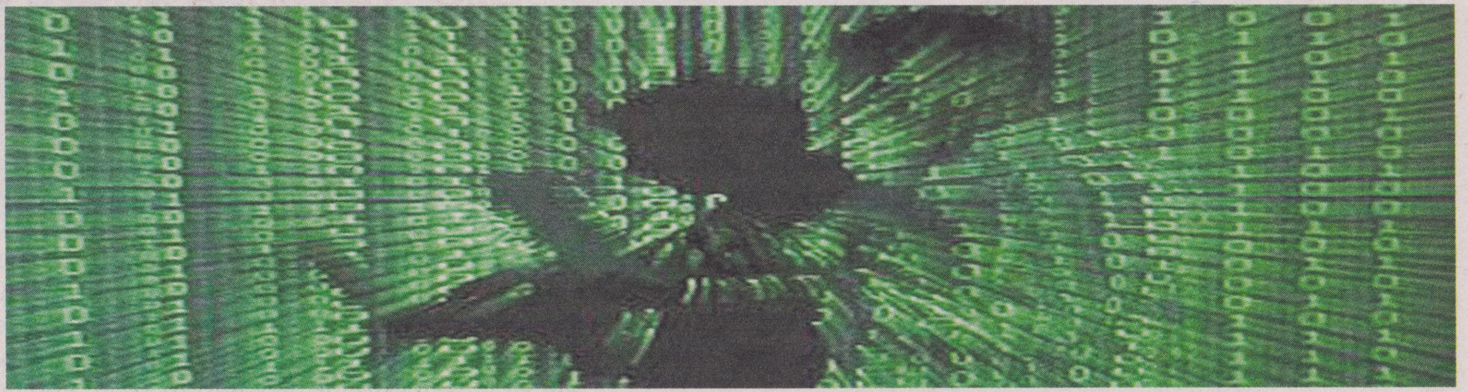
ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΩΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟ, ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΕ ΑΝΑΣΤΟΛΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΕΣ, ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ

Συσπείρωση Αναρχικών
Αθήνα 1-2-2022

Προκήρυξη της Συσπείρωσης Αναρχικών που μοιράστηκε στην συγκέντρωση

Η Εξουσιαστική Ρητορική της Ασφάλειας, τα «Δώρα» και τα Ανταλλάγματα

Πολύ πριν από την ιδέα του Πανοπτικού, ενός κτηρίου-φυλακή, απ' τον Άγγλο φιλόσοφο και νομικό Jeremy Bentham τον 18ο αιώνα, η ιδέα του πλήρους ελέγχου εγκλείστων-φυλακισμένων με όσο το δυνατόν λιγότερους φύλακες είχε ήδη εφαρμοστεί, αρκετούς αιώνες πριν, στα λοιμοκαθαρτήρια. Ο αρχιτεκτονικός σχεδιασμός και η υλοποίηση των λοιμοκαθαρτηρίων είναι τέτοιος, που ουσιαστικά μπορούν να θεωρηθούν πρόγονοι του Πανοπτικού. Τα αρχιτεκτονικά σχέδια του Bentham ήταν βασισμένα στην παρακολούθηση κρατουμένων, χωρίς, όμως, αυτοί να ξέρουν ποια στιγμή παρακολουθούνται, μέσω ενός κεντρικού σημείου ελέγχου, το οποίο θα είχε οπτική πρόσβαση σε όλους όσους βρίσκονταν στο κτήριο-φυλακή. Με αυτό τον τρόπο, λίγοι φρουροί θα μπορούσαν να παρακολουθούν μεγάλο αριθμό κρατουμένων, ελαχιστοποιώντας έτσι και τα λειτουργικά έξοδα. Ο γενικός σχεδιασμός του κτηρίου του Bentham αποτελείται από ένα κυκλικό κτίσμα, μέσα στο οποίο βρίσκονται τα κελιά της φυλακής και από έναν κεντρικό πύργο, όπου γίνεται ο έλεγχος όλου του οικοδομήματος. Η αλλαγή που έφερε η ιδέα του Bentham, στην εξουσιαστική υπόθεση του ελέγχου και της φυλάκισης, ήταν ριζοσπαστική. Το Πανοπτικό, σύμφωνα με τον Bentham, μπορεί να εφαρμοστεί *«χωρίς εξαίρεση, σε όλες τις εγκαταστάσεις στις οποίες ένας αριθμός ανθρώπων θα τεθεί υπό επιτήρηση, σε έναν χώρο όχι πολύ μεγάλο για να καλυφθεί από κτήρια. Όσο διαφορετικός ή αντίθετος και να είναι ο σκοπός: είτε για να τιμωρηθούν οι αδι-*

χείται χωρίς περαιτέρω απειλές και καταστολή. Ουσιαστικά το άτομο που υποβάλλεται σε Πανοπτικού τύπου έλεγχο, δεν γνωρίζει πότε ακριβώς επιτηρείται, αλλά, συγχρόνως, ξέρει πως είναι άμεσα ορατό από την Αρχή της επιτήρησης. Η εφαρμογή του παραπάνω μοντέλου δεν περιορίζεται μόνο στις φυλακές· έχει εφαρμογή σε σχολεία, σε νοσοκομεία, σε ιδρύματα, εργοστάσια κ.λπ.

Όπως αναφέρθηκε και στην αρχή, πολύ πριν από την ιδέα του Bentham ο πρόγονος του Πανοπτικού είχε εφαρμοστεί στις εποχές της πανώλης, με την κατασκευή των λοιμοκαθαρτηρίων. Δεν γνωρίζουμε αν ο ίδιος είχε εμπνευστεί από το αρχιτεκτονικό στήσιμο των προγενέστερων λοιμοκαθαρτηρίων, όμως σίγουρα η ιδέα του έχει εμπνεύσει την εξουσία στην υπόθεση του ελέγχου, της πειθαρχίας και της καθυπόταξης των ανθρώπων. Τα σχέδια του Bentham έχουν πολλά κοινά στοιχεία με τα αρχιτεκτονικά σχέδια των λοιμοκαθαρτηρίων. Τα λοιμοκαθαρτήρια συνήθως είχαν μόνο μια είσοδο. Απέναντι από την είσοδο, σε υπερυψωμένο σημείο ή ακριβώς

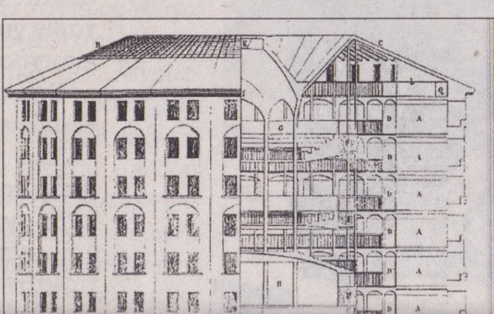
περίοδος κρίσης είναι και αυτή εδώ, όπου με αφορμή πάλι μια επιδημία, η εξουσία επιταχύνει τους σχεδιασμούς της σε πολλά ζητήματα, αναδιαρθρώνεται και αναβαθμίζεται σε πολλούς τομείς, όπως και στον τομέα του ελέγχου.

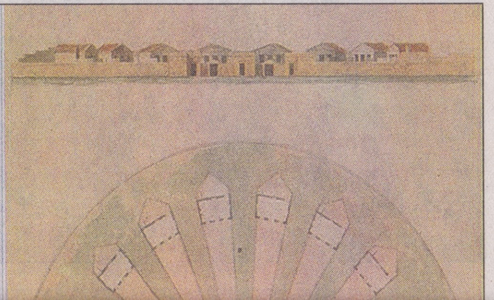
Από την Πανώλη στον Κορωναϊό.

Ο απόλυτος έλεγχος των λοιμοκαθαρτηρίων από τον 16ο αιώνα, μαζί με τις καραντίνες, τους αποκλεισμούς περιοχών και πληθυσμών, δίνουν την σκυτάλη στην ιδέα του Πανοπτικού και στην επιπλέον εμπεριστατωμένη μελέτη του απόλυτου ελέγχου, με αρχιτεκτονικά σχέδια και ψυχολογι-

τια από την προσωπικότητά του και όλα αυτά με **ευχαρίστηση και ανακούφιση**.

Ευχαρίστηση, είτε για την εφήμερη δημοφιλία, είτε γιατί αυτή η συνθήκη είναι το κλειδί, ώστε να μπορεί να συνεχίσει να κάνει πράγματα που έκανε και πριν, για τα οποία δεν χρειαζόταν να πάρει άδεια από κάποιον ή να δώσει προσωπικές πληροφορίες ώστε να συνεχίσει να τα κάνει, κυνηγώντας, έτσι, την χαμένη κανονικότητα του παρελθόντος, εντάσσοντάς την σε ένα εξιδανικευμένο πλαίσιο, χωρίς να έχει πολλά περιθώρια να αναλογιστεί την τρομοκρατία, ακόμα και αυτής της παρελθοντικής ιδεατής καθημερινότητας.

πριν, στα λοιμοκαθαρτήρια. Ο αρχιτεκτονικός σχεδιασμός και η υλοποίηση των λοιμοκαθαρτηρίων είναι τέτοιος, που ουσιαστικά μπορούν να θεωρηθούν πρόγονοι του Πανοπτικού. Τα αρχιτεκτονικά σχέδια του Bentham ήταν βασισμένα στην παρακολούθηση κρατουμένων, χωρίς, όμως, αυτοί να ξέρουν ποια στιγμή παρακολουθούνται, μέσω ενός κεντρικού σημείου ελέγχου, το οποίο θα είχε οπτική πρόσβαση σε όλους όσους βρίσκονταν στο κτήριο-φυλακή. Με αυτό τον τρόπο, λίγοι φρουροί θα μπορούσαν να παρακολουθούν μεγάλο αριθμό κρατουμένων, ελαχιστοποιώντας έτσι και τα λειτουργικά έξοδα. Ο γενικός σχεδιασμός του κτηρίου του Bentham αποτελείται από ένα κυκλικό κτίσμα, μέσα στο οποίο βρίσκονται τα κελιά της φυλακής και από έναν κεντρικό πύργο, όπου γίνεται ο έλεγχος όλου του οικοδομήματος. Η αλλαγή που έφερε η ιδέα του Bentham, στην εξουσιαστική υπόθεση του ελέγχου και της φυλάκισης, ήταν ριζοσπαστική. Το Πανοπτικό, σύμφωνα με τον Bentham, μπορεί να εφαρμοστεί *«χωρίς εξαίρεση, σε όλες τις εγκαταστάσεις στις οποίες ένας αριθμός ανθρώπων θα τεθεί υπό επιτήρηση, σε έναν χώρο όχι πολύ μεγάλο για να καλυφθεί από κτήρια. Όσο διαφορετικός ή αντίθετος και να είναι ο σκοπός: είτε για να τιμωρηθούν οι αδιόρθωτοι, να φυλαχθούν οι άφρονες, να αναμορφωθούν οι φαύλοι, να επιβεβαιωθούν οι ύποπτοι, να εργαστούν οι άεργοι, να διατηρηθούν οι αβοήθητοι, να τύχουν περίθαλψης οι άρρωστοι, είτε για να διδαχθούν οι πρόθυμοι σε κάθε κλάδο της βιομηχανίας, ή να εκπαιδευτεί η ανερχόμενη γενιά στο δρόμο της εκπαίδευσης: με μια λέξη, είτε να εφαρμοστεί στους αιώνιους φυλακισμένους στο δωμάτιο του θανάτου, είτε στους προφυλακισμένους που περιμένουν τη δίκη, είτε σε αναμορφωτήρια, είτε σε κάτεργα, είτε σε βιοτεχνίες, είτε σε τρελοκομεία, είτε σε νοσοκομεία, είτε σε σχολεία».*

Το μπουντρούμι, το οποίο περικλείει, χαρακτηρίζεται από το σκοτάδι και την απόκρυψη. Το Πανοπτικό συνεχίζει να περικλείει όπως το μπουντρούμι, αλλά το σκοτάδι μετατρέπεται σε φως και η από-

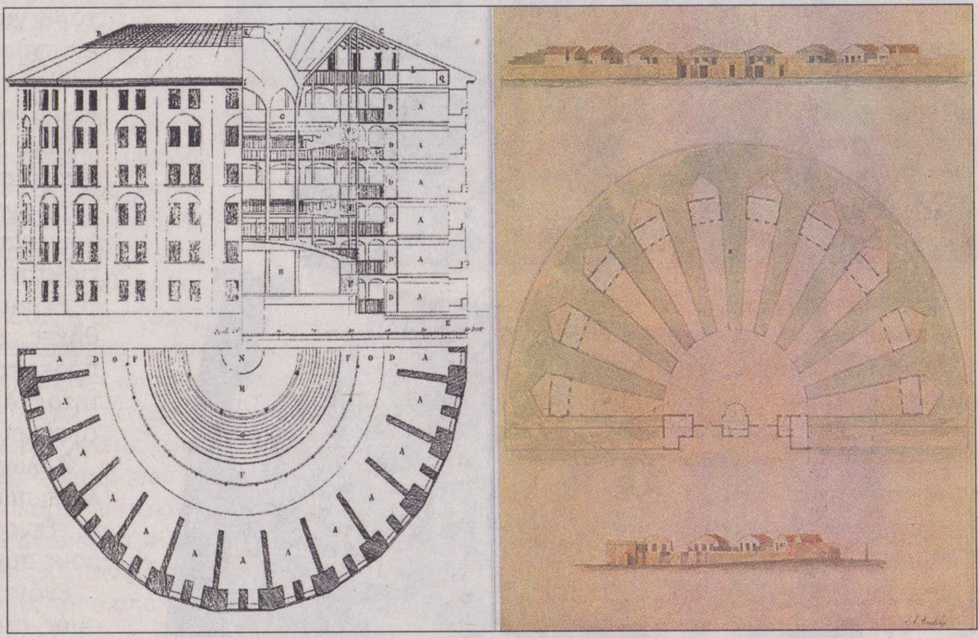
χείται χωρίς περαιτέρω απειλές και καταστολή. Ουσιαστικά το άτομο που υποβάλλεται σε Πανοπτικού τύπου έλεγχο, δεν γνωρίζει πότε ακριβώς επιτηρείται, αλλά, συγχρόνως, ξέρει πως είναι άμεσα ορατό από την Αρχή της επιτήρησης. Η εφαρμογή του παραπάνω μοντέλου δεν περιορίζεται μόνο στις φυλακές· έχει εφαρμογή σε σχολεία, σε νοσοκομεία, σε ιδρύματα, εργοστάσια κ.λπ.

Όπως αναφέρθηκε και στην αρχή, πολύ πριν από την ιδέα του Bentham ο πρόγονος του Πανοπτικού είχε εφαρμοστεί στις εποχές της πανώλης, με την κατασκευή των λοιμοκαθαρτηρίων. Δεν γνωρίζουμε αν ο ίδιος είχε εμπνευστεί από το αρχιτεκτονικό στήσιμο των προγενέστερων λοιμοκαθαρτηρίων, όμως σίγουρα η ιδέα του έχει εμπνεύσει την εξουσία στην υπόθεση του ελέγχου, της πειθαρχίας και της καθυπόταξης των ανθρώπων. Τα σχέδια του Bentham έχουν πολλά κοινά στοιχεία με τα αρχιτεκτονικά σχέδια των λοιμοκαθαρτηρίων. Τα λοιμοκαθαρτήρια συνήθως είχαν μόνο μια είσοδο. Απέναντι από την είσοδο, σε υπερυψωμένο σημείο ή ακριβώς επάνω από αυτήν, υπήρχε το δωμάτιο του επικεφαλής του λοιμοκαθαρτηρίου. Με αυτό τον τρόπο ο επικεφαλής μπορούσε να ελέγχει την πρόσβαση, καθώς και οποιαδήποτε κίνηση εντός του κτηρίου. Περιμετρικά βρίσκονταν τα κελιά στα οποία ο επικεφαλής είχε άμεση οπτική επαφή. Έτσι, ο φρουρός είχε οπτική επαφή με τους έγκλειστους, αλλά οι ίδιοι δεν ήξεραν αν τη δεδομένη στιγμή τους επιτηρούσαν. Η αρχιτεκτονική του κτηρίου και η δομή του χώρου ήταν άκρως εξουσιαστική και είχε ως χαρακτηριστικό την εφαρμογή της απόλυτης πειθαρχίας. Η είσοδος σ' ένα τέτοιο χώρο προϊδέαζε το άτομο για την δομή της εξουσίας και για την υποτελή του θέση μέσα σ' αυτόν. Για το λόγο αυτό, το λοιμοκαθαρτήριο της Κεφαλονιάς, στα τέλη του $18^{ου}$ αιώνα, χρησιμοποιήθηκε ως στρατόπεδο της βενετικής διοίκησης.

περίοδος κρίσης είναι και αυτή εδώ, όπου με αφορμή πάλι μια επιδημία, η εξουσία επιταχύνει τους σχεδιασμούς της σε πολλά ζητήματα, αναδιαρθρώνεται και αναβαθμίζεται σε πολλούς τομείς, όπως και στον τομέα του ελέγχου.

Από την Πανώλη στον Κορωναϊό.

Ο απόλυτος έλεγχος των λοιμοκαθαρτηρίων από τον $16^{ο}$ αιώνα, μαζί με τις καραντίνες, τους αποκλεισμούς περιοχών και πληθυσμών, δίνουν την σκυτάλη στην ιδέα του Πανοπτικού και στην επιπλέον εμπεριστατωμένη μελέτη του απόλυτου ελέγχου, με αρχιτεκτονικά σχέδια και ψυχολογι-

Το σύγχρονο Πανοπτικό χωρίς κάγκελα και φύλακες

κές αναλύσεις, όλα βασισμένα στις προηγούμενες εμπειρίες αιώνων, οι οποίες αφορούσαν στη διαχείριση της πανώλης. Σήμερα, μέσω της ασθένειας του κορωναϊού, η εξουσία εξελίσσει την εμπειρία των προηγουμένων αιώνων και το Πανοπτικό, πλέον, δεν χρειάζεται κτήρια φυλακές

τια από την προσωπικότητά του και όλα αυτά με **ευχαρίστηση και ανακούφιση**.

Ευχαρίστηση, είτε για την εφήμερη δημοφιλία, είτε γιατί αυτή η συνθήκη είναι το κλειδί, ώστε να μπορεί να συνεχίσει να κάνει πράγματα που έκανε και πριν, για τα οποία δεν χρειαζόταν να πάρει άδεια από κάποιον ή να δώσει προσωπικές πληροφορίες ώστε να συνεχίσει να τα κάνει, κυνηγώντας, έτσι, την χαμένη κανονικότητα του παρελθόντος, εντάσσοντάς την σε ένα εξιδανικευμένο πλαίσιο, χωρίς να έχει πολλά περιθώρια να αναλογιστεί την τρομοκρατία, ακόμα και αυτής της παρελθοντικής ιδεατής καθημερινότητας.

Ανακούφιση, γιατί ο άνθρωπος αυτός, επιλέγει μια εξ αποστάσεως επικοινωνία και νιώθει ότι μπορεί να την διαχειριστεί καλύτερα σε σχέση με την φυσική και άμεση επικοινωνία. Επιπλέον, νιώθει πως με αυτό τον τρόπο όχι μόνο μένει ασφαλής, αλλά είναι ευαίσθητο κοινωνικά προστα-

κελιά της φυλακής και από έναν κεντρικό πύργο, όπου γίνεται ο έλεγχος όλου του οικοδομήματος. Η αλλαγή που έφερε η ιδέα του Bentham, στην εξουσιαστική υπόθεση του ελέγχου και της φυλάκισης, ήταν ριζοσπαστική. Το Πανοπτικό, σύμφωνα με τον Bentham, μπορεί να εφαρμοστεί *«χωρίς εξαίρεση, σε όλες τις εγκαταστάσεις στις οποίες ένας αριθμός ανθρώπων θα τεθεί υπό επιτήρηση, σε έναν χώρο όχι πολύ μεγάλο για να καλυφθεί από κτήρια. Όσο διαφορετικός ή αντίθετος και να είναι ο σκοπός: είτε για να τιμωρηθούν οι αδιόρθωτοι, να φυλαχθούν οι άφρονες, να αναμορφωθούν οι φαύλοι, να επιβεβαιωθούν οι ύποπτοι, να εργαστούν οι άεργοι, να διατηρηθούν οι αβοήθητοι, να τύχουν περίθαλψης οι άρρωστοι, είτε για να διδαχθούν οι πρόθυμοι σε κάθε κλάδο της βιομηχανίας, ή να εκπαιδευτεί η ανερχόμενη γενιά στο δρόμο της εκπαίδευσης: με μια λέξη, είτε να εφαρμοστεί στους αιώνιους φυλακισμένους στο δωμάτιο του θανάτου, είτε στους προφυλακισμένους που περιμένουν τη δίκη, είτε σε αναμορφωτήρια, είτε σε κάτεργα, είτε σε βιοτεχνίες, είτε σε τρελοκομεία, είτε σε νοσοκομεία, είτε σε σχολεία».*

Το μπουντρούμι, το οποίο περικλείει, χαρακτηρίζεται από το σκοτάδι και την απόκρυψη. Το Πανοπτικό συνεχίζει να περικλείει όπως το μπουντρούμι, αλλά το σκοτάδι μετατρέπεται σε φως και η απόκρυψη σε πλήρη ορατότητα. Το επιτηρούμενο άτομο νιώθει μια στρεβλή αίσθηση ελευθερίας μέσα στο Πανοπτικό κλουβί, αφού δεν αντιλαμβάνεται άμεσα πως επιτηρείται, δεν νιώθει την ανάσα του φρουρού και μπορεί να μην έχει καν άμεση οπτική επαφή με αυτόν, αλλά ο φρουρός να έχει μαζί του. Το επιτηρούμενο άτομο, γνωρίζοντας ότι βρίσκεται σε μια φυλακή και πως ο έλεγχος είναι παντού, αν και έμμεσα ορατός, στην ουσία αυτοπειθαρ-

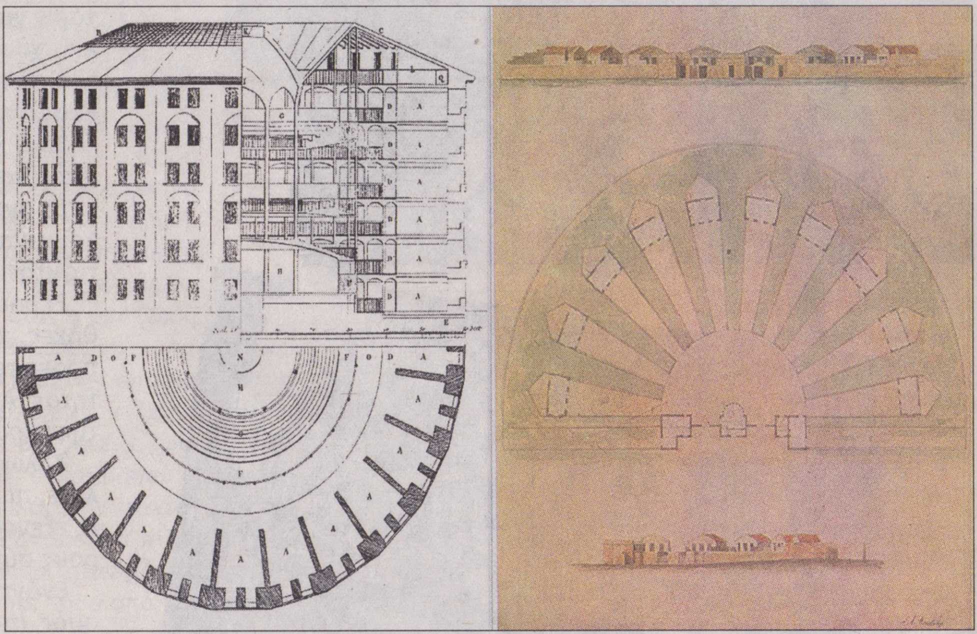
εποχές της πανώλης, με την κατασκευή των λοιμοκαθαρτηρίων. Δεν γνωρίζουμε αν ο ίδιος είχε εμπνευστεί από το αρχιτεκτονικό στήσιμο των προγενέστερων λοιμοκαθαρτηρίων, όμως σίγουρα η ιδέα του έχει εμπνεύσει την εξουσία στην υπόθεση του ελέγχου, της πειθαρχίας και της καθυπόταξης των ανθρώπων. Τα σχέδια του Bentham έχουν πολλά κοινά στοιχεία με τα αρχιτεκτονικά σχέδια των λοιμοκαθαρτηρίων. Τα λοιμοκαθαρτήρια συνήθως είχαν μόνο μια είσοδο. Απέναντι από την είσοδο, σε υπερυψωμένο σημείο ή ακριβώς επάνω από αυτήν, υπήρχε το δωμάτιο του επικεφαλής του λοιμοκαθαρτηρίου. Με αυτό τον τρόπο ο επικεφαλής μπορούσε να ελέγξει την πρόσβαση, καθώς και οποιαδήποτε κίνηση εντός του κτηρίου. Περιμετρικά βρίσκονταν τα κελιά στα οποία ο επικεφαλής είχε άμεση οπτική επαφή. Έτσι, ο φρουρός είχε οπτική επαφή με τους έγκλειστους, αλλά οι ίδιοι δεν ήξεραν αν τη δεδομένη στιγμή τους επιτηρούσαν. Η αρχιτεκτονική του κτηρίου και η δομή του χώρου ήταν άκρως εξουσιαστική και είχε ως χαρακτηριστικό την εφαρμογή της απόλυτης πειθαρχίας. Η είσοδος σ' ένα τέτοιο χώρο προϊδέαζε το άτομο για την δομή της εξουσίας και για την υποτελή του θέση μέσα σ' αυτόν. Για το λόγο αυτό, το λοιμοκαθαρτήριο της Κεφαλονιάς, στα τέλη του 18ου αιώνα, χρησιμοποιήθηκε ως στρατόπεδο της βενετικής διοίκησης.

Το σύγχρονο Πανοπτικό χωρίς κάγκελα και φύλακες

Η έννοια του ελέγχου φαίνεται ιστορικά ότι αναβαθμίζεται σε περιόδους που η εξουσία τις βαφτίζει ως «περιόδους κρίσης». Τέτοιες «περίοδοι κρίσης» ήταν οι επιδημίες πανώλης, οι πόλεμοι, οι οικονομικές κρίσεις, η περίοδος από την 11η Σεπτεμβρίου και έπειτα κλπ. Μια τέτοια

του Πανοπτικού και στην επιπλέον εμπειριστατωμένη μελέτη του απόλυτου ελέγχου, με αρχιτεκτονικά σχέδια και ψυχολογι-

τία, ακόμα και αυτής της παρελθοντικής ιδεατής καθημερινότητας.

Το σύγχρονο Πανοπτικό χωρίς κάγκελα και φύλακες

κές αναλύσεις, όλα βασισμένα στις προηγούμενες εμπειρίες αιώνων, οι οποίες αφορούσαν στη διαχείριση της πανώλης. Σήμερα, μέσω της ασθένειας του κορωναϊού, η εξουσία εξελίσσει την εμπειρία των προηγουμένων αιώνων και το Πανοπτικό, πλέον, δεν χρειάζεται κτήρια-φυλακές όπου μαζικά θα ελέγχονται οι έγκλειστοι. **Μέσω της τεχνολογίας, το κάθε σπίτι, όπως και το κάθε σώμα, μετατρέπεται σε φυλακή με την άνευ όρων συγκατάθεση του ατόμου.** Τμηματικά ο άνθρωπος εκχωρεί κομμάτια απ' το σπίτι του, απ' το σώμα του, απ' τις κινήσεις του, εκχωρεί πληροφορίες σε τρίτους για τις συνήθειές του, για την ψυχολογική και σωματική του κατάσταση χάνοντας τμηματικά, κομμά-

Ανακούφιση, γιατί ο άνθρωπος αυτός, επιλέγει μια εξ αποστάσεως επικοινωνία και νιώθει ότι μπορεί να την διαχειριστεί καλύτερα σε σχέση με την φυσική και άμεση επικοινωνία. Επιπλέον, νιώθει πως με αυτό τον τρόπο όχι μόνο μένει ασφαλής, αλλά είναι ευαίσθητος κοινωνικά προστατεύοντας τους γύρω του και εν τέλει αυτοπροσδιορίζεται εντός του κοινωνικού συνόλου. Όλα στο φως, λοιπόν, έτσι όπως προστάζουν οι επιταγές του Πανοπτικού, χωρίς ανήλιαγα μπουντρούμια αλλά με πλήρη ορατότητα. Μόνο που το φως και η πλήρης ορατότητα μπορεί να είναι μια ευχάριστη συνθήκη για τον επιτηρούμενο, αλλά είναι επίσης ζωτικής σημασίας για την δουλειά του επιτηρητή. Όσες περισ-

σότερες πληροφορίες δίνει ο επιτηρούμενος, τόσο πιο όμορφα και άνετα μπορεί να αισθάνεται στην καθημερινότητά του, αλλά μαζί με αυτά άλλο τόσο εκχωρεί κομμάτια του στην εξουσία, για να μπορεί να συνεχίσει να έχει μια «κανονικότητα», μια καθ' υπόδειξη «φυσιολογική» ζωή.

Το Πανοπτικό, λοιπόν, είναι εδώ και συγκεκριμένα εντός μας. Εντός του σπιτιού, της δουλειάς και εντός της αντίληψής μας. Η έννοια του ιδιωτικού και του δημόσιου, μέσω της αφορμής της ασθένειας του κορωναϊού, έχει αλλάξει. Το δημόσιο συνδέεται με το προσωπικό και για να έχει κάποιο άτομο «άνετη» δημόσια ζωή, οφείλει να εκχωρήσει ιδιωτικές πληροφορίες. Πράγματα απλά, όπως μια βόλτα στο δρόμο και ένας καφές, που πριν από λίγο καιρό δεν χρειάζονταν πιστοποιήσεις και εκχώρηση προσωπικών πληροφοριών, τώρα θεωρούνται, όχι απλά λογικά, αλλά φυσιολογικά στο να τα δικαιούται(!) μόνο το άτομο που είναι πιστοποιημένο. **Το φυσιολογικό**, δηλαδή, με την έννοια ότι τα πράγματα πλέον δεν εντάσσονται σε μια λογική άλλα σε μια φυσικότητα, σαν δηλαδή να ήταν έτσι από πάντα, οφείλεται στην τεράστια δύναμη της αίσθησης της ασφάλειας. Της ασφάλειας σχετικά με την ασθένεια και κατ' επέκταση με τον φόβο για την απώλεια της ζωής. Ενώ, λοιπόν, η ασφάλεια και ο φόβος για την απώλεια της ζωής είναι φυσικά ένστικτα και απολύτως σεβαστά, έχουν στρεβλωθεί πλήρως από το κράτος, το οποίο, ποντάροντας στον φόβο για την ζωή, μπολιάζει μια στρεβλή εικόνα για το τι είναι ασφαλές και τι όχι και ορίζει αυτό τι είναι ασφαλές και τι όχι, διαλύοντας έτσι το παραπάνω φυσικό ένστικτο. Με αυτό

Εξέγερση ενάντια στον θαυμαστό νέο κόσμο της εξουσίας

1. Το Πανοπτικό εμπεριέχει την στρεβλωμένη έννοια της ασφάλειας και εντός του το κράτος εγγυάται στο άτομο την ασφάλεια που τόσο επιθυμεί, καθώς και ότι θα μπορεί να δουλέψει, θα διασκεδάσει, θα επικοινωνήσει, θα έχει δηλαδή μια «φυσιολογική» ζωή όπως και πριν. Έξω από αυτό παραμονεύει η ανασφάλεια, η αναζήτηση της ταυτότητάς του και ο φόβος για την ζωή και όλα τα παραπάνω «προνόμια» της καθημερινότητας δυσκολεύουν μέχρι που απαγορεύονται τελείως, ενώ τα άτομα που κινούνται εκτός αυτού του πλαισίου θεωρούνται αντικοινωνικά, κίνδυνος για την δημόσια υγεία, ψεκασμένοι κ.λπ. και αντιμετωπίζονται ως παραβάτες. Το επιτηρούμενο άτομο είναι ελεύθερο να κινηθεί μόνο με τις ανάλογες πιστοποιήσεις από έναν αόρατο επιτηρητή που, όπως και στο Πανοπτικό, μπορεί να το δει, μπορεί να το ξέρει, αλλά το επιτηρούμενο άτομο δεν τον έχει δει ποτέ του. Έτσι, αυτοπροσαρμόζεται στις όλο και περισσότερες νέες οδηγίες - διαταγές για την κατάκτηση της «κανονικότητάς» του και αυτοκαταστέλεται, χωρίς το κράτος να χρειάζεται μια φυσική παρουσία φύλακα - φρουρού για να το καταστείλει. Το δέλεαρ της «κανονικότητας» πάντα ήταν το καλύτερο όπλο της εξουσίας απέναντι στους εξουσιαζόμενους. Η ενοποίηση των ταυτοτήτων με τα υγειονομικά και εμβολιαστικά πάσο και η σταδιακή επέκταση αυτής της διαδικασίας με επιπλέον πληροφορίες, οι ηλεκτρονικές πλατφόρμες καταχώρησης προσωπικών δεδομένων, η τηλεργασία και η ηλεκτρονική επικοινωνία, που τείνει να αντικαταστήσει την φυσική και που με αφορμή τον κορωναϊό

γκεκριμένα εντός μας. Εντός του σπιτιού, της δουλειάς και εντός της αντίληψής μας. Η έννοια του ιδιωτικού και του δημόσιου, μέσω της αφορμής της ασθένειας του κορωναϊού, έχει αλλάξει. Το δημόσιο συνδέεται με το προσωπικό και για να έχει κάποιο άτομο «άνετη» δημόσια ζωή, οφείλει να εκχωρήσει ιδιωτικές πληροφορίες. Πράγματα απλά, όπως μια βόλτα στο δρόμο και ένας καφές, που πριν από λίγο καιρό δεν χρειάζονταν πιστοποιήσεις και εκχώρηση προσωπικών πληροφοριών, τώρα θεωρούνται, όχι απλά λογικά, αλλά φυσιολογικά στο να τα δικαιούται(!) μόνο το άτομο που είναι πιστοποιημένο. **Το φυσιολογικό**, δηλαδή, με την έννοια ότι τα πράγματα πλέον δεν εντάσσονται σε μια λογική άλλα σε μια φυσικότητα, σαν δηλαδή να ήταν έτσι από πάντα, οφείλεται στην τεράστια δύναμη της αίσθησης της ασφάλειας. Της ασφάλειας σχετικά με την ασθένεια και κατ' επέκταση με τον φόβο για την απώλεια της ζωής. Ενώ, λοιπόν, η ασφάλεια και ο φόβος για την απώλεια της ζωής είναι φυσικά ένστικτα και απολύτως σεβαστά, έχουν στρεβλωθεί πλήρως από το κράτος, το οποίο, ποντάροντας στον φόβο για την ζωή, μπολιάζει μια στρεβλή εικόνα για το τι είναι ασφαλές και τι όχι και ορίζει αυτό τι είναι ασφαλές και τι όχι, διαλύοντας έτσι το παραπάνω φυσικό ένστικτο. Με αυτό τον τρόπο παραμορφώνει την ασφάλεια και παίρνει στα χέρια του αυτό που μέχρι πρόσφατα ήταν αποτέλεσμα προσωπικών διεργασιών, προσωπικής επιλογής και ελεύθερης βούλησης. **Έτσι, η λογική του κράτους για την ασφάλεια του καθενός μας και οι τρόποι που μπορούμε να την αποκτήσουμε, παίρνει διαστάσεις φυσιολογικές, δηλαδή της μιας και μοναδικής από πάντα αλήθειας.**

Η καθημερινή δημόσια ζωή, πλέον, πρέπει να πιστοποιείται για να συνεχίσει να υφίσταται. Ο άνθρωπος, με το αντίτιμο της ασφάλειας του, παραχώρησε στο κράτος την ελευθερία της βούλησης του. Πλέον δεν παίζει κανένα ρόλο αν κάποιος νιώθει ασφαλής και επιθυμεί να ασφαλίσει και τους γύρω του. Όταν δεν μπορεί

επικοινωνήσει, θα έχει δηλαδή μια «φυσιολογική» ζωή όπως και πριν. Έξω από αυτό παραμονεύει η ανασφάλεια, η αναζήτηση της ταυτότητάς του και ο φόβος για την ζωή και όλα τα παραπάνω «προνόμια» της καθημερινότητας δυσκολεύουν μέχρι που απαγορεύονται τελείως, ενώ τα άτομα που κινούνται εκτός αυτού του πλαισίου θεωρούνται αντικοινωνικά, κίνδυνος για την δημόσια υγεία, ψεκασμένοι κ.λπ. και αντιμετωπίζονται ως παραβάτες. Το επιτηρούμενο άτομο είναι ελεύθερο να κινηθεί μόνο με τις ανάλογες πιστοποιήσεις από έναν αόρατο επιτηρητή που, όπως και στο Πανοπτικό, μπορεί να το δει, μπορεί να το ξέρει, αλλά το επιτηρούμενο άτομο δεν τον έχει δει ποτέ του. Έτσι, αυτοπροσαρμόζεται στις όλο και περισσότερες νέες οδηγίες - διαταγές για την κατάκτηση της «κανονικότητάς» του και αυτοκαταστέλεται, χωρίς το κράτος να χρειάζεται μια φυσική παρουσία φύλακα - φρουρού για να το καταστείλει. Το δέλεαρ της «κανονικότητας» πάντα ήταν το καλύτερο όπλο της εξουσίας απέναντι στους εξουσιαζόμενους. Η ενοποίηση των ταυτοτήτων με τα υγειονομικά και εμβολιαστικά πάσο και η σταδιακή επέκταση αυτής της διαδικασίας με επιπλέον πληροφορίες, οι ηλεκτρονικές πλατφόρμες καταχώρησης προσωπικών δεδομένων, η τηλεργασία και η ηλεκτρονική επικοινωνία, που τείνει να αντικαταστήσει την φυσική και που με αφορμή τον κορωναϊό απέκτησε τεράστιες διαστάσεις, τα sms μετακίνησης, οι καραντίνες στην ασφάλεια των σπιτιών, ο διαμοιρασμός προσωπικών πληροφοριών μέσω κοινωνικών δικτύων και τόσα άλλα, **είναι οι νέες φυλακές εκπαίδευσης και συμμόρφωσης στον θαυμαστό καινούργιο κόσμο που βρωμάει μοναξιά, αποξένωση, μιζέρια και είναι κούφιος από ζωή, όπως ένα ταριχευμένο ζώο.** Απέναντι σ' αυτή την νέα διαμορφούμενη «κανονικότητα» που συνθλίβει την ελευθερία της βούλησης, αποξενώνει και δημιουργεί υπηκόους αντίγραφα, οφείλουμε ως ελεύθεροι άνθρωποι να αντισταθούμε. Να δημιουργήσουμε συντροφιές, πυρήνες, ομάδες, παρέες, συλλογικότητες και κοινότητες, οι οποίες όχι μόνο να αποτελούν οάσεις

οφείλεται στην τεράστια δύναμη της αίσθησης της ασφάλειας. Της ασφάλειας σχετικά με την ασθένεια και κατ' επέκταση με τον φόβο για την απώλεια της ζωής. Ενώ, λοιπόν, η ασφάλεια και ο φόβος για την απώλεια της ζωής είναι φυσικά ένστικτα και απολύτως σεβαστά, έχουν στρεβλωθεί πλήρως από το κράτος, το οποίο, ποντάροντας στον φόβο για την ζωή, μπολιάζει μια στρεβλή εικόνα για το τι είναι ασφαλές και τι όχι και ορίζει αυτό τι είναι ασφαλές και τι όχι, διαλύοντας έτσι το παραπάνω φυσικό ένστικτο. Με αυτό τον τρόπο παραμορφώνει την ασφάλεια και παίρνει στα χέρια του αυτό που μέχρι πρόσφατα ήταν αποτέλεσμα προσωπικών διεργασιών, προσωπικής επιλογής και ελεύθερης βούλησης. **Έτσι, η λογική του κράτους για την ασφάλεια του καθενός μας και οι τρόποι που μπορούμε να την αποκτήσουμε, παίρνει διαστάσεις φυσιολογικές, δηλαδή της μιας και μοναδικής από πάντα αλήθειας.**

Η καθημερινή δημόσια ζωή, πλέον, πρέπει να πιστοποιείται για να συνεχίσει να υφίσταται. Ο άνθρωπος, με το αντίτιμο της ασφάλειας του, παραχώρησε στο κράτος την ελευθερία της βούλησης του. Πλέον δεν παίζει κανένα ρόλο αν κάποιος νιώθει ασφαλής και επιθυμεί να ασφαλίσει και τους γύρω του. Όταν δεν μπορεί να πιστοποιηθεί ή δεν είναι συμβατός με αυτό που θεωρεί το κράτος ως ασφάλεια, τότε το άτομο αυτό θεωρείται επικίνδυνο για την δημόσια υγεία και πρέπει να απομονωθεί από την δουλειά και την καθημερινότητά του. Το κράτος, πλέον, μπορεί να ορίσει τι είναι και τι δεν είναι ασφαλές, όπως ορίζει τις ιδιωτικές πληροφορίες που κάποιο άτομο θα δώσει, ώστε να έχει μια «κανονική» ζωή και «προνόμια», που κάποτε δεν νοούνταν ως τέτοια, άλλα ως στοιχεία της καθημερινότητάς του.

και αυτοκαταστέλλεται, χωρίς το κράτος να χρειάζεται μια φυσική παρουσία φύλακα - φρουρού για να το καταστείλει. Το δέλεαρ της «κανονικότητας» πάντα ήταν το καλύτερο όπλο της εξουσίας απέναντι στους εξουσιαζόμενους. Η ενοποίηση των ταυτοτήτων με τα υγειονομικά και εμβολιαστικά πάσο και η σταδιακή επέκταση αυτής της διαδικασίας με επιπλέον πληροφορίες, οι ηλεκτρονικές πλατφόρμες καταχώρησης προσωπικών δεδομένων, η τηλεργασία και η ηλεκτρονική επικοινωνία, που τείνει να αντικαταστήσει την φυσική και που με αφορμή τον κορωναϊό απέκτησε τεράστιες διαστάσεις, τα sms μετακίνησης, οι καραντίνες στην ασφάλεια των σπιτιών, ο διαμοιρασμός προσωπικών πληροφοριών μέσω κοινωνικών δικτύων και τόσα άλλα, **είναι οι νέες φυλακές εκπαίδευσης και συμμόρφωσης στον θαυμαστό καινούργιο κόσμο που βρωμάει μοναξιά, αποξένωση, μιζέρια και είναι κούφιος από ζωή, όπως ένα ταριχευμένο ζώο.** Απέναντι σ' αυτή την νέα διαμορφούμενη «κανονικότητα» που συνθλίβει την ελευθερία της βούλησης, αποξενώνει και δημιουργεί υπηκόους αντίγραφα, οφείλουμε ως ελεύθεροι άνθρωποι να αντισταθούμε. Να δημιουργήσουμε συντροφιές, πυρήνες, ομάδες, παρέες, συλλογικότητες και κοινότητες, οι οποίες όχι μόνο να αποτελούν οάσεις μέσα στην ισοπέδωση της εξουσίας, αλλά και να αντιστέκονται. Η νέα διαμορφούμενη πραγματικότητα, που τόσο ευαγγελίζονται οι εξουσιαστές, είναι η εξέλιξη του Πανοπτικού μοντέλου, χωρίς κάγκελα, χωρίς φύλακες, και αυτό γιατί το σπίτι, το σώμα και το πνεύμα αντικατέστησαν την λειτουργία της φυλακής, με αντάλλαγμα μια στρεβλή, εξουσιαστική ιδέα για ασφάλεια και ζωή, που χωρίς εξέγερση οδηγεί στο θάνατο, ενώ το άτομο νομίζει πως ακόμα ζει.

Ελευθερόκοκκος

Πραγματοποίηση συγκέντρωσης και πορείας προς την Βουλή, ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό και στα «υγειονομικά» μέτρα καταστολής του κράτους

Ύστερα από αρκετά καλέσματα συλλογικοτήτων, σήμερα στις 15/01 και ώρα 12 μ., μια μέρα πριν την επιβολή του υποχρεωτικού εμβολιασμού και τα πρόστιμα στους άνω των 60 χρονών, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, τα πρόστιμα, στην επιβολή υγειονομικών πιστοποιητικών και στην επιβολή καθεστώτος απαρτχάιντ στους ανεμβολίαστους. Μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα, από την μικροφωνική, ενώ λίγη ώρα αργότερα οχτακόσιοι διαδηλωτές πραγματοποίησαν πορεία προς την Βουλή.

Η πορεία κινήθηκε προς την Βουλή μέσω της Πανεπιστημίου-Πεσματζόγλου- Σταδίου- Βασιλέως Γεωργίου και επέστρεψε στο αρχικό σημείο συγκέντρωσης στα Προπύλαια. Η πορεία είχε παλμό και δυναμικότητα με συνθήματα καθώς και με τον ρυθμό και τις μελωδίες της ομάδας των «Μουσικών Ενάντια σε κάθε Αποκλεισμό».

Θα συνεχίσουμε να σαμποτάρουμε τους κρατικούς σχεδιασμούς.

Να βαδίζουμε στους δρόμους της ελευθερίας ενάντια σε κράτος, απαρτχάιντ και σε κάθε εξαναγκασμό.

Να παραμείνουμε άνθρωποι.

Κοινωνική ανυπακοή και διαρκής κοινωνική αντίδραση.

χρονών, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, τα πρόστιμα, στην επιβολή υγειονομικών πιστοποιητικών και στην επιβολή καθεστώτος απαρτχάιντ στους ανεμβολίαστους. Μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα, από την μικροφωνική, ενώ λίγη ώρα αργότερα οχτακόσιοι διαδηλωτές πραγματοποίησαν πορεία προς την Βουλή.

Η πορεία κινήθηκε προς την Βουλή μέσω της Πανεπιστημίου- Πεσματζόγλου- Σταδίου- Βασιλέως Γεωργίου και επέστρεψε στο αρχικό σημείο συγκέντρωσης στα Προπύλαια. Η πορεία είχε παλμό και δυναμικότητα με συνθήματα καθώς και με τον ρυθμό και τις μελωδίες της ομάδας των «Μουσικών Ενάντια σε κάθε Αποκλεισμό».

Θα συνεχίσουμε να σαμποτάρουμε τους κρατικούς σχεδιασμούς.

Να βαδίζουμε στους δρόμους της ελευθερίας ενάντια σε κράτος, απαρτχάιντ και σε κάθε εξαναγκασμό.

Να παραμείνουμε άνθρωποι.

Κοινωνική ανυπακοή και διαρκής κοινωνική αντίδραση.

Θα συνεχίσουμε να σαμποτάρουμε τους κρατικούς σχεδιασμούς.

Να βαδίζουμε στους δρόμους της ελευθερίας ενάντια σε κράτος, απαρτχάιντ και σε κάθε εξαναγκασμό.

Να παραμείνουμε άνθρωποι.

Κοινωνική ανυπακοή και διαρκής κοινωνική αντίδραση.

